DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 45
14 de març de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 26, primera reunió

S U M A R I

Pregunta
al Govern sobre la connexió ferroviària del port de Tarragona (tram. 310-00173/09) p. 4

Pregunta
al Govern sobre la intenció de la delegada del Govern de l'Estat d'obligar els ajuntaments a hissar la bandera espanyola (tram. 310-00174/09) p. 5

Pregunta
al Govern sobre el Centre Recreatiu Turístic de Vila-seca i Salou (tram. 310-00176/09) p. 6

Pregunta
al Govern sobre les informacions aparegudes a la premsa amb relació a les activitats del secretari general del Departament de Cultura (tram. 310-00177/09) p. 7

Pregunta
al Govern sobre el model del transport públic i l'entrada en vigor del nou model tarifari (tram. 310-00178/09) p. 8

Pregunta
al Govern sobre el Mobile World Congress, que ha tingut lloc a Barcelona del 27 de febrer a l'1 de març de 2012 (tram. 310-00179/09) p. 9

Pregunta
al Govern sobre els objectius de les darreres actuacions i iniciatives del Departament d'Interior (tram. 310-00180/09) p. 10

Pregunta
al Govern sobre el suport a les entitats socials (tram. 310-00172/09) p. 11

Pregunta
al Govern sobre els afectats per les participacions preferents (tram. 310-00175/09) p. 13

Designació
dels diputats interventors per al període pressupostari del 2012 (tram. 231-00002/09) p. 14

Projecte de llei
de consultes populars no referendàries (debat de totalitat) (tram. 200-00020/09) p. 14

→

Proposició de llei
de consultes populars per via no de referèndum (debat de totalitat) (tram. 202-00017/09) p. 29

Interpel·lació
al Govern sobre l'autogovern de Catalunya (tram. 300-00135/09) p. 36

Interpel·lació
al Govern sobre el desplegament de la Llei 2/2004, de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial (tram. 300-00134/09) p. 41

Projecte de llei
de mesures fiscals i financeres i de creació de l'impost sobre les estades en establiments turístics (tram. 200-00019/09) p. 46

Interpel·lació
al Govern sobre la difusió de la balança fiscal entre Catalunya i l'Estat espanyol i dels avantatges del pacte fiscal en la línia del concert econòmic (tram. 300-00131/09) p. 69

Interpel·lació
al Govern sobre l'accessibilitat del sistema sanitari (tram. 300-00133/09) p. 72

Interpel·lació
al Govern sobre l'aeroport de Reus (tram. 300-00136/09) p. 77

Interpel·lació
al Govern sobre la territorialització del 0,7% de l'impost sobre la renda de les persones físiques (tram. 300-00130/09) p. 83

Interpel·lació
al Govern sobre l'emissió de certificats d'adequació de l'habitatge i d'informes d'inserció social per a estrangers (tram. 300-00137/09) p. 87

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reprodueix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció: Mallol Traductors Associats · Imprès a Multitext, SL
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 26.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Esther Andreu i Fornós i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2012 (tram. 231-00002/09). Mesa ampliada. Designació.

3. Projecte de llei de mesures fiscals i financeres i de creació de l'impost sobre les estades en establiments turístics (tram. 200-00019/09). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió, de les esmenes reservades i, si escau, de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries (dictamen: BOPC 249, 3; dictamen del Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 268, 8).

4. Projecte de llei de consultes populars no referendàries (tram. 200-00020/09). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat.

5. Proposició de llei de consultes populars per via no de referèndum (tram. 202-00017/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat.

6. Interpel·lació al Govern sobre la difusió de la balança fiscal entre Catalunya i l'Estat espanyol i dels avantatges del pacte fiscal en la línia del concert econòmic (tram. 300-00131/09). Joan Laporta i Estruch, del Grup Mixt. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre l'accessibilitat del sistema sanitari (tram. 300-00133/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre l'autogovern de Catalunya (tram. 300-00135/09). Jaume Bosch i Mestres, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques industrials i turístiques (tram. 300-00132/09). Sergi de los Ríos i Martínez, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre la territorialització del 0,7% de l'impost sobre la renda de les persones físiques (tram. 300-00130/09). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre l'emissió de certificats d'adequació de l'habitatge i d'informes d'inserció social per a estrangers (tram. 300-00137/09). Juan Milián Querol, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei 2/2004, de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial (tram. 300-00134/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre l'aeroport de Reus (tram. 300-00136/09). Alicia Alegret Martí, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques amb relació a la dona (tram. 302-00109/09). Carme Capdevila i Palau, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la reforma laboral (tram. 302-00110/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica i els escenaris previstos per al 2012 (tram. 302-00111/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la renda mínima d'inserció (tram. 302-00112/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seguretat del món rural (tram. 302-00113/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política energètica (tram. 302-00114/09). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el garantiment dels drets lingüístics dels consumidors catalans (tram. 302-00115/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la repercussió del tancament de Spanair en les finances (tram. 302-00116/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, iniciem la sessió plenària.

Els recordo que el tercer punt de l'ordre del dia, relatiu al Projecte de llei de mesures fiscals i financeres i de creació de l'impost sobre les estades en establiments turístics, se substanciarà aquesta tarda a les quatre.

També, comunicar-los que la Junta de Portaveus ha decidit per unanimitat que el control al president quedi suspès, atès que avui a les set del dematí ha mort el seu pare.

I farem, a continuació, el control al Govern.

Pregunta
al Govern sobre la connexió ferroviària del port de Tarragona (tram. 310-00173/09)

La primera pregunta al Govern és sobre la connexió ferroviària del port de Tarragona. Formula la pregunta l'il·lustre senyor Jordi Roca, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Jordi Roca Mas

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, quina és la posició política del Govern de la Generalitat amb relació a la connexió ferroviària del port de Tarragona?

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat
(Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Roca, bé, com deu recordar vostè, en el darrer Ple vaig tenir ocasió de respondre a una pregunta similar, en aquest cas per part del Grup de Convergència i Unió. No tinc cap inconvenient a reiterar-li el que vaig explicar en aquell moment. Per nosaltres, la connexió ferroviària amb el port de Tarragona és absolutament clau per al futur econòmic de la ciutat, de l'entorn del Camp de Tarragona i per al mateix port. En definitiva, és una obra que ha de tenir una gran incidència en el nostre benestar col·lectiu.

Sap també vostè que el Govern de la Generalitat va elaborar una agenda catalana del corredor mediterrani en la qual establia l'any 2015 com a termini màxim per tenir acabada aquesta connexió, amb ample europeu, del port de Tarragona amb el nus de Castellbisbal, de forma que a partir d'aquí es podia connectar directament amb Europa.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor diputat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Jordi Roca Mas

Gràcies, senyor conseller. Tenint en compte que –i ho hem sabut gràcies a una pregunta del Grup de Convergència i Unió al Senat– la ministra va anunciar que s'està fent l'informe, l'estudi informatiu de la línia Reus-Roda, que era la contemplada en tots els pactes, tant en el Pla nacional d'infraestructures com en el Pla territorial parcial del Camp de Tarragona, i que la llei diu clarament, el Decret 412, que les mercaderies hauran d'utilitzar necessàriament quan existeixin les línies de circumval·lació, no creu que no té gaire sentit fer una línia addicional, que no es podrà fer servir, que passa pel centre de la ciutat?

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

No, senyor diputat; no ens confonguem. Escolti'm, a vostès els he sentit a dir moltes vegades que la gran prioritat d'aquest país és posar tot l'esforç per sortir de la crisi econòmica. I el que està plantejant el Govern de la Generalitat de Catalunya, i espero que amb el seu recolzament, és que, com més aviat millor, puguem tenir la connexió amb ample europeu del port de Tarragona i les mercaderies puguin arribar del port de Tarragona a qualsevol punt d'Europa.

I aquest és el plantejament que fa el Govern de la Generalitat. I això només ho podem aconseguir d'una manera, que és amb el tercer fil, amb el tercer fil directe port de Tarragona - Castellbisbal. Això el que ens permet és tenir el 2015 l'obra acabada. Això no ho podem fer de cap altra manera, senyor diputat. És impossible poder-ho fer a través de la línia Reus-Roda, en la qual nosaltres confiem, que la reclamem, que hem inclòs en l'agenda catalana del corredor mediterrani.

Ara, de quan estem parlant per poder-la tenir llesta: deu anys?, dotze anys?, any 2025? Escolti, no ens podem esperar. O sigui, aquest país no es pot permetre allargar aquesta obra aquests anys. Tenim dues obres cabdals en aquest moment que afecten la connexió amb el corredor mediterrani: una, la tenim embastada, que és la connexió del port de Barcelona, en connexió provisional, però la tindrem l'any que ve, i l'altra, hem d'unir esforços per tal que sigui la del port de Tarragona. Crec que una altra opció és absolutament incomprensible, li ho dic sincerament, en les circumstàncies actuals. Sense renunciar a res, però la prioritat és connectar el port de Tarragona amb l'ample europeu. I això...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...només ho podem tenir el 2015 d'aquesta manera que li he dit.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la intenció de la delegada del Govern de l'Estat d'obligar els ajuntament a hissar la bandera espanyola.

Pregunta
al Govern sobre la intenció
de la delegada del Govern de l'Estat
d'obligar els ajuntaments a hissar la
bandera espanyola (tram. 310-00174/09)

La formula l'il·lustre senyor Antoni Strubell, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Antoni Strubell i Trueta

Gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta, vulgui traslladar, si us plau, el nostre sentit condol al president.

Senyora vicepresidenta del Govern, quin és el capteniment del Govern sobre la voluntat expressada per la delegada del Govern espanyol a Catalunya d'obligar els ajuntaments catalans a exhibir la bandera espanyola?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern
(Joana Ortega i Alemany)

Sí; gràcies, presidenta. Gràcies, diputat, pel condol, que trametrem ràpidament al president, en nom, també, de tots els grups parlamentaris.

Bé. Vostè sap que el capteniment que té el Govern respecte a aquest tema és intentar no generar conflictes en aquells temes en què creiem que no cal generar-los i per tant treballar amb harmonia i amb el màxim recolzament, com és lògic, als ens locals i també amb el màxim respecte cap a l'Administració de l'Estat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Antoni Strubell i Trueta

Senyora vicepresidenta, vostè sap que aquesta nova imposició del PP no és cap fet aïllat. Forma part d'una ofensiva anticatalana perfectament identificada pel president Pujol en els darrers mesos. S'afegeix a la denegació de l'ús del català al Senat, al continuat robatori fiscal, al tancament de les delegacions a l'exterior, a l'afebliment de TV3 i al pla de fulminació de la immersió lingüística, passos que ens porten clarament a la residualitat.

Martin Luther King, davant d'aquesta mena d'humiliacions, deia que quan un home infringeix una norma per consciència –que veu injusta– està en realitat expressant el més alt respecte per la llei, perquè la vol canviar.

De moment, els hereus del senyor Fraga, que duia la bandera en qüestió als tirans, ja han guanyat la primera batalla a Sant Pol de Mar. L'ajuntament ha hagut de posar-hi la bandera espanyola contra la seva voluntat. També a Palafrugell s'hi han vist obligats.

Aquesta situació no pot seguir així indefinidament, amb ajuntament derrotats per la dèria identitària i uniformista d'una senyora delegada. De fet, moltes institucions catalanes ja estan seguint l'exemple de Martin Luther King. Una tercera part dels ajuntaments catalans, aviat és dit, ja s'ha integrat a associacions municipals independentistes.

Què són els seus alcaldes, senyora vicepresidenta, delinqüents? Què ens estan dient, aquests alcaldes? Diuen que no podem admetre que vint-i-un diputats d'aquesta cambra marquin la llei a tot aquest país.

Ara necessitem un govern per encapçalar-los, per liderar-los cap a una transició nacional de debò; no a fer-los acotar el cap i a acatar. La senyora Llanos de Luna ha anunciat que enviarà requeriments a tots els consistoris que no facin onejar la bandera espanyola. Què farà el Govern?

Senyora vicepresidenta, sigueu bons governants, no abaixeu el cap més cops, feu que imperi la nostra voluntat als ajuntaments, insteu els ajuntaments catalans...

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Strubell i Trueta

...a fer onejar la nostra senyera nacional, sense coaccions, amb tranquil·litat.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Diputat, el Govern farà el que fa, que és estar al costat dels ens locals, només faltaria. Miri, vostè sap que a Catalunya hi ha diversitat de criteris pel que fa a aquesta qüestió: hi han municipis en què oneja únicament la bandera local; n'hi ha d'altres en què oneja la bandera local i la senyera; en altres, la bandera local, la senyera, la bandera europea i també l'espanyola. Per tant, cada municipi té el seu criteri, en funció també de la sensibilitat i de la resposta de la sensibilitat municipal.

Vostè sap perfectament que la llei de banderes va ser feta en període de transició i que segurament respon més a la sensibilitat d'aquell moment que no pas a la d'aquest. Però el que ha de fer el Govern és treballar i posar-se al cantó dels ajuntaments i de la gent per fer complir la llei. I, per tant, si la llei no és del grat, el que s'ha de fer és treballar per canviar-la, no pas per incomplir-la. Però, ho repeteixo, el Govern està al costat dels ajuntaments, dels ens locals. En el que no volem entrar és en una guerra de banderes, que creiem que no ens portarà enlloc. El que sí que volem és que s'interpreti

d'acord amb la sensibilitat ciutadana. I en un moment de crisi econòmica el que convé al Govern i el que realment demana de nosaltres la ciutadania és que posem tots els esforços per anar avançant amb les respostes i amb les solucions a la crisi econòmica, per anar falcant també els bastiments per a l'estat del benestar. I, per tant, des del Govern el que volem és promoure la convivència, promoure la cohesió, des del respecte institucional, i no generar conflictes allà on no cal.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el centre recreatiu turístic de Vila-seca i Salou.

Pregunta
al Govern sobre el Centre Recreatiu Turístic de Vila-seca i Salou (tram. 310-00176/09)

La formula el senyor Xavier Sabaté, del Grup Parlamentari Socialista.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, per què s'han carregat vostès el Consorci Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement
(Andreu Mas-Colell)

El consorci existeix des de l'any 92. És un consorci format per quatre regidors de Salou, quatre regidors de Vila-seca i que jo mateix tinc l'honor de presidir. És un consorci que ha significat l'organització, que ha fet possible el desenvolupament de Port Aventura, desenvolupament que continua en marxa, probablement no està desenvolupat ni la meitat. El consorci es va constituir per vint anys; per tant, acaba aquest any. En la llei de mesures que es considerarà aquesta tarda, hi ha una pròrroga d'aquest consorci, perquè no podem quedar sense l'instrument.

Per tant, aquí ningú s'ha carregat res; el consorci, aquesta tarda aquest Parlament podrà considerar que es prorrogui a fi de mantenir les seves responsabilitats i la promoció turística d'aquella zona, a través de Port Aventura i relacionat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Gràcies, presidenta. Conseller, des del nostre punt de vista, aquest consorci ja no existeix, per tal com un dels dos consorciats, que és l'Ajuntament de Salou, ha decidit donar-se de baixa. Per tant, aquest consorci se l'han carregat vostès, primer, per omissió, perquè durant sis mesos, des que aquest ajuntament els va comunicar que no estava d'acord amb com estava funcionant i que volia revisar la seva situació, vostès no han fet res, i després per acció, perquè vostès han presentat, efectivament, una esmena a la llei de mesures urgents que ha fet acabar d'esclatar aquest consorci.

Vostès han estat incapaços de resoldre el conflicte entre dos ajuntaments en un ens que, com vostè ha dit, el presideix vostè mateix. Vostès han eludit responsabilitats en una de les principals infraestructures turístiques del nostre país. Vostès s'han passat pel clatell –perdoni'm l'expressió– un acord unànime d'un dels dos ajuntaments que els va ser remès el mes de setembre, ja fa sis mesos. Vostès, *business-friendly*, no tenen en compte els emprenedors i les relacions entre el món de l'empresa i l'Administració, i han fet el ridícul i han provocat la hilaritat entre tota la població. I per si fos poc han presentat una esmena a la llei de mesures urgents que agreuja la situació. Vostès ens volen fer creure que vivim amb Alícia al país de les meravelles; però fins i tot Alícia, en aquest cas la del conte, es troba en un moment determinat davant d'una cruïlla i li pregunta al gat per quin camí ha de tirar, i aquest li contesta: «Hauràs d'agafar el camí que tu creguis que et porta al camí on has d'anar.» Vostès no saben on han d'anar.

Els socialistes hem actuat amb responsabilitat; actuïn vostès de la mateixa manera. *(Remor de veus.)* Aquí, a Salou i a Vila-seca. Sí, sí, a Salou i a Vila-seca, on els nostres companys han renunciat a fer partidisme, com altres partits, i s'han posat, lògicament, al costat del seu alcalde. A vostès els demanem que facin el mateix, que actuïn amb responsabilitat, que busquin el consens, que treballin per restituir una situació que mai no hauria hagut de corrompre's, com ha succeït en aquests moments.

Pensin bé què és el que han de fer. Retirin l'esmena aquesta tarda i mirin de restituir el consens i l'acord, perquè sigui un acord respectat per tothom.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

A vostè li hauria de fer vergonya estar estimulant conflictes locals en el Parlament de Catalunya. Miri, tranquil·litzi's –tranquil·litzi's. Tots sabem que hi ha un conflicte històric entre dos municipis; tots sabem que els conflictes de suma zero són complicats, però no es preocupi, que aquest conflicte es resoldrà, i part de la resolució d'aquest conflicte és mantenir la vigència i l'existència del consorci.

Hem treballat i continuarem treballant per arribar, ho repeteixo, a la resolució d'aquest conflicte i a un acord

que sigui satisfactori tant per a l'Ajuntament de Salou com per a l'Ajuntament de Vila-seca.

He de dir que arribar a aquesta situació seria molt més fàcil si no tinguéssim exhibicions com la que vostè acaba de fer i treballéssim tots junts...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...per arreglar aquest problema.

La presidenta

...se li ha acabat el temps.

Pregunta
al Govern sobre les informacions aparegudes a la premsa amb relació a les activitats del secretari general del Departament de Cultura (tram. 310-00177/09)

La pregunta següent és sobre les informacions aparegudes a la premsa amb relació a les activitats del secretari general del Departament de Cultura. La formula la il·lustre senyora Consol Prados, del Grup Parlamentari Socialista.

Consol Prados Martínez

Gràcies, senyora presidenta, bon dia. Senyor conseller, darrerament han sortit un seguit d'informacions a la premsa sobre algunes activitats econòmiques del senyor Xavier Solà, concretament en la seva etapa..., quan era regidor d'Urbanisme a l'Ajuntament de Vic, vinculat a l'Associació Catalana de Municipis com a cap dels serveis jurídics, com a director de la Fundació Privada d'Habitatge Públic i propietari de l'empresa Eil Sau. Com tothom sap, actualment el senyor Solà és el secretari general del Departament de Cultura i llengua.

Senyor conseller, quina valoració fa vostè d'aquests fets? Fets que, per altra banda, no han estat desmentits.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Senyora presidenta... Senyora diputada, bé, davant del que em pregunta no puc respondre-li altra cosa que el que és propi de l'actuació d'aquest conseller i del Govern. El Govern i el conseller actuaran i es comportaran a partir dels principis de prudència, de rigor i de voluntat de veritat. No hi ha cap altre comportament possible.

En honor a la veritat li he de dir que la feina feta pel secretari general al llarg dels darrers quinze mesos al Departament de Cultura..., ha tingut un capteniment, una forma d'actuació absolutament rigorosa, correcta, pròpia de les funcions d'un secretari general. Per tant, no tinc cap dubte de la feina feta. I si en tingués algun cregui'm que no hi treballaria. Per tant, em penso que el que està clar és que fins al dia d'avui no tinc cap motiu per dubtar de la feina feta.

És evident que les informacions aparegudes fins ara, doncs, m'han amoïnat i preocupat, però també li he de dir que les he contrastat absolutament amb el senyor Solà i la conclusió és planera. Fins al dia d'avui, amb la voluntat de no fer de jutge, sinó de fer de polític, no sé veure cap actuació que pugui ser considerada de caràcter il·legal.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora Consol Prados.

Consol Prados Martínez

Sí, entenc, senyor conseller, que vostè hauria de ser el primer interessat a demanar explicacions i aclarir aquesta situació. Alguns d'aquests fets també estan vinculats amb el senyor Matas, cas que actualment investiga la fiscalia, i recordem que el senyor Matas va haver de dimitir el passat 24 de febrer.

Com deia, són afers lamentables, que no han estat desmentits en cap moment ni per part del mateix senyor Solà, ni per part de l'Associació Catalana de Municipis, ni per part de ningú més. I trobem massa silenci, un silenci que no ens podem permetre, perquè estem parlant de diners públics, i és per això que la ciutadania mereix tots els aclariments i, arribat el cas, també l'exigència de responsabilitats.

Vostè mateix ha defensat en més d'una ocasió la necessitat de l'ètica en la política. I precisament en aquests moments necessitem més ètica i més transparència que mai, i per això la seva actitud no ha d'agafar aquesta distància que vostè manté. Perquè en matèria de recursos públics hem de donar exemple, i els afers del senyor Solà són un mal exemple si es demostren. I si vostè calla, senyor Mascarell, el seu silenci, senyor conseller, tampoc és un bon exemple.

Tot i ser informacions d'una etapa anterior, està en joc la credibilitat del secretari general de Cultura en l'etapa actual. La responsabilitat política s'arrossega al llarg de tota una carrera, i avui, senyor conseller, el senyor Solà està sota la seva responsabilitat institucional. És per això que hem sol·licitat la seva compareixença, la del senyor Solà. Precisament en aquests moments cal fer gestos a favor de l'ètica política, i, si més no, que demostri que no ha estat un abús de poder.

Senyor conseller, instarà el seu secretari general que vingui com abans millor? I si fos necessari, en el cas que es demostrés algun tipus d'irregularitat o d'abús de poder, el Govern exigirà responsabilitats...

La presidenta

Senyor diputada, se li ha acabat el temps.

Consol Prados Martínez

...com ho ha fet la Diputació de Barcelona?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Ferran Mascarell.

El conseller de Cultura

Senyora diputada, certament, en sóc el primer interessat i suposo que som tots copartícips en l'interès. I en tant que primer interessat, justament, del que estic convençut és que l'ètica de la política comença sabent què ha de fer la política i què és el que no ha de fer la política. Al meu entendre la política no ha de fer de jutge, al meu entendre la política no ha de buscar beneficis personals, evidentment, ni partidistes tampoc, i al meu entendre la política no ha de guiar-se pel dia a dia mediàtic, la política té uns altres ritmes i ha de saber el que fa amb rigor, perquè si no, finalment no fa política ni introdueix ètica en la política.

Bé, crec que certament, com vostè ha dit, hi han algunes informacions que estic tractant d'avaluar, i ho estic fent justament amb el mateix secretari general, que estic convençut que és la primera persona interessada que això es resolgui bé, per a ell i per a la política, tal com vostè esmentava.

Pel que fa a la compareixença, sempre que un parlament crida una persona, aquesta persona acostuma a venir, i no dubti que ell és el primer, i jo el segon, a tenir interès que aclareixi els fets.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el model de transport públic i l'entrada en vigor del nou model tarifari.

Pregunta
al Govern sobre el model del transport públic i l'entrada en vigor del nou model tarifari (tram. 310-00178/09)

La formula l'il·lustre senyor Ferran Falcó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Ferran Falcó i Isern

Sí, molt honorable presidenta, vicepresidenta, conselleres, consellers, diputades i diputats, amb l'entrada del nou any s'ha produït la revisió de tarifes del transport públic dels diversos àmbits de l'Autoritat del Transport Metropolità, com es fa cada any. En aquesta ocasió, el Govern de la Generalitat ha establert un règim tarifari que pretén, entre altres objectius, potenciar els títols de transport de llarga durada, és a dir, els més adequats per als qui fan un ús més regular de la xarxa integrada de transport públic. Per això s'han establert rebaixes a la T-Trimestre, rebaixes a la T-Mes, rebaixes a la T-Jove, que arriben fins al 19 per cent de descompte.

Aquestes mesures han anat acompanyades també d'un suport pressupostari explícit al sistema de transport públic. Aquest any 2012 l'aportació de la Generalitat a l'ATM arriba als 300 milions d'euros, un 6,3 per cent més que l'any passat. També augmenta l'aportació de l'Ajuntament de Barcelona. Tot el contrari del que ha fet el Govern central; el Govern central, que va passar d'una aportació de 183 milions d'euros l'any 2011 a 112 milions per a aquest any, 71 milions d'euros menys.

Per tant, queden clares les prioritats del Govern de la Generalitat en matèria de transport públic: d'una banda, promocionar l'ús regular i intensiu de la xarxa a partir de la política tarifària, i de l'altra, incrementar-hi la inversió malgrat les restriccions pressupostàries. Fa ben pocs dies, el 7 de març, hem sabut que aquesta aposta del Govern ha tingut èxit, que s'ha incrementat l'aposta dels usuaris pels títols integrats de llarga durada: la T-Mes s'ha apujat un 17 per cent, la T-Trimestre s'ha apujat un 88 per cent, la T-50/30 s'ha apujat un 6 per cent, i ara, des de dilluns passat, està en marxa l'aplicació de descomptes en el transport per a persones en situació d'atur que tinguin uns ingressos inferiors als del salari mínim interprofessional.

És per aquesta raó, honorable conseller de Territori, que des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió voldríem sol·licitar que expliqui quines raons impulsen el Govern a prendre aquestes mesures, quantes persones calcula el Govern que poden beneficiar i quins són els procediments bàsics que s'han de seguir per ser-ne beneficiari.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyor Falcó. Bé, pel Govern el transport públic és un dels pilars de l'estat del benestar, i també és un dels elements bàsics per garantir una societat ambientalment sostenible i de qualitat.

Enguany, com vostè sap molt bé i ha comentat, hem dut a terme un canvi del sistema de tarifació. Ha estat un canvi necessari, ha estat un canvi que ha tingut per objecte garantir la sostenibilitat del sistema. Està clar que les polítiques socials requereixen rigor en la gestió, el principal enemic de l'estat del benestar és la mala gestió, i nosaltres ens hem proposat garantir la sostenibilitat del sistema del transport metropolità.

És per això que hem incrementat substancialment, per exemple, l'aportació del Govern a l'Autoritat del Transport Metropolità de Barcelona, de 280 a 300 milions

d'euros; també l'Ajuntament de Barcelona ha fet un esforç d'increment, i l'Àrea Metropolitana de Barcelona ha mantingut la seva aportació, que en les circumstàncies actuals, doncs, també és un esforç que cal valorar. Per contra, l'Estat ha abaixat la seva aportació de 184 milions a 112 milions. Tot això ens provocava un dèficit que podia portar-nos pel pedregar i que volíem evitar de totes maneres.

Alhora, doncs, hem hagut de modificar el sistema tarifari, però hem volgut que no fos un increment lineal, sinó que aquest nou sistema tarifari inclogués també valors, com ho hem fet amb el sistema del cànon de l'aigua o com ho hem fet amb la nova tarifació de les autopistes.

I, per exemple, un dels valors que hem incorporat: promoure els títols que afavoreixen, que permeten l'ús il·limitat del transport públic: fins a un 19 per cent de descompte en títols com la Targeta Mes o com la Targeta Trimestre. Efectivament, ens deien: «Esteu apujant aquells títols que més utilitza la gent, la T-10.» Però nosaltres sabíem, com han demostrat les primeres dades, que es produiria un trànsit progressiu de la T-10 cap a aquests títols il·limitats que tenen més alt descompte.

I en segon lloc, absolutament clau per garantir la cohesió social, els descomptes per primera vegada als aturats. Això afectarà, pot afectar, hi ha un públic potencial de més de 196.000 persones a les quatre demarcacions de Catalunya. El procediment és un procediment senzill, a través del Servei d'Ocupació de Catalunya...

La presidenta

Honorable conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...ja sigui amb presència directa o per via telemàtica.

La presidenta

...se li ha acabat el temps.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el Congrés Mundial de Mòbils, que ha tingut lloc a Barcelona del 27 de febrer a l'1 de març del 2012.

Pregunta

al Govern sobre el Mobile World Congress, que ha tingut lloc a Barcelona del 27 de febrer a l'1 de març de 2012 (tram. 310-00179/09)

La pregunta la formula la il·lustre senyora Dolors Gordi, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Dolors Gordi i Julià

Aquests dies de febrer d'enguany, Barcelona ha acollit el Mobile World Congress. Aquest és un congrés de caràcter anual entorn del món de la comunicació mòbil que ofereix una oportunitat única a enginyers, científics i inversionistes de les àrees dels sistemes sense fils i aplicacions per a mòbils per connectar amb els principals experts mundials en aquest sector. Aquesta vuitena edició ens demostra que inclús aquesta crisi que patim té excepcions. Les xifres d'aquest esdeveniment n'avalen la importància internacional. Amb 67.000 visitants de 205 països i un impacte econòmic de més de 300 milions d'euros per a la ciutat, es pot dir que el congrés ha complert amb escreix les seves expectatives.

Aquest ha estat un fòrum que ha contribuït de manera important a l'economia de Barcelona i Catalunya, i com a pilar de la capital mundial del mòbil és un factor rellevant per crear noves oportunitats per a les empreses i per als ciutadans. L'organització atribueix també una part important d'aquest èxit al perfil dels assistents, ja que un 50 per cent eren alts directius. Hi han assistit, a més, uns 3.500 executius de grups tecnològics, i uns 140 països han organitzat delegacions internacionals.

Durant els quatre dies que ha durat el congrés s'han realitzat noranta presentacions personalitzades a l'Hospital Suite i s'ha donat a conèixer la Mobile World Capital mitjançant presentacions en el Conference Center i l'auditori de Caixafòrum. Les persones que han conegut la Mobile World Capital han descobert un pla de promoció industrial i el coneixement de la marca Barcelona i Catalunya com un referent en tecnologies mòbils. També la marca Barcelona, durant el congrés, ha tingut un fort posicionament a nivell de comunicació i xarxes socials, amb una experiència comunicativa de col·laboració entre l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya que ha fet aprofitar al màxim aquest recurs, com demostren les dades d'impacte directe de 51.346 persones al Twitter, divuit vídeos a Youtube, que té més de divuit mil visibilitzacions.

Ahir va ser notícia important el naixement de la Fundació Barcelona Mobile World Capital, constituïda aquest dimarts 13 de març del 2012 pel Govern de la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona, Fira de Barcelona i GSMA, associació que agrupa els principals operadors mòbils del món. Aquesta fundació ha de donar continuïtat entre congressos a l'activitat d'aquest sector a Barcelona.

Conseller...

La presidenta

Senyora diputada...

Dolors Gordi i Julià

...com valora globalment els resultats del Mobile World Congress d'enguany? Quines accions preveu el Govern per tal de...?

La presidenta

Diputada, se li ha acabat... *(La president/a retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)* Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació
(Francesc Xavier Mena i López)

Molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya, senyora diputada, la celebració del Mobile World Congress a Catalunya és la suma d'esforços de la Generalitat de Catalunya, de l'Ajuntament de Barcelona, de la Fira de Barcelona, de l'Estat, de moltes entitats, institucions, empreses, persones que negociant amb la GSMA han aconseguit que Catalunya i Barcelona sigui la seu també ara de la Mobile World Capital. I les negociacions no eren fàcils: recordo especialment a Hong Kong, a Londres, competint amb altres destinacions alternatives com era Munic, com era Milà o com era París.

Efectivament, aquests darrers dies s'ha celebrat el Mobile World Congress a Barcelona, a Catalunya per tant, i, com deia vostè, amb 67.000 congressistes provinents de tot el món, amb uns efectes directes, indirectes, induïts, de centenars de milions d'euros i que han posat el plat a taula i donat feina a molts catalans. Només al pavelló català, trenta-tres companyies catalanes de tecnologia, centres tecnològics, han tingut l'ocasió de celebrar acords, de realitzar entrevistes amb fabricants de dispositius i de *software*, amb operadors de telecomunicacions, amb desenvolupadors d'aplicacions mòbils, i, per tant, projectant aquestes companyies catalanes al món.

Com recordava molt bé, senyora diputada, efectivament, ahir al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona vam signar la constitució de la Mobile World Capital Foundation, que ens assegura l'organització no només del congrés, sinó d'altres esdeveniments lligats a aquest, fins a l'any 2018. I això traspua a l'àmbit del mòbil i de les telecomunicacions. El nostre pla d'actuacions empresarials i industrials inclou, dintre de la projecció d'internacionalització i de la innovació de l'economia catalana, el Mobile World Capital com el primer pla tractor de l'economia catalana, lligant-ho a aspectes com per exemple les *smart cities* o l'atracció d'inversió estrangera directa; per exemple a Fujitsu o Tech Data així han justificat ubicar les seves seus aquí. I traspua a l'àmbit industrial; per exemple, és membre de la patronal de la Mobile World Capital el conseller Mascarell, perquè considerem que també el món de la cultura té aquí una palanca de projecció molt important, o l'e-Health en el món de la salut.

També hi hem trobat mancances, òbviament: el desplegament d'antenes, el desplegament de fibra òptica, la insuficient connectivitat aèria de Catalunya amb Àsia Pacífic.

En tot cas, senyora diputada, si volem guanyar el futur, si volem protagonitzar aquest futur, la Mobile World Capital ens permetrà que Catalunya protagonitzi...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...el futur. Anem-hi, cap a aquest futur, senyora diputada.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els objectius de les darreres actuacions i iniciatives del Departament d'Interior.

Pregunta
al Govern sobre els objectius
de les darreres actuacions i iniciatives
del Departament d'Interior
(tram. 310-00180/09)

Formula la pregunta l'il·lustre senyor Albert Batalla, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Albert Batalla i Siscart

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, aquesta ha estat una setmana complicada; el dia 8 de març es van produir al nostre país cinc incendis simultanis que van generar una situació excepcional pel que fa al desplegament de bombers en el nostre país. Concretament, el dia 8 de març, a les 12.27, es va produir un incendi al Pallars; a les 13.13, a l'Alta Ribagorça; a les 13.03, a Montanissell, a l'Alt Urgell; a les 13.58, a Calbinyà, a l'Alt Urgell, i a les 14.01, al Baix Empordà. Vol dir que, finalment, en menys d'una hora i mitja es van produir cinc incendis forestals de diversa consideració en el nostre país. Això suposava un repte i, evidentment, una situació excepcional pel que fa a la redistribució de recursos i d'efectius a tot el territori.

Des del territori, aquells que hi vam poder ser observant i donant un cop de mà en el que vam poder fem una valoració positiva de la coordinació i de la ràpida actuació dels cossos de seguretat, i especialment dels bombers, per a fer l'extinció d'aquests incendis. Cal agrair, per tant, la tasca del departament, especialment dels bombers, dels GRAF, dels bombers voluntaris, dels ADF, dels agents rurals, dels Mossos d'Esquadra, d'altres cossos de seguretat que també hi van intervenir, dels bombers d'Andorra en el cas d'algun dels incendis, i també dels ajuntaments que van estar treballant en la coordinació d'aquestes tasques.

Per tant, es va produir una situació excepcional, causada per una circumstància excepcional, la sequera, molt present en el nostre país, i també un dia molt ventós. Perquè se'n faci una idea, que segur que ho vostè coneix, en el meu municipi, per exemple, de la Seu, en els tres mesos d'hivern, quan la mitjana de precipitació és de cent disset litres, aquest any ha estat de dos litres. Per tant, aquesta és una situació que és extensible a la resta del Pirineu, a la resta del país, i això suposa una preocupació molt important per si es perllonga aquesta situació.

A banda de la necessària actuació del Govern també en la investigació de les causes, que en aquests moments els agents rurals estan fent i que crec que és important, doncs, que facin amb tanta celeritat com sigui possible, també cal una feina conjunta de prevenció i d'estratègia de la gestió forestal, que estem convençuts que el Govern impulsarà amb els municipis.

Feta aquesta explicació, quina valoració realitza el departament de les accions fetes aquesta setmana pels incendis? Amb quines previsions meteorològiques...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Batalla i Siscart

...treballa el departament? I, finalment, quines accions preveu el departament per fer front a aquesta situació excepcional?

Gràcies, senyor conseller; gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyor diputat i alcalde de la Seu d'Urgell. Evidentment, aquest cap de setmana passat, començant ja el dijous, vàrem tenir una situació no només de risc, sinó, evidentment, doncs, d'emergència. El dijous es van proclamar i produir quatre incendis importants, que van requerir una actuació molt intensiva dels cossos d'emergència, del Cos de Bombers, amb el suport també del Cos d'Agents Rurals, dels tècnics de Protecció Civil, dels municipis afectats, també dels voluntaris de la Creu Roja.

Al marge, doncs, de les hectàrees cremades –470 en l'incendi del Baix Pallars, a Gerri de la Sal–, es van haver d'evacuar en aquest incendi els nuclis de Baén, de Bresca i d'Useu, i també confinar la gent de Peramea, on van cremar dues granges. A l'incendi de les Valls de Valira va haver-se també de desallotjar el nucli de Calbinyà, i també ser acollits per la població de la Seu d'Urgell, amb 114 hectàrees cremades. El de Montanissell, 7 hectàrees cremades. El de Pont de Suert, a Viu de Llevata, 210 hectàrees cremades, i també desallotjant una dotzena de persones, en aquest cas del municipi, del nucli de Viu de Llevata.

Quan teníem ja, d'alguna manera, dos d'aquests tres incendis –el de Coll de Nargó, el de, en aquest cas, Montanissell va ser sufocat ràpidament el dijous al vespre– bastant controlats i orientàvem ja les prioritats per a l'incendi del Baix Pallars l'endemà, se'ns va produir el divendres al matí aquest incendi al Baix Empordà: a Santa Cristina d'Aro, Llagostera, Tossa, es van haver d'evacuar més d'un centenar de persones de diferents urbanitzacions, i, per tant, tota l'organització, en aquest cas, d'emergències del país es va posar en tensió. La resposta crec que va ser excel·lent. Només considerar que aquest cap de setmana han cremat prop de 1.200 hectàrees, quan durant tota la campanya forestal de l'any passat van cremar a Catalunya 1.100 hectàrees.

Estem davant d'una situació de risc. Les condicions climatològiques són molt adverses, i, segons com evolucioni aquesta primavera, ens podríem trobar amb unes condicions encara pitjors que les que el país va patir l'any, per exemple, 1994, l'any dels grans incendis. La situació de sequera és extrema: fa més de seixanta anys que no ens trobàvem amb una baixa pluviometria que està provocant que el Pirineu, les Terres de l'Ebre i l'Alt Empordà estiguin en una situació permanent de risc. I és evident que davant d'una situació excepcional es requeriran recursos excepcionals.

En aquest sentit, coordinat per la vicepresidenta del Govern, el Govern impulsarà un gabinet de coordinació pel que fa a l'extinció i prevenció en matèria d'incendis amb el Departament d'Agricultura...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...el Departament de Territori i el Departament d'Interior, per intentar analitzar permanentment aquesta situació i donar resposta a una situació excepcional que requerirà recursos excepcionals.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el suport a les entitats socials.

Pregunta
al Govern sobre el suport
a les entitats socials (tram. 310-00172/09)

La formula l'il·lustre senyor Pere Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorable conseller, la setmana passada vam tenir..., perdó, fa uns dies, el 28 de febrer, vam tenir coneixement d'una dada certament preocupant, i és que la Generalitat, el conjunt de departaments de la Generalitat, deu a les

entitats socials més de 700 milions d'euros. A més a més, en aquesta roda de premsa –això em va informar la Taula del Tercer Sector Social– s'informava de les conseqüències que això acabava comportant: despeses financeres que ells avaluaven en 100 milions d'euros –un 1,80 per cent del seu pressupost–, problemes de liquiditat de moltes entitats, dificultat també per assumir els reptes que té en aquests moments el nostre país.

I en aquest sentit voldríem saber, vostè, com a màxim responsable de les relacions amb les entitats socials d'aquest país, quines mesures té previst prendre per tal de resoldre aquesta situació.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família.

El conseller de Benestar Social i Família
(Josep Lluís Cleries i Gonzàlez)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, miri, vivim en un moment on és cert que el Govern de la Generalitat té una situació financera i de tresoreria que hem estat explicant; però també sap molt bé vostè i sap aquesta cambra que el Govern de la Generalitat creiem en les polítiques socials, en el paper del tercer sector social, creiem en la col·laboració publicoprivada per desenvolupar-les, no per conversos de darrera hora, sinó perquè hi creiem amb convicció, i, per tant, comptem amb aquest sector per desenvolupar-la.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. A mi em sembla molt bé, honorable conseller, que vostè tingui convicció i fermesa en el tema de les entitats del tercer sector social; però el problema és que necessitem mesures, i necessitem mesures urgents. I nosaltres, més enllà d'aquest acte de fe, el que li demanem són quatre propostes que ens semblen perfectament assumibles.

Primera: vostè, com a responsable del Departament de Benestar i Família, lideri el procés, segui en una mateixa taula representants de la taula i intentin vehicular un pla per tal de fer front a aquest deute i per tal d'intentar esbrinar quines són aquelles entitats que ho estan passant més malament i, per tant, quines hem de preferenciar.

Segona mesura que li proposem: vehiculi alguna mesura de finançament urgent, en concertació també amb les entitats financeres, per tal d'ajudar les entitats socials.

Tercera mesura que li proposem: no té massa sentit que en aquests moments tots plegats ens fixem en el deute que tenim amb les entitats, amb les empreses privades, i, en canvi, no vehiculem algun mecanisme, a través dels convenis, a través dels altres mecanismes de relació amb les entitats, per tal de compensar aquelles despeses financeres que els estem generant. I, per tant, el que demanem és que s'incloguin aquests supòsits d'impagament, d'endarreriment amb les entitats socials.

I l'última mesura que li demanem també és que hi hagi una especial sensibilitat, un lideratge del Govern i que en el tema dels certificats de deute hi hagi una major agilitat de la que es dóna en aquests moments.

En definitiva, li demanem, senyor conseller, que vostè lideri; al marge del que facin altres responsables del Govern, que vostè com a màxim responsable de les relacions amb les entitats socials es situï al capdavant i intenti ajudar per tal que les entitats puguin fer la funció que han de fer sobretot en aquests moments de crisi econòmica.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Miri, senyor diputat, aquest Govern està en contacte constant amb les entitats del tercer sector, amb diàleg, amb voluntat de col·laboració, de fer un camí junts per fer un estat del benestar sostenible.

I fixi's en el que ha passat les darreres setmanes. Per una banda, hem tret una convocatòria conjunta de les diferents direccions generals del departament per un import total de 170 milions d'euros, amb possibilitat de fer convenis pluriennals. Del Departament de Benestar Social i Família, de l'any 2011, el 93 per cent està pagat; el 93 per cent de l'any 2011 està pagat. I tot això seguint el que diu el pla de govern que en els tres primers mesos de l'any trauríem totes les convocatòries –el departament ho ha fet– i a més a més que faríem convenis pluriennals, que també ho hem fet.

I, evidentment, estem en contacte permanent per si hi ha alguna entitat que té problemes de subsistència. I quan hi ha un problema d'aquest tipus se soluciona. Ningú ens podrà dir que no estem rebent i parlant amb el sector. És un diàleg constant, perquè, com he dit, hi creiem. Quan dic «la convicció» és perquè hi creiem, en aquest sector, perquè és important, perquè de sempre ha format part, històricament, de la xarxa social de proximitat, d'allò que en diem «de trinxera».

I també dir que el 2 de març va sortir una convocatòria de 5 milions d'euros pel tema de la lluita contra la pobresa.

Per tant, totes aquestes convocatòries s'han tret dins dels tres primers mesos; ens hi vam comprometre, i, tot i que el pressupost de la Generalitat s'aprova una mica més tard, s'ha fet. I a més a més buscarem, i ho estem buscant amb el Departament d'Economia, solució per als temes de tresoreria. I per això estem

atenent des del diàleg i la confiança mútua i la sana complicitat aquest treball conjunt del tercer sector social amb el Govern de la Generalitat.

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els afectats per les participacions preferents.

Pregunta
al Govern sobre els afectats
per les participacions preferents
(tram. 310-00175/09)

La formula l'il·lustre senyor Josep Vendrell, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conseller, al voltant de 300.000 persones podrien estar afectades a Catalunya per un cas de frau massiu, un més, realitzat per les entitats financeres a través de les anomenades «participacions preferents». Es tracta de persones treballadores, en bona part de persones grans, que, aconsellades per les mateixes entitats, van depositar els seus estalvis, els estalvis de tota una vida, en un producte financer de caràcter perpetu considerat d'alt risc.

Quina és l'opinió del Govern? Quines actuacions està realitzant el Govern en suport a aquestes persones?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Les preferents són un producte financer híbrid, és un intermedi entre accions i obligacions, i són productes de risc; en aquest sentit, més a la vora de les accions que de les obligacions. Van ser introduïdes l'any 2003. Estan sota la supervisió i regulació de la Comissió Nacional del Mercat de Valors. Des del 2003 han estat utilitzades per disset institucions financeres. Amb el temps i amb el desenvolupament de la crisi s'ha fet evident el que era evident a qualsevol professional des del principi; a saber, que eren productes de risc.

Això ha generat insatisfacció. I, per exemple, concretament, a l'Agència Catalana de Consum hem tingut 67 consultes, 13 reclamacions, 1 denúncia, però és una denúncia col·lectiva. El tema s'està reconduint cas per cas. «Cas per cas» vol dir per cada una de les disset institucions que han anat oferint solucions de conversió, cada una una mica diferent.

I, en fi, el procés està en marxa, sempre regulat i supervisat per la Comisión Nacional del Mercado de Valores, que és la competent. I esperem que culmini aviat, perquè tot plegat ha estat un episodi desgraciat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conseller, ens està explicant unes coses que ja les sabem. I jo crec que la seva resposta és molt desencoratjadora per a les persones que estan patint aquest greu problema.

Com és possible que en la web de l'Agència Catalana de Consum no hi hagi cap alerta ni cap informació sobre les participacions preferents? Com és possible que l'Agència de Consum derivi les persones afectades que hi truquen al 012, i aquest a ADICAE, una associació privada de defensa dels consumidors, que fa molt bé la seua feina, però que no forma part de l'Administració de la Generalitat.

Miri, no és una qüestió competencial. Nosaltres som del parer que el Govern català s'ha de preocupar de tot allò que afecta la ciutadania de Catalunya. Les participacions preferents s'han convertit en un greu problema social, i, per tant, també polític, que afecta el Govern de la Generalitat. Ens preocupa molt el silenci, jo diria que ensordidor, que ha mantingut el Govern davant un problema social d'aquesta magnitud: cap iniciativa, cap gest, cap expressió de suport amb les persones afectades, ni cap actuació a favor de qui ho pateix ni contra qui ha realitzat aquest frau i abús. Milers de persones s'han vist atrapades en una mena de *corralito*. Bancs i caixes van ometre informació i van oferir massivament les participacions a clients que desconeixien els riscos que comportava el producte que se'ls oferia, garantint-los, a més, que podrien disposar d'aquests diners quan volguessin.

Les entitats financeres, com en el cas dels abusos amb les hipoteques o amb les comissions bancàries o els sobresous dels seus directius, actuen al nostre país amb impunitat, incomplint la normativa i sense un mínim sentit de la responsabilitat social.

Els demanem que actuïn, que realitzen gestions davant del Govern de l'Estat, que utilitzen les competències que tenen, que ofereixin suport i assessorament a les persones afectades, que creïn un registre de persones afectades. Conseller, estem davant d'una nova prova de manca de sensibilitat del Govern.

En definitiva, es tracta de saber amb qui està el Govern, si amb la gent afectada o amb les entitats financeres que han perpetrat aquest frau. Malauradament, els seus silencis i la seva manca d'iniciativa posen en evidència que vostès estan al costat de les entitats financeres i d'esquena a la gent afectada.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Aquest episodi té dos..., ens ha d'ensenyar dues lliçons, que són molt importants i que el sistema financer, la Comisión Nacional del Mercado de Valores, etcètera, han d'aprendre i tenir molt en compte.

La primera és que no es pot donar per descomptat que, per més que s'expliqui, els productes financers nous siguin ben entesos. Jo m'imagino que devia prendre dècades perquè la gent entengués el que era una acció o el que era una obligació. Per tant, aquí cal una prudència extrema.

I la segona, que la prudència extrema s'ha d'elevar al quadrat quan els productes es col·loquen...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...es venen als mateixos clients i dipositants de les entitats financeres.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem al punt 2 de l'ordre del dia, que és la designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2012.

Designació
dels diputats interventors per al període pressupostari del 2012 (tram. 231-00002/09)

Demano al secretari primer que doni lectura a l'acord de la Mesa Ampliada que proposa els diputats interventors.

El secretari primer

Gràcies, presidenta.

«La Mesa Ampliada, en la sessió tinguda el dia 15 de febrer de 2012, d'acord amb l'article 29, paràgraf cinquè, del Reglament, acorda proposar al Ple la designació de Joan Morell i Comas, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; de Joan Ferran i Serafini, del Grup Parlamentari Socialista, i de Rafael Luna Vivas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, com a diputats interventors per al període pressupostari del 2012.»

La presidenta

Es pot considerar aprovada aquesta proposta per assentiment? *(Veus de fons.)* Senyor López Tena, votació...

Alfons López i Tena

Demanem votació sobre aquesta proposta.

Gràcies.

La presidenta

Doncs, serà electrònica i secreta, atès que són persones.

Prego als serveis de la cambra que adoptin les mesures tècniques que garanteixin el secret de la votació.

(Pausa llarga.)

Doncs, senyores diputades, senyors diputats, comença la votació.

Ha estat aprovat per 119 vots a favor, 2 en contra i 1 abstenció.

Per tant, queden designats diputats interventors per al període pressupostari del 2012 el senyor Joan Morell, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; el senyor Joan Ferran, del Grup Parlamentari Socialista, i el senyor Rafael Luna, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Projecte de llei
de consultes populars no referendàries (debat de totalitat) (tram. 200-00020/09)

Passem al punt quart de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de consultes populars no referendàries.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa en nom del Govern de la Generalitat l'honorable senyora Joan Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

(Pausa llarga.)

Senyora vicepresidenta, ja pot començar.

La vicepresidenta del Govern

Sí; gràcies, presidenta. Senyores, senyors diputats, avui presento en seu parlamentària, on rau la sobirania del poble català, el Projecte de llei de consultes populars no referendàries, un projecte de llei que va ser aprovat pel Govern el passat 27 de desembre.

Aquesta –no se'ls escaparà– és una llei que desenvolupa l'article 122 de l'Estatut i que, per tant, aprofundeix en l'autogovern i també aprofundeix en la qualitat democràtica del nostre país.

Qui fou president d'aquesta cambra, Miquel Coll i Alentorn, definia l'autogovern com la capacitat per demostrar que nosaltres mateixos podem fer les coses millor i també governar-nos millor que no pas ho farien els altres.

Avui, doncs, també, recollint l'esperit d'aquelles paraules, fem un pas endavant com a país, fem un pas endavant, reforçant el nostre autogovern, com deia, i també avançant en qualitat democràtica.

Voldria deixar clar des de bon principi que aquest projecte de llei que presentem no se superposa a la Llei 4/2010, de 17 de març, de consultes populars per via de referèndum, aprovada també per aquesta cambra, sinó que té per objecte regular les convocatòries enteses com qualsevol tipus de crida feta des de les institucions públiques amb l'objecte d'escoltar la veu i copsar la posició de la ciutadania vers qualsevol actuació pública o política, deixant de banda altres vies de participació com podrien ser les enquestes o els fòrums de participació.

Més enllà d'això, el projecte de llei aprofundeix també en l'increment, com els deia, de la qualitat democràtica, la implementació de la participació directa dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya en la presa de decisions que afecten els seus interessos; així com també d'alguna manera fa molt més propera l'Administració del nostre país.

Abans, però, d'entrar a presentar-los amb detall el contingut d'aquest text normatiu, sí que m'agradaria fer, explicar en aquesta tribuna quin ha estat el treball desplegat en el si del Govern per preparar-lo. I em permetran aquí, també, que faci un agraïment al director general de Relacions Institucionals, així com a tot l'equip de qualitat democràtica i participació, que hi han treballat d'una manera incansable.

Com ja he dit abans, el proppassat 27 de desembre el Govern va aprovar el Projecte de llei de consultes populars no referendàries, complint abans d'hora amb els mandats parlamentaris de la Moció 11/IX i de la Resolució 275/IX d'aquest Parlament, que instaven a presentar aquest projecte de llei abans del 2012.

El text que els presento avui inicia, per tant, la seva tramesa parlamentària havent de superar un debat a la totalitat pel qual s'ha presentat una única esmena, i també amb la pretensió de donar compliment, com els deia, tant als compromisos assumits pel Govern com als diversos mandats parlamentaris.

I en tot aquest procés el que realment motiva el Govern, més enllà sobretot de les possibles consultes que puguin esdevenir propiciades per aquesta llei, el que, com deia, motiva el Govern és pensar que estem impulsant un mecanisme molt important per aprofundir en la democràcia i per fer sentir la veu dels ciutadans.

Retornant al treball realitzat, els vull fer esment, primer, dels amplis treballs d'estudi, com deia, que l'han precedit, emprant en tot moment les competències de la Generalitat previstes en l'article 122 de l'Estatut que no van ser qüestionades pel Tribunal Constitucional en la seva sentència del 2010.

També vull fer esment del procés d'informació pública obert per oferir als interessats l'oportunitat de participar en els treballs d'esfera governamental, conscients que aquesta consulta adquiria especial rellevància atès el caràcter del text el qual veuria d'aquesta manera reforçada la seva legitimitat. I també alhora apostant per la qualitat democràtica, ja que des dels treballs que l'estan produint és l'origen d'aquesta llei. Cal recordar que aquest tràmit d'informació pública, un tràmit enriquidor i no preceptiu, en les últimes legislatures no s'ha utilitzat per més d'una quarantena de lleis.

Però, fet aquest incís, crèiem necessària, pel que fa al projecte que ens ocupa, i fruit de les al·legacions rebudes de què va ser objecte, una profunda anàlisi amb la ferma voluntat, com els deia, d'incorporar totes aquelles aportacions que enriquissin i milloressin aquell text inicial. I en aquest sentit val a dir que gran part de les al·legacions presentades varen poder ser estimades. Ho vull destacar també com a exemple de transparència i de participació, tant des del Govern com des de la ciutadania, que hi van contribuir, i que fa ressaltar i enalteix l'aspecte participatiu del treball del projecte que avui presentem.

Així mateix també els confesso que desitjo, que aquest és el desig del Govern, que del pas d'aquest projecte per la cambra en puguin sortir altres iniciatives, altres millores que ajudin encara més a aconseguir un text que englobi la major part de les voluntats.

No voldria, per altra banda, deixar de dir que els treballs preparatoris del text van comptar també amb el suport de les entitats municipalistes, les entitats integrants del sector local, que a mitjans de desembre passat el Govern va efectuar la preceptiva consulta del Consell dels Governs Locals i el text va rebre, com deia, l'aval necessari.

I ara, si m'ho permeten, ràpidament, sí que entraré en el que és el contingut de la futura llei, posant de manifest els punts més importants.

Com els deia, aquest és un projecte de llei de consultes populars no referendàries que es fonamenta en el contingut del nostre Estatut i de les competències que ens atribueix. També, però, hem tingut en compte la doctrina constitucional continguda en la sentència de l'Estatut.

Per concretar més, aquesta futura llei regula el règim jurídic i el procediment de convocatòria de consultes populars no referendàries com a instruments de participació ciutadana dirigits a conèixer, dirigits a saber les opinions de la ciutadania mitjançant un vot lliure, directe, secret i sense utilitzar la via de referèndum amb relació a qualsevol aspecte de la vida pública.

El projecte de llei regula la convocatòria de consultes no referendàries que es puguin convocar tant en l'àmbit de la Generalitat o de les administracions locals, tant si han estat impulsades per les institucions o tant si han estat promogudes directament per la ciutadania.

Pel que fa als ajuntaments, la celebració de consultes dependrà de l'aprovació de la regulació específica que facin els mateixos reglaments municipals. I, pel que fa a la resta dels ens locals, la seva aplicació queda supeditada lògicament a l'aprovació de la futura legislació local de Catalunya i a la configuració local que en resulti.

El projecte, com poden veure, té un caràcter molt obert, a desplegar reglamentàriament en l'àmbit de la Generalitat, i molt respectuós sobretot amb l'autonomia local. Així mateix el projecte possibilita que el decret de convocatòria de cada consulta permeti adaptar-la a les

característiques de cada cas; per exemple, determinar la composició de la comissió de seguiment, fixar els terminis de campanya, indicar els llocs de votació, decidir el possible ús de mitjans electrònics, etcètera.

Analitzant ara els aspectes més puntuals, les consultes populars es poden promoure, com els deia, tant a iniciativa institucional, ja sigui del Govern o dels ens locals, com a iniciativa ciutadana. La consulta a iniciativa ciutadana necessita una comissió promotora formada per tres persones físiques o per alguna entitat jurídica, com poden ser les associacions no lucratives, les organitzacions socials i professionals i els sindicals i col·legis oficials, que acreditin l'interès general de la seva iniciativa mitjançant un nombre mínim de signatures. Quan la consulta popular afecti l'àmbit competencial de la Generalitat, correspon convocar-la al president de la Generalitat. I, si la vol promoure la ciutadania, seran necessàries un mínim de cinquanta mil signatures vàlides.

En l'àmbit local, la convocatòria correspon a l'alcalde o al president de l'entitat local, i, si és impulsada per la ciutadania, també seran necessàries les signatures vàlides previstes en la mateixa normativa local de cada entitat i, en defecte de previsió, les que estableix aquesta mateixa llei.

Estan legitimades per votar en aquestes consultes les persones majors de divuit anys que no estigui privades de drets polítics, ja siguin de nacionalitat espanyola o ciutadans de la Unió Europea, d'Islàndia, Liechtenstein, Noruega o Suïssa, que estiguin empadronades en algun municipi de Catalunya. Per tant, el conjunt de les persones amb dret a votar no depèn del cens electoral sinó que depèn del padró.

La votació també podrà ser presencial o per correu, i també es preveu la utilització de mitjans electrònics, segons el tipus de consulta.

El projecte de llei estableix també en el seu articulat un sistema de garanties per assegurar la fiabilitat i la transparència del procés; una comissió de seguiment que vetllarà en primera instància per la claredat, per la transparència i l'eficàcia del procés de consulta, així com una comissió de control formada per juristes de reconegut prestigi per resoldre aquells recursos pertinents i també per assessorar en tots els tràmits quan així se'ls requereixi.

Amb la llei també es crea un registre de consultes populars no referendàries que té per objecte la inscripció de totes aquestes consultes populars realitzades o promogudes a l'empara d'aquesta llei.

En definitiva, com poden veure, aquesta llei tindrà un impacte molt positiu per a la millora de les actuacions públiques, implicant-hi la ciutadania, perquè posa a la seva disposició un nou instrument, un canal per contribuir a les accions dels poders públics, i fer-los coresponsables.

Ara per ara per al nostre país això pren més importància que mai. I és responsabilitat del Govern dissenyar accions que donin resposta a les necessitats ciutadanes, desplegar polítiques públiques adequades i alhora també aprofundir i millorar el nostre sistema democràtic, la nostra qualitat democràtica.

Hi ha qui pot pensar que, davant d'una crisi econòmica com la que estem patint, preocupar-se pel sistema democràtic és accessori, però vostès saben que l'acció pública neix de la legitimitat democràtica i, sense la participació dels ciutadans, difícilment podrem redreçar la situació econòmica complicada.

Es tracta, per tant, aquest avantprojecte de llei, d'un compromís, també, que tenim amb els ciutadans, i per aconseguir-lo els demano la seva col·laboració, la implicació de tots els grups de la cambra, per tramitar aquesta llei, que compta també, com els deia a l'inici, amb el vot favorable, unànime, de la Comissió de Govern Local.

Com els deia a l'inici de la meva intervenció, desitjo que del pas d'aquest avantprojecte per la cambra en puguin sortir millores que englobin les voluntats i les sinergies de tots els grups i, en definitiva, que puguin augmentar la qualitat democràtica del nostre país.

Aquesta, com dèiem, és una llei de país i requereix el màxim consens i la màxima implicació de tots els grups de la cambra.

Moltes gràcies, senyores, senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre diputada senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. Consellers..., vicepresidenta, li proposo un repte, li proposo que aprofitem aquest debat que avui encetem sobre aquest projecte de llei per parlar amb claredat, amb tota claredat. Jo ho faré. I li demano que vostè ho faci també, que tots vostès ho facin.

Parlar amb claredat és sempre recomanable. Parlar amb claredat hauria de ser una condició irrenunciable per aquell que entoma un debat amb la voluntat de convèncer l'altre; parlar amb claredat, a més a més, en determinats àmbits com en l'exercici de responsabilitats públiques hauria de ser el primer principi d'acció. Parlar amb claredat i de claredat.

I si en algun moment és especialment oportú parlar amb claredat i de claredat és en matèria de referèndums. Vostè coneix perfectament les valuosíssimes aportacions del diputat quebequès Stéphane Dion sobre precisament aquesta denominada «llei de la claredat» en matèria de referèndums. Estic convençuda que ho coneix. I he dit «referèndums», sí, he dit «referèndums» perquè és d'això del que tracta aquest projecte de llei.

En el moment d'aprovar-lo, el missatge que es va voler llançar des del Govern era molt clar: l'objectiu era desplegar l'article 122 de l'Estatut amb la seva màxima potencialitat jurídica, ens deien. Tots sabem en aquesta cambra que l'article 122 no ha estat encara del tot desplegat. La passada legislatura la llei aprova-

da tan sols regulava un instrument dels possibles per l'article 122, que són les consultes populars per via de referèndum.

Doncs, bé, què significaria desplegar tot l'article 122? Desplegar-lo seria tenir en compte totes les modalitats de participació de la ciutadania en la presa de decisions públiques que admet l'Estatut. I això significaria que el projecte de llei que avui discutim hauria d'incloure els instruments de participació ciutadana de caire deliberatiu, tal com preveu l'Estatut. De fet, seria congruent amb el mateix article 1 del projecte de llei que avui discutim, ja que preveu que l'objecte d'aquest són les consultes ciutadanes, se'ns diu, no referendàries per escoltar les opinions de la ciutadania. Doncs, bé, per escoltar l'opinió de la ciutadania el projecte hauria d'incloure també mecanismes d'escolta i de diàleg que permetin articular opinions i no només referendar o no una proposta.

S'han plantejat regular, per exemple, la figura dels debats d'interès nacional o qualsevol altre instrument de consulta que es desenvolupi a través de mitjans diferents del de la votació? Totes, absolutament totes aquestes eines de participació de caràcter deliberatiu produeixen, a més, millores en la cohesió social, és a dir, incrementen el capital social públic.

De raons en sobren. Els participants en aquestes consultes deliberatives han de justificar els seus posicionaments en raó de l'interès general, perquè es tracta de convèncer l'altre. Qualsevol ciutadà, a més a més, pot incidir en la decisió final; el coneixement de persones amb diferents maneres de pensar i interessos ajuda sens dubte a la comprensió d'altres punts de vista. I a més a més s'incentiva la responsabilitat dels poders públics, especialment si han de donar resposta del capteniment que han tingut en l'ús dels resultats d'aquella participació. Vostès no regulen aquests instruments, no ho fan, cap d'ells, malgrat que declaren amb tota grandesa desplegar o voler desplegar tota la potencialitat jurídica de l'Estatut en matèria de consultes.

El que fan o diuen fer és crear una nova categoria de consulta per via de votació, les que denominen «consultes populars no referendàries», com si les consultes que requereixen votació fossin les úniques o, si més no, les més importants i valuoses per la participació ciutadana. No esmenten, en canvi, que l'ús exclusiu dels mecanismes de participació, de consulta en forma de votació té per efecte, en massa ocasions, dividir la societat, ja que els participants només poden expressar-se a favor o en contra, sense poder incidir en aspectes concrets de la decisió final. Es viuen, a més a més, els debats com una competició per reforçar els propis punts de vista enfront dels altres. I a més a més apareixen guanyadors i perdedors, clars, que a més poden estar constituïts per sectors importants de la societat, al darrere. És cert, no ho negaré, i, a més a més, els experts ho afirmen amb rotunditat: quan es tracta d'una qüestió clara i es pot resoldre d'una vegada per totes, pot ser útil l'ús de les votacions, però en qüestions complexes el fet de copsar els diferents posicionaments socials ofereix un instrument molt valuós, gràcies al qual els governs guanyen en legitimitat i en fiabilitat, més enllà, a més a més, que permet que els governs afinin més en les seves propostes.

Però tornem on eren, perquè allà on érem, vostès –és l'objectiu que vostès pretenen–, malgrat l'objectiu declarat de desplegar tota la potencialitat de l'Estatut, ho repeteixo, han renunciat a regular aquells instruments que serien més innovadors, perquè encara no estan regulats, i que oferirien un major paper a la ciutadania, opinar realment, aportar, i no només respondre amb un sí o amb un no.

I, si no fan allò que diuen voler fer, què fan realment en aquest projecte de llei? L'objectiu tan sols, com deia, és crear una nova categoria de consulta per via de votació que denominen «consulta popular no referendària». Què és una consulta popular no referendària? Perquè, és clar, tenint en compte que el que volen fer és crear una nova categoria, cal saber en què és nova o respecte a què és nova. La resposta la trobem clarament en el mateix nom: «no referendària»; és a dir, no és un referèndum. Per tant, la primera pregunta que ens hem de fer és què són els referèndums; només a partir d'aquí podrem saber si creem o no una nova categoria.

Quins són els trets característics dels referèndums? Tres: la matèria sobre la qual es pregunta, ha de tractar-se de qüestions d'especial transcendència política; el subjecte a qui es pregunta, el cos electoral, és a dir, el conjunt dels ciutadans que posseeixen el dret de sufragi actiu amb veïnatge administratiu en l'àmbit territorial del referèndum, i tres, les garanties del procediment de consulta, l'expressió de la voluntat dels ciutadans ha d'estar tan garantida com en un procés electoral. Si es donen aquests tres trets definidors, automàticament se'n deriva una conseqüència jurídica necessària: la necessitat que l'Estat autoritzi aquesta consulta; sense aquesta autorització, el referèndum seria nul i inconstitucional. A partir d'aquí ja podem fer el contrast amb aquesta nova categoria que es crea en el projecte de llei, les consultes populars no referendàries.

Sobre la matèria que es pregunta, doncs, queda clar en el projecte de llei: qüestions d'especial transcendència política. Amb relació al subjecte a qui es pregunta, és clarament el cos electoral; ens diu: «persones no privades de drets polítics, majors de divuit anys i que tenen la condició política de catalans». Per tant, malgrat el que es diu en el projecte. el padró municipal no constitueix la base definidora del col·lectiu cridat a la consulta. És el cens electoral l'element més ajustat, ja que en el padró hi consten, a més a més, persones a qui no es concedeix el dret a participar a les consultes, ni irregulars, evidentment, ni menors d'edat, ni ciutadans d'altres països que no siguin Unió Europea i Schengen, un curiós –un curiós– grupet que vostè no ha anomenat pel seu nom, sinó país per país. És Schengen, és Schengen el que està vostè proposant.

I en tercer lloc, les garanties del procediment de consulta. Tot i que no es reprodueixen les mateixes garanties previstes a la LOREG, cosa a la qual, de fet, tampoc està obligat el legislador català, el cert és que la configuració de tot el procediment que preveu aquest

projecte de llei és típicament electoral: la convocatòria de la consulta per decret del president, el termini de la campanya, el vot lliure i secret en col·legis electorals prèviament establerts i en termini establert, l'escrutini, el sistema de recursos i garanties, i la previsió d'una administració quasi electoral amb funcions assimilables a les juntes electorals.

Fet aquest contrast, podem concloure, sense cap marge d'error, que allò que regula el projecte de llei que tenim avui al davant és un referèndum de forma no declarada per poder-lo desposseir de la conseqüència imprescindible: l'autorització per part de l'Estat. Però el nom no fa la cosa, vicepresidenta, segueix essent un referèndum, i, per tant, sense la seva conseqüència obligada, l'autorització, es podria concloure la molt probable inconstitucionalitat del projecte de llei.

És això el que volen?, crear una categoria de consultes inconstitucional? Creuen realment que es tracta de dues categories diferents? I, si creuen realment que no són iguals els dos instruments de consulta, és perquè pensen que serveixen per a escenaris diferents i per aquest motiu no toquen la Llei 4/2010, de regulació del referèndum? Si fos així, diguin, si us plau, ja que no deroguen aquesta llei, en quina ocasió pensen que el Govern podria fer ús del mecanisme previst a la Llei 4/2010, o quan ho podrien fer els ciutadans.

Jo crec que, si vostès no tenen resposta, nosaltres sí que la tenim: no s'han atrevit a derogar-la però la creuen inútil, perquè per respecte a les regles del joc en un referèndum cal l'autorització per part de l'Estat. I aquí arribem a port. La intenció no és crear un nou instrument de consulta, sinó preparar el terreny, fer bullir l'olla, com diria el conseller Mena si fos aquí, afinar les trompetes, tot per poder fer pujar la ciutadania a un tren que, tot i que encara no sabem on va, sí que sabem que té la primera parada a can pacte fiscal.

Parli clar d'una vegada, atreveixin-se a dir les coses pel seu nom; si no, ens faran pujar enganyats –enganyats– en un tren que ens volen fer creure que és d'ample europeu i resulta que és de via estreta, i això no porta enlloc, porta a descarrilar, i vostès ho saben.

Ja som al final del túnel i veiem l'objectiu amb tota la llum del dia: el que vostès pretenen és regular un veritable instrument de propaganda política al servei del Govern, que serveixi a l'estratègia del pacte fiscal; evidentment, amb benefici partidista i en detriment del país.

Només em cal una resposta ara, només una: volen realment consultar la ciutadania sobre el pacte fiscal, ho volen? Si ho volen, facin-ho sense enganys, sense fernos creure que ho podrem fer i portar-nos a tots els ciutadans a la frustració quan comenci novament la batalla davant del Tribunal Constitucional per una llei que vulnera clarament les regles del joc. O potser és precisament el que busquen. Si realment valoren l'opinió dels ciutadans, parlin clar, li ho repeteixo. Si realment valoren l'opinió dels ciutadans també sobre el pacte fiscal, busquin la manera de fer-la valdre, de fer-la respectar; no la portin, no ens portin a un penya-segat.

Saben que hi ha la possibilitat de conèixer l'opinió de qualsevol qüestió d'interès general, també sobre el pacte fiscal, i també, per cert, sobre les retallades, sense rebregar aquesta opinió. Siguin valents. Ja que empren els seus vots al Congrés per recolzar les retallades en drets socials i laborals i per aprovar sostres de despesa del Govern de Rajoy, amb tants *decretazos*, facin-ho, si més no, a canvi d'un compromís d'autorització d'un referèndum. S'atreveixen a pactar amb el PP, però no a negociar la possibilitat que els autoritzin un referèndum?

Per això, senyora vicepresidenta, aquesta llei, o aquest projecte de llei, és el projecte de llei de la covardia, no de la valentia, com ens volen fer creure. O és que pensen que no aconseguiran, no podran convèncer els seus socis estables/responsables; o és que no els interessa negociar amb aquest cromos, perquè no s'ho val o perquè no els val. Potser volien realment valoritzar el conflicte, però si era així, si volien valoritzar el conflicte, estudiïn, si us plau, la Llei 4/2010, estudiïn-la bé, perquè ja els permetia aquest conflicte, la Llei 4/2010.

Aquest projecte de llei té tres targetes de presentació, per tant: la de la renúncia –s'ha renunciat a crear mecanismes que, en canvi, sí que permetrien generar veritables espais de participació, per conèixer l'opinió dels ciutadans, no només amb un sí o un no, sinó per fer realment aportacions més substantives, però, és clar, això vol dir diàleg, i aquesta paraula i aquesta pràctica vostès les han defugit des del principi de la legislatura–, la targeta de presentació de l'engany –infantil, diria jo–, de fer-nos creure que perquè en dic d'una manera ja és una altra cosa, i la targeta de presentació de la covardia, perquè no han estat prou valents per negociar-ho amb els seus socis. Renuncia, engany i covardia: són males targetes de presentació, molt males targetes de presentació, i encara més per a un govern que diu fer les coses ben fetes i de cara.

Però encara n'hi ha una de darrera: la supèrbia. Tot i que en el marc de la tramitació de la vigent Llei de consultes per via de referèndum vostès ja van defensar la creació d'una nova categoria, que es diu com ara proposen que es digui aquest projecte de llei, «consultes populars no referendàries», si contrastem ambdós textos hi ha canvis significatius, passes enrere que vostès fan ara i que no eren en el text que vostès defensaven ara fa encara menys de dos anys. I què demostren, aquests canvis que ara hi introdueixen? Doncs, molt sintèticament, un evident biaix d'instrument de propaganda al servei d'un plebiscit presidencial: s'exclou el Parlament en tot el procediment; ara defensen que ni pot proposar ni pot decidir cap consulta. Se n'exclou l'oposició; ara defensen que no pot proposar cap consulta. Se n'exclou el control jurídic; ara defensen que el Consell de Garanties Estatutàries no pot verificar la legalitat o no de la consulta que es pensa fer. Se n'exclouen les limitacions materials a les consultes que abans sí que defensaven. I s'amplia el rol del Govern: els seus membres no només poden ara formar part fins i tot de les comissions promotores de les consultes que promouen els ciutadans –cosa que no pot fer ni un diputat ni un regidor–, sinó que, a més a més, podrien simplement resoldre que no prosperen, aquestes consultes d'iniciativa ciutadana, un cop assolides les signatures i sense necessitat de motivar-ho.

La presidenta

Senyora diputada, se li ha acabat el temps...

Laia Bonet Rull

I vaig acabant, presidenta, sí. Renúncia, engany, covardia i supèrbia. I ens volen escenificar aquí una targeta de presentació de «som rels més participatius»?

Senyora vicepresidenta, diputats i diputades, les consultes, els referèndums, són instruments importants per a la vida d'un poble i per a la ciutadania. Fem les coses bé, si us plau, fem-les bé. En aquest cas, i en tots, això serà clau per al futur del país. Nosaltres estem a favor de la participació ciutadana, ho hem demostrat en la nostra actuació i en la nostra acció de govern institucional en tots els seus àmbits. També estem a favor d'arribar a un acord nacional d'àmplia base parlamentària sobre el pacte fiscal. Però no permetrem que es facin vestits a mida, partidaris, confusos i que poden generar passes enrere i noves frustracions.

Volen la nostra ajuda? Volen escoltar els nostres arguments? Volen respondre, un per un, a cada un dels arguments i les dades que els hem posat avui sobre la taula? Ho volen? Doncs, si ho volen, fem-ho junts –fem-ho junts.

I aquí ara li anuncio que estem disposats a retirar l'esmena a la totalitat que hem presentat a aquest projecte de llei, per poder-lo millorar en la seva tramitació parlamentària i fer la feina ben feta que vostès en aquest projecte de llei fins ara no han fet. La retirem perquè volem consensuar; perquè, a més, volem el millor pacte fiscal possible. Nosaltres n'hem precisat el model, per cert, però volem fer aquest camí des de la legalitat i amb la claredat necessària.

Senyora vicepresidenta, nosaltres hem acceptat amb humilitat que la responsabilitat de marcar el rumb del país la tenen vostès. Només esperem que vostès no confonguin responsabilitat amb orgull i amb prepotència i que acceptin també amb humilitat que aquest projecte, aquest tema, reclama claredat, consens i grans acords...

La presidenta

Senyora diputada, disculpi, però ja...

Laia Bonet Rull

No volem consultes per dividir el país, les volem per unir-lo. I vostès tenen la paraula.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorables conselleres, prenc la paraula per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular amb relació a aquest Projecte de llei de consultes populars no referendàries després de sentir, he de reconèixer que amb una certa perplexitat, la intervenció de la diputada socialista defensant l'única esmena a la totalitat que hi havia en aquest projecte de llei, del Partit Socialista, no? Dic «amb una certa perplexitat» perquè, després d'una sèrie d'acusacions en què dubtava de la constitucionalitat o no d'aquest projecte de llei, ignorant al principi de la seva intervenció que va ser precisament el Partit Socialista qui, fa dos anys escassament, va impulsar precisament una llei de consultes populars, aquelles sí, referendàries..., i va ser precisament el mateix Partit Socialista, el senyor Zapatero com a president del Govern, qui va portar aquella llei que havia impulsat el Partit Socialista de Catalunya, la va portar al Tribunal Constitucional, i estem encara esperant la sentència respecte d'aquell projecte de llei. I després de fer tots aquests *quiebros*, doncs, acabar anunciant la retirada de l'esmena a la totalitat..., he de reconèixer que una certa, com a mínim, desorientació per part nostra respecte al posicionament del Grup Parlamentari Socialista.

Des del nostre punt de vista, aquest projecte de llei es pot veure des de dues perspectives, moltes coses es poden veure des d'aquestes mateixes dues perspectives: una, jurídica; una altra, política.

Pel que fa a la perspectiva jurídica, situem l'origen del projecte de llei en l'Estatut de l'any 2006, però més concretament, i filant més prim, en la interpretació que el Tribunal Constitucional li dóna, concretament, a l'article 122. Vagi per endavant que el nostre grup parlamentari no ens oposem, de cap de les maneres, al desenvolupament de l'Estatut constitucional i, per tant, actuarem en aquest sentit.

El projecte de llei respecta, des del nostre punt de vista, precisament aquests preceptes de l'Estatut constitucional, n'exclou expressament els referèndums i intenta ajustar-se als criteris per tal que una consulta popular no pugui considerar-se assimilable a un referèndum. La diputada Bonet ha dit quins són els tres elements; coincidim en aquests tres elements. No hi ha una plena coincidència del cos electoral en el que seria un referèndum i el que seria una consulta popular. S'utilitzen en aquest cas els padrons municipals. S'utilitzen també –hi coincidim– terminologies una mica complexes per intentar determinar quin és l'abast del cos electoral que podrà actuar davant de les consultes. Tampoc no s'utilitza el procediment estrictament electoral, i per aquest motiu se'n constitueix un altre que es fa *ad hoc*, precisament per intentar esquivar aquesta limitació constitucional, que no sigui el mateix procediment electoral.

Ara bé, hi ha un tercer criteri que, al nostre entendre, es tracta volgudament de forma ambigua, i es tracta de l'abast de la consulta. La diputada del Partit Socialista em dóna la sensació que hi ha passat una mica per sobre. I parlant de claredat ens preguntem: serveix

aquest projecte de llei per legitimar consultes sobre la independència? I nosaltres hem de dir: no, aquest projecte de llei no ha de servir per legitimar consultes sobre la independència. I per legitimar consultes sobre pactes fiscals? La nostra resposta és: no, aquest projecte de llei ni ha de servir ni pot servir per legitimar propostes polítiques, propostes partidistes de pacte fiscal. I és en aquest àmbit en què expressem les discrepàncies del Partit Popular de Catalunya entorn d'aquest projecte de llei.

No cal anar gaire lluny: llegim l'article 1, que estableix l'objecte de la llei, i parla d'«escoltar les opinions de la ciutadania respecte de les actuacions i competències que afectin la Generalitat de Catalunya» –actuacions i competències que afectin la Generalitat de Catalunya–; per tant, ambigüitat calculada. Però quan es refereix als ens locals parla «que siguin de l'àmbit de les seves competències pròpies». És a dir, quan les consultes populars les poden convocar els ens locals, tenen una restricció perfectament delimitada; quan és la Generalitat, tenen una delimitació ambigua i, per tant, això permet un cert marge de maniobra al Govern de la Generalitat. És a dir, els ajuntaments no poden convocar consultes populars sobre les actuacions de la Generalitat; per exemple, sobre les retallades o sobre els ajustos que s'estan aplicant precisament en aquest moment. Ara bé, la Generalitat sí que pot preguntar tot allò que la pugui afectar més o menys, sigui o no sigui competència seva.

Permetin-me que els digui que aquesta és una visió centralista de la política. Algun de vostès en diuen «jacobina»; és cert, és una visió jacobina, però jacobina no de sant Jerónimo, sinó jacobina de sant Jaume, més concretament jacobina de la plaça de Sant Jaume. I aquesta visió, que pot semblar esbiaixada, és perfectament ratificada per les observacions que fa el Gabinet Jurídic de la Generalitat, que diu: «Si bé s'exigeix que l'objecte de la consulta es trobi dins de l'àmbit de les competències de la Generalitat, en aquesta mena de consultes no s'estableix de forma explícita l'exclusió de cap matèria especifica.» Aquest és precisament el rovell de l'ou.

Políticament. Políticament em permetran que cordialment, però vistos els darrers esdeveniments de les darreres setmanes, fins i tot potser d'aquest mateix matí, més concretament en la roda de premsa del Govern d'ahir, políticament aquest projecte de llei pugui acabar semblant un llumí a les mans d'un piròman, no? I això per què? Home, doncs, perquè, miri, la veritat, un govern que diu que està al costat d'aquells que incompleixen lleis –perquè al final tenir les banderes oficials en les façanes dels ajuntaments no és una voluntat política, és el compliment d'una llei; ho dic per si algun diputat no se n'havia assabentat, d'aquestes coses–, o un govern que comprèn aquelles actituds que mostren una insubmissió fiscal, o aquells governs o els membres que donen suport a aquell govern –fins i tot algun diputat– que en els seus ajuntaments permeten, amb la seva abstenció, que prosperin mocions que demanin també la insubmissió fiscal, doncs, em permetran que els digui que aquest és un govern que, al nostre entendre, ofereix més aviat poca seguretat jurídica.

I, mirin, per determinar quina és la voluntat del Govern amb aquest projecte de llei només cal anar a la memòria que acompanya el projecte de llei, i la memòria diu textualment: «L'objectiu, entre d'altres, és poder demanar suport legislatiu a un procés de ratificació ciutadana de la proposta de pacte fiscal.» Aquesta és la memòria que justifica la necessitat del projecte de llei. És a dir, l'objectiu expressat ja no només s'escapa a les possibilitats constitucionals per l'àmbit competencial, sinó que, a més a més, n'avança quin ha de ser el resultat. Això ja és el súmmum dels despropòsits.

Com a conclusió, els elements que van dur al Partit Popular de Catalunya a no presentar esmena a la totalitat van ser que aquest projecte de llei és jurídicament viable, és possible, és factible; ara bé, al nostre entendre requereix modificacions, requereix aclariments que el nostre grup presentarà a través de les esmenes corresponents, perquè..., per deixar clar que els objectes de la consulta, de les consultes que organitzi o que convoqui la Generalitat, no poden anar més enllà de les competències exclusives de la Generalitat, i no aquesta ambigüitat amb què s'expressa el projecte de llei.

Aquesta eina, que considerem positiva per a la participació ciutadana, que considerem una bona eina de participació si és ben utilitzada, pot acabar sent origen de conflictes si és mal utilitzada, conflictes socials –s'han esmentat ja–, però també conflictes institucionals. I aquesta no és, ni de bon tros, la nostra voluntat.

Per aquest motiu, i havent-se retirat l'única esmena a la totalitat que hi havia presentada per part del Grup Socialista –no hi haurà votació–, el nostre grup parlamentari intentarà mullar aquest llumí durant la fase d'esmenes.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta, diputats i diputades, el nostre grup parlamentari ni ha entrat esmena a la totalitat en aquest projecte de llei ni a la proposició de llei següent, i de fet celebrem que aquesta sigui, de fet, la primera iniciativa del Govern de la Generalitat en aquest període legislatiu que, per fi, desplega alguna competència de l'Estatut. Fins ara, tots els projectes de llei que hem discutit en aquest Ple a iniciativa del Govern o són per desfer, o són per retallar, o són per congelar el que en deien «lleis de desplegament de l'Estatut», amb bon criteri, al nostre entendre, que és el cas de les vegueries, però, en tot cas, sempre era per quedar-nos igual o endarrere. I aquesta és la primera llei que, i per això la saludem positivament, desenvolupa l'Estatut, i celebrarem també la proposició de llei després, a l'hora de debatre-la.

En concret, s'ha dit ja, desplega aquest article 122, que estableix que la Generalitat té competència per regular i legislar sobre consultes populars, i amb tota cla-

redat, diu aquest article 122, del qual neix aquesta llei i poca cosa més, que no siguin referèndums –per tant, deixa clar que no estem parlant de referèndums– i que estiguin en el marc de les pròpies competències, sigui de les administracions locals o de l'Administració de la Generalitat. Jo entenc..., i segurament el senyor Rodríguez té raó quan parla de la calculada ambigüitat del text a l'hora de parlar de l'àmbit en què les consultes nacionals es poden moure, però em fa l'efecte que les evidents referències tant a l'Estatut, com a la mateixa Constitució, com al mateix límit de la sentència del Constitucional deixen clar que, per molt que es vulgui tirar de beta, aquesta Llei de consultes serveix per al que serveix, i no per a allò que alguns voldrien o presenten que ha de servir.

Però l'Estatut –i aquí coincidirem amb alguna alta intervenció–, en aquest article 122, va una mica més enllà de presentar la necessitat de regular o l'instrument de les consultes com un instrument de participació. Atribueix a la Generalitat la potestat de regular enquestes, audiències, fòrums o qualsevol altre instrument de participació o de consulta ciutadana; és a dir, aboca a la regulació de més instruments per tenir una ciutadania més participativa i una ciutadania que tingui més capacitat d'incidir, de decidir i, fins i tot, d'avaluar les polítiques públiques i els afers públics. I, davant de tot aquest ventall de possibilitats i de la potència que suposa aquest article i, per tant, el desplegament d'aquesta capacitat i d'aquest esperit de participació, de tot això, la llei no en diu res, i se cenyeix exclusivament en la capacitat de convocar referèndums.

Creiem que aquesta és una de les oportunitats perdudes de la llei. Vostès haurien pogut aprofitar aquest desenvolupament de l'article 122 per fer una llei de foment de la participació ciutadana com tenen altres països o, fins i tot, altres territoris. Una llei que després de l'Estatut l'any 2008, que després de l'intent frustrat d'una llei electoral l'any 2009, o que després de la reforma de la iniciativa legislativa popular l'any 2010, fos per fi, també, una llei de participació ciutadana en el sentit més ampli. Una llei que tingués per objectiu fomentar la ciutadania activa, participativa i responsable, que donés mes instruments a la societat civil per conformar la seva opinió i per incidir, amb les seves propostes, tant en l'actuació de les administracions públiques..., però també de col·laborar en l'aplicació d'aquestes polítiques públiques i en la seva avaluació. Una llei que, en definitiva, donés nous instruments, no només el de les consultes, a la millor governabilitat del país i a la millor capacitat dels ciutadans i ciutadanes de governar també els seus municipis i les seves institucions.

Però, en lloc d'això, han optat per una llei que únicament regula el procés de consultes. Perquè ens sembla que, abans de consultar, no seria interessant també que la llei pogués permetre o que la nostra legislació pogués acompanyar el procés de coneixement de la ciutadania? No és necessari tenir elements de judici per valorar, comparar o estudiar les conseqüències de les decisions que després es consultaran? Doncs, aquesta llei no fa referència a aquesta capacitat de ser informats, de tenir informació, o a la transparència a l'accés a la informació; o a garantir el pluralisme polític i social en l'accés als mitjans de comunicació, imprescindible per saber i contrastar opinions també en processos deliberatius d'aquest tipus.

No cal ser molt perspicaç per veure que l'acord pels pressupostos entre el Partit Popular i Convergència, de fet, ha acabat matant d'inanició la ponència conjunta que tenim en el Parlament per una llei de transparència i accés a la informació, que havia iniciat ja els seus treballs. Ens fa l'efecte que si la majoria de govern ja té un acord per fer una llei de transparència..., no entenem què hi fem la resta de grups impulsant una ponència conjunta en el mateix sentit.

O no té sentit, abans de consultar, que la llei pogués també regular i obrir la possibilitat que l'opinió pública es conformi una opinió i la pugui discutir? Doncs, aquesta llei tampoc es planteja el suport a la participació, a l'associacionisme, estendre tots aquests espais de deliberació col·lectiva, o a posar en valor cap instrument que permeti a la ciutadania reunir-se, organitzar-se millor o intervenir amb més capacitat i criteri en els afers públics.

La consulta popular és, certament, un mecanisme concret de participació, dels molts que hi ha, però és l'únic en què el Govern s'ha fixat en aquesta llei i en aquesta iniciativa.

Ens sembla, a més a més, que és una llei feta des de la por i les limitacions, la por a la participació i les limitacions a aquesta participació ciutadana. I ens ha semblat, en totes les intervencions que hem sentit fins ara, un cert recel al que la ciutadania pugui decidir i al que la ciutadania pugui discutir, i molt poca fe, sincerament, en la maduresa dels nostres ciutadans i ciutadanes a l'hora d'evitar precisament el conflicte i a l'hora d'utilitzar aquest tipus d'instruments.

En què és més agosarada aquesta llei que l'Estatut o que la mateixa sentència del Constitucional? En ben poca cosa, per no dir en res; es queda més aviat curta. Què permet aquesta llei? Escoltar l'opinió; té un àmbit nacional i àmbit local; la Generalitat pot consultar en allò que li és propi, i els ajuntaments en allò que també ho és, i permet que la iniciativa sigui del Govern o de l'ajuntament, però també de la ciutadania.

Però què no reconeix? Per què no és ni ambiciosa ni valenta, i sobretot per què està més feta des d'aquesta desconfiança que des de la promoció de la participació? Doncs, perquè, entre altres, els que no tenen capacitat de convocar..., no està previst cap mecanisme que permeti que un nombre de diputats o de grups parlamentaris o fins i tot un nombre de regidors o regidores siguin els que poden impulsar també una consulta. O, per què no?, un nombre determinat d'ajuntaments que puguin posar-se d'acord a proposar-ne una. No tindria sentit avui a Catalunya que els ajuntaments del Baix Llobregat, per exemple, proposessin o promoguessin una consulta per saber si volen en el seu territori un equipament com Eurovegas? No tindria del tot sentit? I aquesta és una possibilitat que no està prevista o contemplada en la llei.

No és ambiciosa o no ens sembla prou valenta perquè, entre els que són consultats, s'exclou els joves entre setze i divuit anys o persones empadronades a Catalu-

nya que no tinguin la nacionalitat de la Unió Europea o de Schengen, com s'ha dit. I això no és coherent amb la mateixa legislació catalana, que en la seva regulació de la iniciativa legislativa popular permet precisament que puguin signar una iniciativa legislativa popular i la puguin promoure els menors de divuit anys, entre setze i divuit anys, i les persones legalment empadronades. És a dir que, a Catalunya, si aprovéssim la llei tal com està, una noia de disset anys podria signar una ILP de la sisena hora, per defensar la recuperació de la sisena hora a l'escola pública, però no podria votar en una consulta del seu municipi per decidir l'horari de la biblioteca, o que, si aprovéssim la llei tal qual està, un home marroquí, per exemple, que faci deu anys que viu a Tortosa podria signar una ILP per prohibir els toros però no podria participar en una consulta per evitar el transvasament de l'Ebre. I no té molt sentit que tinguem aquestes contradiccions i incoherències en la legislació.

Ens sembla esbiaixada perquè els òrgans de control tenen un biaix de govern, on el Govern es reserva la majoria a l'hora de controlar aquests organismes de control i seguiment de les iniciatives.

I sobretot ens sembla que és poc valenta, agosarada i democràtica quan instal·la la possibilitat del dret de veto, quan permet que el president de la Generalitat, o l'alcalde, o el president de la corporació local, pugui decidir, malgrat que la iniciativa hagi passat tots els requisits formals i establerts per la llei, pugui decidir que una consulta no es fa. Ja els dic que aquest, per nosaltres, és un tema cabdal en la llei i que per nosaltres serà definitiu si en el tràmit d'esmenes podem o no vèncer aquesta capacitat de veto que avui existeix. La inadmissibilitat de la consulta, permetre que existeixi aquest dret de veto i aquesta arbitrarietat és una de les línies vermelles que té el projecte de llei.

Cal, finalment, senyora vicepresidenta, senyors i senyores diputats..., i abans que vingui tothom a votar, perquè veig que això és al que han cridat, cal que la llei..., per tant, cal que les nostres esmenes, i aquesta serà la nostra intenció, modifiquin, i em temo que en el sentit contrari que deia el senyor Rodríguez, de forma intensa aquest text legislatiu.

Aquesta llei estableix com s'ha de fer efectiva la competència que regula l'article 122. Però, per acabar, deixi'm que demani també claredat. Si avui el Govern de la Generalitat sent la necessitat de consultar el poble de Catalunya sobre qualsevol tema, avui aquesta competència la té, amb llei de consultes o sense llei de consultes, amb llei de referèndums o sense llei de referèndums, perquè aquesta possibilitat i aquesta competència està en l'Estatut. La llei regula com ferho, però la voluntat política de consultar el poble de Catalunya el Govern la té, si la vol exercir. I probablement aquest és el debat que ens agradaria poder parlar també si, com hem sentit i hem denunciat altres vegades, el Partit Popular no ens vetés, amb la seva complicitat, debatre també sobre el pacte fiscal en aquest Ple.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta... *(Remor de veus.)*

La presidenta

Un moment –un moment–, si us plau. Sembla que ha sonat el timbre, però no sabem d'on ha sonat. O sigui que no... *(Pausa.)* Pot començar.

Pere Aragonès i Garcia

Es poden quedar, si volen, eh? diputats. *(Rialles.)*

Bé. Moltes gràcies, senyora presidenta. Consellera..., conselleres, conseller, diputades, diputats, intervinc per marcar el posicionament en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya del Projecte de llei de consultes populars no referendàries, un projecte de llei que es presenta complint el mandat de la Moció 11/IX del Parlament de Catalunya, una moció impulsada per Esquerra Republicana de Catalunya amb què s'instava el Govern a presentar aquest projecte de llei, i el qual ha estat, doncs, presentat en el termini que es sol·licitava.

És un projecte de llei que desenvolupa, com s'ha dit, l'article 122 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i constitueix el tercer intent d'intentar regular consultes en aquest país. El primer va ser el 22 de març de 1934, quan el Govern de la Generalitat autoritzava el conseller de Justícia a presentar davant aquest Parlament un projecte de llei de regulació de referèndums, que tots coneixem què va passar el 1934 i, per tant, no va poder ser aprovat. El segon el constitueix la Llei 4/2010, que va ser una llei aprovada en aquest Parlament, però que es troba en fase de resolució d'un recurs presentat pel Govern de l'Estat espanyol, presidit aleshores per José Luis Rodríguez Zapatero, davant del Tribunal Constitucional. I el tercer intent és aquest projecte de llei. Per tant, esperem que a la tercera vagi la vençuda.

Desenvolupa l'article 122 en un context constitucional hostil als referèndums. Tenim una constitució espanyola que en l'article 149.1.32 estableix la reserva de l'autorització de la convocatòria d'un referèndum al Govern de l'Estat; una reserva, pel que, a més, hem llegit en la jurisprudència constitucional darrera, que s'està interpretant de manera molt extensiva. Tenim una sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'autonomia de Catalunya que encara la fa més restrictiva i que, malgrat que no afecta el text de l'article 122, en limita el seu abast. I tenim un recurs presentat pel Govern de l'Estat, com deia, sota la presidència aleshores de José Luis Rodríguez Zapatero, contra la Llei 4/2012, que va aprovar aquest Parlament.

Per tant, aquesta llei és una nova via amb l'objectiu d'enfortir la democràcia a Catalunya. Nosaltres tenim un sistema institucional compost per un poder executiu, que és el Consell Executiu de la Generalitat, per

un parlament en tant que poder legislatiu, i tots els sistemes institucionals democràtics avançats tenen mecanismes de participació directa. I, en aquest sentit, necessitem acompanyar la democràcia representativa que existeix en aquesta cambra, que representa aquesta cambra, valgui la redundància, amb la democràcia directa que estableixen els diferents mecanismes de participació ciutadana, siguin consultes per via de referèndum, siguin altres tipus de consultes populars. Això ha estat sempre, però ara és més important que mai fer-ho, perquè estem en un context en què s'han de prendre grans decisions que transformaran el camí dels darrers anys de la nostra història. Tenim unes institucions democràtiques que avui estan afeblides *(remor de veus)* davant del poder financer...

El vicepresident primer

Senyor diputat..., senyor diputat, esperi un moment, si us plau.

Senyores i senyors diputats, si us plau, el to de veu... *(Pausa.)* Els prego que respectin el torn de paraula. Gràcies.

Endavant, si us plau, senyor Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, senyor president. Tenim, doncs, unes institucions afeblides, com deia, per la voracitat i la fortalesa dels poders financers, però també tenim unes institucions catalanes afeblides, unes institucions febles, per culpa de l'hostilitat de les institucions espanyoles. I en aquest context la governança econòmica, la governança social és difícil. I necessitem legitimar algunes de les decisions que haurà de prendre aquest Parlament en els propers mesos, que seran molt importants, que marcaran el rumb de la història d'aquest país, que marcaran el rumb de les condicions de vida dels ciutadans d'aquest país o com a mínim del que podem oferir des d'aquesta cambra, com a representants democràtics del poble català, per millorar les seves condicions de vida. I necessitem compartir aquestes decisions, necessitem legitimar-les. I, en aquest sentit, posar-les a participació amb un mecanisme com el que es preveu en aquest projecte de llei és oportú.

S'ha parlat per part d'altres diputats sobre la possibilitat que aquest projecte de llei, doncs, serveixi per convocar un referèndum sobre la independència de Catalunya. Nosaltres entenem que el procés d'independència de Catalunya vindrà de la fortalesa i de la majoria política que existeixi en aquesta cambra; una majoria que cada vegada és més present a la societat, però que falta que estigui també en aquesta cambra. I vindrà de la convicció. I probablement vindrà més d'això que no pas d'una llei d'aquest Parlament, que, en el context actual, doncs, està limitada pel marc constitucional espanyol.

Però tenim reptes en els propers mesos que poden ser objecte de consulta d'aquesta llei, i se n'ha parlat: el concert econòmic. I el concert econòmic, nosaltres entenem que no és una qüestió per dividir el país, és una qüestió per ajudar el país, és una qüestió..., quan estem parlant d'un 8 per cent del nostre producte interior brut que en els darrers vint-i-quatre anys ha estat objecte d'espoli, perquè quan això es produeix durant vint-i-quatre anys –sense avaluació, sense limitació, sense límit temporal– podem parlar clarament d'espoli. Nosaltres entenem que també caldrà prendre decisions en aquest Parlament amb diferents propostes que s'estan treballant sobre, doncs, un pacte fiscal en la línia del concert econòmic.

I aquestes decisions són per unir el poble de Catalunya, perquè la unió del poble de Catalunya ve de la cohesió social, ve del fet que siguem capaços de proporcionar al poble de Catalunya des dels poders públics unes condicions de vida dignes. I en l'actual context de crisi econòmica, amb un 8 per cent de dèficit fiscal permanent, estructural, no ho podem fer. I necessitem que el poble de Catalunya ens ajudi, compartir amb ells la decisió, per tal de poder superar aquesta situació, per unir el poble de Catalunya, per afavorir la cohesió social del poble de Catalunya. Un referèndum no descohesiona un poble. El que descohesiona un poble és un Tribunal Constitucional quan passa per sobre d'un referèndum. I crec que això ho hem de tenir bastant clar.

Nosaltres, des del nostre grup, creiem que hi han aspectes del projecte de llei que es poden millorar i que seran objecte d'esmenes. Creiem que cal enfortir aquest projecte de llei davant dels antecedents que tenim per part de la jurisprudència del Tribunal Constitucional i de quina ha estat l'actitud del Govern de l'Estat. Caldrà treballar molt bé en l'àmbit de les competències que permet l'article 122, amb aquesta màxima ambició, però també sent conscients que tindrem un camp de mines jurisprudencial a l'hora de poder tirar endavant el que es preveu en aquest projecte de llei. Per tant, haurem de treballar des del rigor. I, en aquest sentit, el nostre grup hi està més disposat que mai.

També creiem que cal enfortir el paper d'aquest Parlament, que en el projecte de llei el trobem a faltar, i no només per una qüestió de legitimitat d'aquesta cambra, sinó també perquè entenem que el fet de..., un caràcter de veto per part del president de la Generalitat o un paper molt important del president de la Generalitat donaria arguments a aquells que dirien que estem impulsant una política plebiscitària, pròpia de règims presidencialistes, i no una política basada en referèndums. Per tant, entenem que això també caldrà millorar-ho, i alguns aspectes, potser, més de tècnica jurídica, aspectes més parcials, però que seran determinants des del nostre punt de vista.

Nosaltres veníem a aquest Ple i en aquest punt amb la voluntat, evidentment, de donar suport a la tramitació del projecte de llei i, per tant, de rebutjar l'esmena a la totalitat que havia presentat el Grup Socialista. I en aquest darrer minut i mig em vull dirigir als diputats del Partit Socialista que hi ha aquí presents i en especial a la diputada Laia Bonet, des de la màxima cordialitat, respecte i admiració intel·lectual. Crec que han fet vostès bé retirant l'esmena a la totalitat. No podrien fer una altra cosa. Perquè, quan s'ha parlat d'alguns arguments, com la suposada covardia del Govern, nosaltres ens preguntem què és l'actitud de les representants del PSC davant del consell de minis-

tres que va aprovar presentar un recurs contra la Llei 4/2010, per via de referèndum? Com pot ser que vostè, com a secretària del Govern, i jo, com a diputat relator, treballéssim en una llei, la 4/2010..., que després els seus socis federals a Madrid ens presenten recurs d'inconstitucionalitat?

Hi ha covardia, però també hi han actituds polítiques que poden ser qualificades d'«hipocresia». I hem de parlar clar. Hem de parlar clar i no podem limitar el paper que poden tenir els ciutadans de Catalunya a l'hora de prendre decisions. I si es tanca una porta, si un consell de ministres presidit per José Luis Rodríguez Zapatero tanca una porta a la Llei 4/2010, no podem posar panys a noves portes que s'intenten obrir. I creiem que això no és admissible.

Nosaltres entenem que avui hi havia un risc, que era que el Partit Socialista de Catalunya trenqués la seva trajectòria de defensa de la democràcia i del país. Evidentment, no ho han fet; no ho han fet i ens alegrem que hagin retirat l'esmena a la totalitat. Aquest paper històric que havien tingut. Avui han estat, des del nostre punt de vista..., evidentment, vostès segurament no ho compartiran, però han estat al límit.

Nosaltres entenem que quan des del Govern, al qual els seus vint-i-cinc diputats a Madrid van donar suport, tancaven la porta, en portar una llei aprovada per aquest Parlament al Tribunal Constitucional, aprovada pels diputats del PSC, un projecte de llei presentat pel Govern presidit per José Montilla, portar-la al Tribunal Constitucional..., no podem posar panys a les noves portes que intentem obrir.

Amb aquesta voluntat, amb la d'obrir portes al poble de Catalunya i d'enfortir la democràcia i acompanyar amb la democràcia directa la democràcia representativa del nostre país, nosaltres donem suport a la tramitació d'aquest projecte de llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Aragonès. Per fixar posició també, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, president. Honorables consellers, diputats i diputades... Desde Ciutadans creemos en la democracia; creemos tanto en la democracia que hemos utilizado la democracia para llegar al Parlament de Catalunya hace seis años. Desde un movimiento cívico creamos una plataforma para estar hoy aquí y defender una regeneración democrática en este Parlamento. Por tanto, estamos a favor de que los ciudadanos puedan participar, por supuesto.

Pero también estamos a favor de que este Parlamento tenga, de una vez por todas, una ley electoral que no tiene. La señora *consellera* decía el otro día, en respuesta a nuestro propio grupo, que esto de la ley electoral no se puede hablar en público y entre los medios, que es un tema tan serio que hay que hablarlo en privado. Pues, miren, sería bueno que después de treinta y dos años habláramos en el Parlamento de una ley electoral. Porque es que, claro, nos dan lecciones de democracia, de participación y todo... ¿Ustedes se imaginan que alguien esté planteando hacer consultas, que la ciudadanía participe, cuando no tiene el instrumento básico, que es ir a las urnas y votar cada cuatro años, y tener una ley electoral catalana? ¿Ustedes se imaginan que tenemos un sistema donde un voto de un ciudadano de Cataluña vale hasta cuatro veces menos, en función de la parte de Cataluña donde vota? ¿Eso es una democracia real? Eso es una democracia de baja intensidad –una democracia de baja intensidad–, eso es una partitocracia, con listas cerradas y bloqueadas, una democracia que además no quiere luchar contra la corrupción. Hablaba antes del diputado del Partido Popular, y se escandalizaba, con razón, de lo que hacen sus socios de gobierno en el Ayuntamiento de Girona. Pues no se escandalicen tanto y rompan con ellos, porque está muy bien venir a hacer como Pimpinela aquí en el Parlamento. ¿Se acuerdan ustedes del grupo? Se peleaban en público pero eran hermanos. Ustedes son como Pimpinela: vienen aquí, se pelean, pero todos sabemos que son hermanos. Oiga, pues rompan ustedes el grupo; no sean ustedes el bipartito Convergència-PP y vayan pactando en esas listas en las que hace fotos la señora Camacho..., que, por cierto, nos debe una explicación en este Parlamento: en esa lista no vimos los ciudadanos de Cataluña dónde ponía «indultar a un corrupto de Convergència i Unió». No lo ponía, ¿eh?, en la lista, en el pacto. *(Veus de fons.)* Sí, señora... No lo digo yo, lo dice la justicia, señora Ortega. Una persona condenada por corrupción política, indultada por el señor Rajoy, ¿esa es la letra pequeña del pacto Convergència-PP?, ¿esa es la democracia que nos vienen a vender este gobierno y sus socios?, ¿esta es la gran lucha contra la corrupción y por la participación ciudadana?

No le tomen el pelo a los ciudadanos. Ustedes, de democracia, quieren bien poca. Ustedes, de lucha contra la corrupción, ya lo han demostrado con este tipo de indultos... Ustedes vienen aquí a dar lecciones para tener instrumentos al servicio de su ideología, nunca al servicio de los ciudadanos. Y ahora toca la siguiente pelota en el patio del presidente Mas. Digo «presidente Mas»..., y de la ley del presidente Mas. Porque esta ley, ustedes la leen, parece una ley que parece un traje a medida del presidente. Oiga, ¿el presidente tiene derecho a veto? Pues no nos tomen el pelo, no nos hagan creer que los ciudadanos pueden hacer participar a la gente, ni los grupos parlamentarios... ¡Si lo va a decidir el presidente! ¡Si es él quien decide sobre lo que podemos y no podemos consultar!

Por tanto, nosotros sí que queremos que se consulte. Por eso no presentamos enmienda a la totalidad, porque queremos enmendar con profundidad un proyecto que, primero, deje claro que podemos preguntar sobre aquello en que tenemos competencias. Ustedes son especialistas en preguntar y en hablar de aquello en lo que no tienen competencias y en obviar aquello en lo que tienen competencias.

Hablemos de los recortes de salud. ¿Están ustedes dispuestos, y el presidente, a hacer una consulta sobre si

quieren que se cierren los hospitales en fin de semana, según la comarca donde vivan? ¿Está de acuerdo el presidente en subir el IRPF a las clases medias y las tasas por medicamento? Vamos a consultarlo a los ciudadanos. ¿Quieren ustedes saber si la ciudadanía catalana quiere, como los presidentes de la Generalitat, tener a sus hijos en las escuelas trilingües, o quiere tenerlos en una escuela monolingüe? Vamos a hablar de democracia y de consulta, pero de todo; de todo lo que podemos preguntar. Y ustedes preguntan de aquello en lo que no tienen competencia, para esquivar su responsabilidad.

Concierto económico, modificación de la Constitución... Oiga, si ustedes son socios del PP, vayan a las Cortes y los convencen, y cambian la Constitución y lo que ustedes quieran. ¿Independencia, soberanía? Claro, dependen de todos los ciudadanos de España. Vayan ustedes al Estado y le dicen que hagan un referéndum para levantar fronteras, allí, en las Cortes, donde toca, donde tienen competencias. Aquí hablamos de sanidad, de educación, de medio ambiente, de justicia en competencia compartida, de policía... Vamos a hablar de lo que tenemos, y no de lo que no tenemos. Ustedes quieren hablar de lo que no tenemos porque no quieren...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant...

Albert Rivera Díaz

...–vaig acabant, senyora presidenta–, porque no tienen voluntad de debatir con los ciudadanos sus políticas. No quieren y tienen miedo a que los ciudadanos le digan qué piensan de sus políticas.

Por lo tanto, sí a unas consultas en que los ciudadanos participen, pero a unas consultas de verdad, no..., ni edulcoradas ni adulteradas –ni edulcoradas ni adulteradas–, queremos consultas de verdad. Por tanto, *consellera*, miembros del Gobierno, estaremos con el Gobierno si ustedes están dispuestos a hacer ese tipo de consultas, consultas sobre competencias que tenemos y donde los ciudadanos y los grupos parlamentarios y esta cámara tengan un protagonismo, pero no trajes a medida del pacto fiscal, del concierto económico o del separatismo que ustedes llevan en su programa electoral. Nosotros no vamos a participar de eso. Plantaremos cara frente a ese tipo de retos a la Constitución, al Estatut y a la legalidad, pero estaremos al lado si ustedes quieren preguntar sobre las competencias que tenemos en Cataluña.

Pero, por favor, dejen de fingir que llevan ustedes un traje democrático, cuando en treinta y dos años no tienen ley electoral, cuando ustedes no luchan contra la corrupción, cuando ustedes, en definitiva, quieren una democracia de baja intensidad...

La presidenta

Senyor diputat…

Albert Rivera Díaz

...a medida de su Gobierno.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable senyora presidenta, il·lustres diputades i diputats, honorables membres del Govern, teníem la idea que aquí estàvem tractant d'una llei de consultes populars no referendàries, no d'una altra cosa. Ja es va fer com a argument la legislatura passada que, com que la llei era de referèndums i no de consultes que no fossin referèndums, no era vàlida. Ara, la representant del Grup Socialista..., que, com que no tracta altres qüestions, tampoc és vàlida.

Nosaltres ens centrarem en el que és. Evidentment que hi ha altres desenvolupaments de l'Estatut, de l'article 122, que cal fer-los. Però no tenen per què ser necessàriament de la mateixa llei, no sembla un argument per refusar-la. El que sí que ens sembla és una altra cosa: és que aquesta llei no és de consultes populars no referendàries, és de plebiscits, és exclusivament de plebiscits.

En aquest sentit, estem d'acord amb el seu desenvolupament. Ens crida molt l'atenció que ni la senyora Ortega ni cap dels que han intervingut hagin fet referència al fet que això és obligat segons no ja l'article 122 de l'Estatut, sinó l'article 29, el que dóna dret als ciutadans a promoure aquestes consultes populars. I, per tant, és aquesta la qüestió bàsica; la qüestió bàsica és que sigui una eina de participació ciutadana, no una eina de plebiscits, que això seria una altra llei en què podríem o no estar d'acord, però amb el que no estem d'acord en absolut és que es doni gat per llebre i que se puguin escamotejar les consultes populars sota la regulació concreta dels plebiscits que pugui convocar només una persona per cada institució; només el president de la Generalitat, només l'alcalde.

En aquest sentit, hauríem votat en contra –ja ho vam anunciar– de l'esmena a la totalitat presentada, perquè creiem que això s'ha de redreçar en comissió. I diverses qüestions que són imprescindibles que es redrecin en comissió.

La primera. Ja que vostès, representants del Grup Popular o del Grup Socialista, respecten tant el Tribunal Constitucional espanyol, doncs, respectin-lo. Perquè el Tribunal Constitucional espanyol en les consultes populars que no són referèndum..., que és una distinció d'ample de via de tren espanyola, que només existeix en la ment i en la jurisprudència del Tribunal Constitucional espanyol, que és absolutament artificiosa i no té el més mínim sentit, però aquesta és la que el Tribunal Constitucional ha dit tant contra l'Estatut com en altres sentències. Quina és la distinció? Per una banda, fer servir o no el procediment electoral; per altra, fer

servir o no el cens electoral, i la tercera i fonamental, quan diu que en les consultes populars no referendàries es pot preguntar sobre «cualesquiera cuestiones» –expressió literal–, «recabar el parecer de cualquier colectivo sobre cualesquiera cuestiones». Per tant, «cualesquiera cuestiones» són les que han d'estar en una llei de consultes populars no referendàries, sense cap mena de límit. Límit que, en canvi, aquí, el projecte presentat pel Govern, com que està pensant en una altra cosa, en un vestit a mida per a un plebiscit, doncs, limita molt més enllà del que ho fa el Tribunal Constitucional espanyol. No solament els ajuntaments, als quals diu que només poden ser en l'àmbit de les seves pròpies competències; també respecte a la Generalitat de Catalunya, tant de l'article 1, «Actuacions i competències que afecten la Generalitat», com de l'article 3, específic de competències, que diu: «Qüestions relatives a matèries de competència de la Generalitat de Catalunya». Per tant, per què ens limitem més enllà del que diu el Tribunal Constitucional espanyol?

Altres temes són també de gran diferència. Primer, el dret de veto. No estem en absolut d'acord que això sigui un plebiscit i, per tant, la participació ciutadana que mana l'article 29 de l'Estatut –que *mana*, insisteixo en la paraula– pugui ser burlada per un alcalde o un president de la Generalitat que, malgrat recollir totes les signatures, no estigui d'acord amb aquesta convocatòria d'una consulta. Perquè llavors ja no és participació ciutadana, llavors –hi tornem una altra vegada– és un plebiscit a mans de qui governa.

Tampoc l'exclusió del Parlament de Catalunya o del plenari municipal, que no està exclòs en la Llei de referèndums, de consultes populars per via de referèndum, i, en canvi, aquí queden injustificadament exclosos.

Tampoc la discriminació d'immigrants. Per què només poden votar, per què només poden promoure els immigrants dels països de la Unió Europea o d'Espanya, i no els de fora de la Unió Europea? Per què? Quan, a més, això és contradictori amb la Llei d'iniciativa legislativa popular?

I, a més, pel fet de la manca de regulació. No pot quedar, una matèria com aquesta, en la qual la llei, després d'un any en el qual el Govern ha estat fent una feina redactant-la... –i dic «un any» perquè el mes de febrer de l'any passat ja vam presentar, Solidaritat Catalana per la Independència, una llei de consultes populars no referendàries, que després es veurà–, que no lligui cap mena de regulació de com es convoca, de quina manera es convoca, quins són els requisits, quines són les garanties, quina és la manera de fer-ho, quan això sempre ha estat regulat, i quan, a més, senyora Bonet, específicament, escolti, és molt fàcil, és el que vostès van fer a l'Ajuntament de Barcelona. Sap el que és una consulta popular? Allò que vostès van fer a l'Ajuntament de Barcelona sobre la Diagonal: una consulta popular no referendària, en la qual no es va demanar el permís del Govern espanyol per a res, i la qual no es va impedir per cap autoritat ni governativa ni judicial, per a res, perquè era una consulta popular que no feia ús del cens electoral, que no feia ús..., que no era del mateix àmbit de persones que podien votar, que no feia ús del procediment electoral i que, a més, era sobre «cualesquiera cuestiones», com diu el Tribunal Constitucional. Per tant, siguem per una vegada constitucionalistes espanyols i assumim el seu criteri sobre aquesta matèria; criteri que és absolutament artificiós però que per una vegada ens va bé. No siguin vostès, membres del Govern, més papistes que el papa, més restrictius que el Tribunal Constitucional espanyol.

I en aquesta línia estenem la mà per a poder tractar en comissió d'aquestes qüestions, però ja anunciem des d'ara que si la Llei de consultes populars no és per a participar els ciutadans, sinó per a simplement fer un plebiscit sobre allò que vulgui fer un alcalde o un president de la Generalitat, a nosaltres per fer alcaldades no ens hi trobaran.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom de..., té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Molt honorable presidenta, honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, el Projecte de llei de consultes populars no referendàries que presenta, doncs, el Govern té un objecte clar, que és el d'escoltar les opinions de la ciutadania en actuacions i competències que afecten la Generalitat. És cert, doncs, que aquí hi ha una estratègia molt calculada. Des del meu punt de vista, pensem, doncs, o penso que hi ha una manca d'ambició evident, perquè només es podran sotmetre aquelles qüestions que autoritzi la Constitució o, per tant, l'Estat espanyol; no es podran fer consultes d'aquelles qüestions que poden solucionar els nostres problemes, com podrien ser el concert econòmic i la independència.

Ara bé, a mi, aquesta estratègia calculada, que insisteixo, doncs, que és cert que traspua d'aquest projecte de llei, home..., i que és evident que aquest projecte de llei no trenca les costures constitucionals, seguint el comentari que en el seu moment ha fet el president, penso que aquesta estratègia calculada, si està pensada perquè es pugui fer la consulta sobre el pacte fiscal inspirat en el concert econòmic, penso que pot ser útil. Pot ser útil perquè entenc que ha de ser un repte col·lectiu, el canvi de sistema de finançament de Catalunya.

I, per tant, doncs, en aquesta línia, jo ja pensava votar en contra de l'esmena a la totalitat, perquè penso que tot el que sigui aprofundir i millorar les cotes de democràcia directa dels ciutadans ha de tenir el meu suport, i, a més a més, penso que si hi ha aquesta estratègia calculada..., considero que pot ser útil aquest projecte de llei.

En qualsevol cas, també penso que la Llei de consultes que hauria de tenir Catalunya és la que debatrem en aquest Ple més endavant, no?

Però en qualsevol cas votaré a favor del Projecte de llei de consultes presentat pel Govern.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la ilustre senyora Dolors Batalla.

Dolors Batalla i Nogués

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta del Govern, consellers, diputats i diputades, el nostre grup està d'acord en el fons i en la forma d'aquest Projecte de llei de consultes populars no referendàries, i, en coherència, mostrarem el nostre acord amb el vot favorable, si bé cal dir que, un cop retirada l'esmena a la totalitat, em sembla que finalment potser no caldrà votar, i, per tant, ja prosperarà.

El projecte ja ha estat presentat per la vicepresidenta del Govern, i compleix un mandat d'una moció aprovada en aquest Parlament. És un projecte que, com ja s'ha dit, pretén desplegar l'Estatut en la seva màxima potencialitat jurídica, un projecte que pretén apropar l'Administració als ciutadans i que busca, en definitiva, assegurar la participació de la ciutadania en la presa de decisions, de decisions que afecten els seus interessos.

No em correspon a mi en aquest moment explicar els detalls, en part també ja explicats, del projecte. Sí que em correspon, però, explicar els motius, les raons del nostre acord.

I els perquès del nostre acord van en una doble línia: el fil que uneix l'aprofundiment en la democràcia i el dret a decidir. Mirin, nosaltres hi votarem a favor perquè creiem en la democràcia. Hi votarem a favor perquè aquest projecte de llei millora la nostra democràcia. Perquè dotar-nos d'un sistema de consultes populars amb garanties és dotar-nos d'un nou instrument de participació, un instrument que se suma als ja existents i que persegueix incrementar la participació de la ciutadania.

Des de Convergència i Unió considerem les consultes populars com una millora de la qualitat democràtica del nostre sistema. Perquè de vegades cal recordar que vivim en democràcia. I en democràcia no ens ha de fer por demanar l'opinió a la gent, ans al contrari, hem de poder interpel·lar tota la ciutadania per demanar-los el seu parer. En democràcia, els governs han de poder consultar. En democràcia, els ciutadans han de poder promoure consultes. En democràcia, en definitiva, s'ha de governar escoltant la gent i consultant-la sempre que faci falta.

I això lliga amb el segon element que per Convergència i Unió és indissoluble d'aquest aprofundiment en la democràcia. És el dret a decidir. Hi votarem a favor perquè defensem el dret a decidir. Defensem el dret dels catalans i catalanes a decidir el nostre futur amb llibertat. Defensem que som una nació i que nosaltres decidim.

Hem de donar, doncs, una oportunitat al fet que el poble de Catalunya pugui manifestar les seves opinions. Avui qualsevol ajuntament del nostre país pot consultar la seva població. Doncs, també hem de fer possible que el Govern de la Generalitat pugui consultar els catalans i catalanes sense demanar una autorització prèvia, sense haver de demanar permís a Madrid.

Avui espero, com ja, de fet, ho sabem ara, que aquesta llei s'aprovarà molt majoritàriament. I, per tant, voldria fer un agraïment a tots els grups que han mostrat el seu acord o que almenys inicialment no s'hi han mostrat en contra. I, per tant, avui tot això farà possible que comencem un procés. Avui començarem un procés, una fase d'esmenes a l'articulat, en el qual es podran tenir en consideració arguments d'uns i altres, un període on tots podrem dir la nostra i millorar aquest text. Segur que podrem recollir les bones aportacions i amb l'ajuda de tots tindrem un millor text.

Perquè per aprovar una llei que pretén aprofundir en la democràcia ens cal sumar, ens cal teixir grans majories i grans consensos; fins i tot buscar l'acord d'aquells que encara avui mantenen posicions discordants.

De fet, des d'aquestes posicions discordants, aquells que m'han precedit en l'ús de la paraula han fet esment i han apuntat ja alguns arguments en contra. Jo, tot i no entretindre'm a rebatre ara la lletra petita de tots aquests arguments, sí que voldria fer-ne esment, d'algun d'ells.

Hem sentit alguns temors pel que fa..., s'ha parlat de por, de recel, del tema del vet, dels plebiscits... Nosaltres estem convençuts que tot això ho podrem esmenar durant el procés d'esmenes i de discussió en la ponència de llei.

També s'ha comentat l'opció que no desplegava al cent per cent tot el potencial de l'article 122 de l'Estatut, en el sentit que podria haver inclòs, doncs, les enquestes deliberatives, els fòrums de participació, etcètera. Bé, això, només he de dir que és una opció que ha escollit en aquest cas el Govern; també s'hauria pogut fer amb la llei que va aprovar el tripartit. De fet, nosaltres els havíem dit: «Per què no fem una llei de participació ciutadana que inclogui les consultes via referèndum» –que van regular vostès– «i les no de referèndum i tot?» I en aquell moment es va decidir l'opció que no, que només es volia regular les que eren per via referèndum. Doncs, bé, en aquest cas, sobre això, és un tema d'oportunisme i que en aquest cas el Govern ho ha considerat així.

I, per tant, com deia, estic segura que en tot aquest tràmit d'esmenes podrem resoldre tots aquests temes puntuals.

Sí que també vull mostrar la meva satisfacció perquè avui no he sentit algunes de les crítiques que a vegades s'havien fet a aquest projecte de llei, quan es parlava que era inoportú i innecessari. M'alegra veure que avui ningú d'aquestes formacions i, ja he dit, dels que m'han precedit en la paraula han esmentat que sigui inoportú i innecessari.

Per tant, ens alegra molt que coincideixin amb nosaltres, perquè Convergència i Unió considerem que aquesta és una llei oportuna i molt necessària. Perquè aprofundir en la nostra democràcia és una prioritat. I ho és més encara en aquests moments crítics com els actuals. Perquè durant les crisis és quan encara té més sentit fer possible que les persones puguin manifestar les seves opinions. Avui, de fet, és més

important que mai que el poble de Catalunya pugui parlar. Mirin, hi va haver un polític anglès molt rellevant que un cop va dir la següent cita, va dir: «No hi ha res al món que no tingui un moment decisiu. I l'obra mestra de la bona conducta és saber reconèixer quan ha arribat aquest moment.»

Jo m'atreveixo a dir que a Catalunya hem arribat a aquest moment. I crec que no m'equivoco si dic que molts dels que en aquest moment som aquí, igual que molts catalans, compartim aquesta opinió. Per tant, ho repeteixo, avui és més important que mai que el poble de Catalunya pugui parlar.

Potser hi ha formacions polítiques que els agrada que això sigui així. De fet, hem sentit algunes intervencions fa un moment on s'ha parlat fins i tot de «corrupció», de «desviar l'atenció», de tot menys del que estem discutint. Jo entenc que això és purament perquè no es vol des d'aquestes formacions que el poble de Catalunya s'expressi. De fet, el que es voldria és un silenci dels anyells. Això és el que es voldria. A algunes d'aquestes forces polítiques potser els agradaria un poble sotmès, callat, obedient; un poble d'anyells silenciosos; un poble que es pronunciés un cop cada quatre anys, tímidament i sense fer gaire nosa, escollint uns diputats en un parlament amb poders merament domèstics, i després escollint els diputats i diputades a corts, on sempre hi estarem en minoria.

Però aquestes forces polítiques saben, i per posar només un exemple concret, que una gran majoria de catalans i catalanes el que reclamem és justícia; reclamem un tracte fiscal just per part de l'Estat. Però això no ho volen escoltar, ni ara, ni si en un futur una gran majoria de catalans s'hi pronuncia a favor a través d'una consulta popular, perquè no volen sentir el clam de la majoria.

Però enfront d'aquesta posició d'alguns i algunes crec que no m'equivoco si dic que la gran majoria de diputats i diputades que estem en aquesta cambra, igual que la majoria de catalans i catalanes, defensem el dret a decidir. La gran majoria no volem ser aquests anyells silenciosos, perquè el poble català és un poble viu i no ho deixarà de ser mai. Per tant, no s'aconseguirà que una gran majoria, pacífica, cívica, potser fins ara bastant silenciosa, acabi sent una minoria silenciada. Això no passarà, perquè som un poble que vol expressar-se i s'expressarà fins i tot quan no agradi, fins i tot quan potser no es consideri oportú o quan alguns ho considerin inoportú i innecessari.

El poble de Catalunya té dret a dir el que pensa i aquest Projecte de llei de consultes populars permetrà dir el que pensem. I és per tot això que no puc més que agrair el suport i l'interès mostrat per totes les forces polítiques que així ho han fet.

I a més a més he de dir que jo, que volia acabar la meva intervenció fent un prec, en aquest cas el que volia fer..., volia acabar fent una demanda de reconsideració, una demanda de reconsideració als diputats i diputades del Partit Socialista de Catalunya, que reconsideressin i retiressin la seva esmena a la totalitat. Els volia recordar que són l'únic grup de la cambra que havien presentat una esmena a la totalitat.

Ara ja no em cal fer-ho, perquè vostès ja ho han fet. Jo vull dir-los, en nom de Convergència i Unió, que valorem aquest gest en la seva justa mesura. Crec que tant vostès com nosaltres compartim la voluntat que la gent es pugui expressar lliurement; crec que compartim el convenciment que les consultes són bones per millorar la qualitat del nostre sistema democràtic; crec que és bo que se sumin a aquesta gran majoria que estem construint amb altres forces polítiques en aquest Parlament, perquè no poden tenir por de consultar la gent amb llibertat.

Gràcies a això, ara el PSC ja no quedarà fora d'aquesta gran majoria, pel que representen i per qui representen. Per tant, l'únic que podem fer en aquest moment és demanar-los que, ja que han retirat aquesta esmena a la totalitat, ara passin a esmenar aquells aspectes concrets que considerin susceptibles de millora, i que, de ben segur, tots nosaltres, amb molt de gust, en tots els treballs en ponència, treballarem per fer-ho possible. Volem construir aquesta Llei de consultes amb tots vostès i, evidentment, amb tots els catalans. I, per tant, per la nostra part i pel Govern, hi posarem tot el nostre interès.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera...?

Albert Rivera Díaz

Sí, per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Albert Rivera Díaz

No, és que la senyora Batalla deia que alguns havíem dit que..., que havíem posat al centre del debat la corrupció per tapar aquesta Llei de consultes. No, miri, just al revés: qui ha posat en el centre del debat la corrupció és el senyor Rajoy indultant un corrupte per malversació de fons i per prevaricació del partit que dóna suport al Govern. Per tant, digui-li-ho al senyor Rajoy, que és qui ha aprovat l'indult, i no als que volem parlar de llei electoral, de democràcia i de lluita contra la corrupció.

Gràcies.

La presidenta

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat retirada, el projecte de llei continua la seva tramitació.

Proposició de llei
de consultes populars per via no de referèndum (debat de totalitat) (tram. 202-00017/09)

Passem al punt següent de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de consultes populars per via no de referèndum.

Presentada la iniciativa en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable senyora presidenta, honorables membres del Govern, il·lustres diputades i diputats, ens toca ara la defensa de la Proposició de llei de consultes populars no referendàries que vam presentar el passat mes de febrer i que fins ara no havia entrat en aquest plenari, malgrat haver passat tots els tràmits, per decisió en contra per part d'alguns dels grups, entre ells el de Convergència i Unió, que, en canvi, va quedar superada pel vot a favor de tots els altres grups, cosa que agraïm, en la passada Junta de Portaveus, a efectes que s'inclogués en l'ordre del dia, junt amb el projecte de llei presentat pel Govern.

Molt del debat ja s'ha fet anteriorment. Ens centrarem ara en una qüestió, en les qüestions de per què s'ha de fer una llei de consultes populars per via no de referèndum, per què aquesta és una llei de consultes populars per via no de referèndum o no referendàries, i quines són les diferències fonamentals i les raons que avalen al nostre entendre la proposició presentada, enfront de la presentada pel Govern.

La primera és que no caldria aquesta distinció entre referèndums i consultes populars en el sentit contemplat en aquestes lleis si el Tribunal Constitucional espanyol no s'hagués inventat una distinció entre referèndums i consultes populars, que és una d'aquestes aportacions a la ciència jurídica del planeta Terra a què el Tribunal Constitucional espanyol ens té acostumats, però que malauradament el planeta Terra no se n'adona, ni la té en compte, ni la recull absolutament ningú, ni en sentències, ni en treballs, ni en estudis, perquè no són més que vestits a mida per a qüestions concretes.

Tot i així, el vestit a mida per a qüestió concreta, que va ser per a carregar-se l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en una matèria que, a més, no estava recorreguda per part de cap dels recursos que es van presentar contra ell davant el Tribunal Constitucional, o la mateixa Llei de convocatòria de consulta feta en el País Basc, va distingir entre «referèndums» i «consultes no referendàries»; no sobre la base que fossin, o no, vinculants; no sobre la base que votessin, o no, la gent, sinó sobre la base de sistema electoral, o no, de cens electoral, o no, i de matèria: en el referèndum es referia al fet que havia de ser matèria pròpia de la competència de l'Administració que sotmetia una qüestió a referèndum, en els referèndums diguem-ne potestatius o voluntaris, i, en canvi, les consultes populars en diverses ocasions ja ha dit que, com que és «recabar el parecer», pot ser sobre «cualesquiera cuestiones».

Per tant, en el que no estem d'acord és que estigui fent-se una llei com és l'altra, la que s'ha admès a tràmit en l'anterior, la qual sigui un vestit a mida per a una mesura concreta. Aquesta és una llei marc. Una llei de referèndums, una llei de consultes, una llei de participació, de tràmits d'audiència, de fòrums de participació, o una llei electoral mateixa no és més que una llei instrumental per a donar via a la participació ciutadana i a la decisió ciutadana, no pot ser una cobertura d'una política concreta d'un govern concret i d'un president en concret. Això és una altra cosa; això seria una llei de plebiscits, que és perfectament possible, però que llavors ja no desenvoluparia ni l'article 29 de l'Estatut ni l'article 122 de l'Estatut; desenvoluparia, si de cas, les competències que pugui tenir el president de la Generalitat com a tal, els alcaldes com a tals o els presidents de les diputacions o de consells comarcals com a tals a efectes de poder sotmetre a plebiscit les seves decisions, que és el que l'altra llei sí que fa.

Aquí fem diverses coses. En primer lloc, la regulació concreta. No es pot fer una llei seriosa sense que reguli com hi hauran les garanties, especialment quan estem parlant de participació ciutadana, perquè hi hagi plenes garanties de respecte, de transparència i que no hi hagin tupinades. Les tupinades no s'eviten per una voluntat divina, eh?; s'eviten per una regulació concreta, especialment en una matèria, consultes populars no referendàries, en què no es fa servir el sistema electoral.

En aquest sentit, ens ha servit de model, i ho hem recollit íntegrament, allò que tots els grups van aprovar a l'Ajuntament de Barcelona de cara a la consulta popular no referendària sobre la reforma de la Diagonal. Amb una excepció: el que no hem agafat és la possibilitat de poder votar per internet sense garanties i al llarg d'una setmana, sinó votació exclusivament en un dia i de manera presencial, que és la que ara com ara millor assegura la manca de manipulació o la manca de suplantació de personalitats que es pot produir per internet i no diguem per telèfon. Excepte aquest punt, el que recollim és allò mateix que Convergència i Unió, que el Partit Socialista, que Iniciativa i que Esquerra Republicana de Catalunya van aprovar a l'Ajuntament de Barcelona en la regulació de la consulta sobre la Diagonal.

Per altra banda, qui és el col·lectiu cridat a votar. I aquí no entenem..., i entenem que el model ha de ser el que ja està establert en la iniciativa legislativa popular, que vol dir totes les persones que siguin majors de setze anys, que estiguin empadronades en qualsevol municipi de Catalunya i que en el seu empadronament consti d'una forma..., diguem-ne de presència regular, és a dir que tinguin NIE o que tinguin DNI, que tinguin número de NIE o de DNI. També per raons d'identificació i per raons d'evitar tupinades possibles, dobles vots, etcètera. Però allò ja està en la Llei d'iniciativa legislativa popular. Ja s'ha referit abans la senyora Camats a la contradicció que suposaria que la mateixa persona pugui promoure una iniciativa legislativa popular però en canvi no pugui promoure una consulta popular ni pugui votar en una consulta popular perquè

els requisits aquí siguin més restrictius. Per tant, tots els empadronats, tots els empadronats en situació regular, per tant NIE o DNI, i sigui quin sigui el seu país d'origen i la seva nacionalitat, no només aquells que són de la Unió Europea o de l'espai Schengen, cosa que..., no entenem per què han de tenir uns drets de participació ciutadana els que han nascut a Liechtenstein i no aquells que han nascut al Pakistan.

Per altra banda, hi ha una altra qüestió, aquí, essencial, i és el fet de qui promou aquestes consultes populars no referendàries. En els referèndums, cosa que en aquest esquema que va fer el Tribunal Constitucional espanyol tenen una categoria superior, evidentment superior a la de les consultes populars no referendàries, en els referèndums, tant la llei espanyola de referèndums com la llei que va aprovar aquesta cambra la legislatura passada recollien que els referèndums es podien promoure de tres maneres: una, allò que diu l'Estatut, i no es pot obviar, per molta por que faci la democràcia segons a qui i segons quan, i és els mateixos ciutadans; una altra, el Parlament o el plenari municipal, i una tercera, el Govern, en aquest cas el Govern de la Generalitat o el govern municipal. Eren les tres vies, que totes al capdavall acabaven amb una centralitat del Parlament, cosa en què no estàvem d'acord i no estem d'acord, en tant que pot limitar els drets dels ciutadans.

En canvi, aquest és el mateix esquema que seguim aquí. Amb una diferència: evidentment poden promoure, podem decidir convocar aquestes consultes populars el Parlament i el ple municipal; poden fer-ho també el Govern, el govern municipal, el Govern de la Generalitat o el govern municipal, i poden fer-ho els ciutadans, cosa que mana l'Estatut, l'article 29. Recollim el mateix percentatge, les cinquanta mil persones. És a dir, seguint els criteris de les altres lleis que hi ha en aquesta matèria, però amb una diferència: un cop els ciutadans s'han mobilitzat i han recollit les signatures que marca la llei, no hi ha ningú legitimat per a dir que no. El filtre tècnic és previ. Com s'estableix en aquesta llei, com s'estableix en la nostra proposició, com s'estableix en la Llei de referèndums, com s'estableix en la Llei d'iniciativa legislativa popular. El filtre tècnic és anterior.

Però, un cop aquest filtre tècnic s'ha passat i ja entrem en el de la voluntat política, no és admissible que la participació ciutadana pugui ser vetada per ningú i que, un cop s'han recollit les signatures necessàries, llavors hi hagi algú que digui: «No estic d'acord que es faci aquesta consulta i per tant la veto.» Això va en contra del mateix principi de participació ciutadana. I, per tant, aquí no recollim cap d'aquestos vetos, cosa que, per altra banda, és com està establerta en la legislació comparada: no hi ha vetos d'aquesta mena; en els països on tenen establerts referèndums o consultes per iniciativa popular, un cop recollides les signatures, no hi ha ni govern ni parlament que pugui bloquejar –no diguem ja ajuntament o alcalde– que es faci i que es tiri endavant aquesta consulta.

També una altra qüestió en què discrepem del projecte del Govern i creiem que la nostra proposició és més tècnicament correcta és en l'àmbit de quines són aquelles persones que en poden promoure, en el sentit següent. Aquí, en el projecte del Govern, es crea una mena d'estrany apartheid o limitació de drets civils pels quals resulta que els diputats d'aquesta cambra –cambra que no té cap paper, segons el projecte del Govern, en aquesta matèria, en canvi– no poden promoure consultes populars. Els membres del Govern, sí. És a dir, el president del Govern pot dir «veto», pot dir «convoco», i els membres del seu Govern i ell mateix poden dir «promoc com a poble una consulta popular», i en canvi els diputats d'aquesta cambra no podem fer absolutament res, quan, en canvi, després no tenen cap paper a autoritzar-la, convocar-la ni a prendre la decisió ni de convocar-la ni de vetar-la. En aquest sentit, crear una categoria específica de catalans sense drets civils, que serien els diputats d'aquesta cambra, em sembla que és un defecte. Volem creure que és un defecte de tecnicisme que la tramitació de la llei podrà corregir.

I per últim hi ha una qüestió que em sembla que és la més important en aquesta matèria, que és la claredat. Ha parlat la senyora Bonet de claredat. Estem absolutament d'acord que els projectes polítics, si una cosa mereixen en un poble adult i en un poble responsable i un poble que no té per què estar sotmès a la tutela de ningú, ni de dins ni de fora, és claredat en els projectes, claredat en els plantejaments.

En aquest sentit, la claredat implica una cosa: una consulta popular es pot fer sobre «cualesquiera cuestiones». Agradarà més o menys, i agradarà per a una determinada força política que es consulti una cosa determinada i que els ciutadans puguin «recabar el parecer» i per tant puguin manifestar el seu parer sobre una qüestió determinada, però això és el joc polític. El de la participació ciutadana no pot estar sotmès a aquestos vetos, perquè no ho està en la Constitució espanyola, no ho està en l'Estatut d'Autonomia de Catalunya –al contrari, recordo de nou l'article 29– i no ho està en la jurisprudència del Tribunal Constitucional, allà no hi és, cap limitació per raó de matèria ni cap limitació per raó d'objecte ni de competències, és «cualesquiera cuestiones». I això ho va dir referit al cas de la llei aprovada en el Parlament Basc i referit a la Llei de l'estatut que va aprovar aquesta cambra. Per tant, no estem parlant d'una cosa que es referix al Govern espanyol o als referèndums espanyols, sinó específicament als referèndums o les consultes del País Basc i de Catalunya. I va admetre que podia ser sobre «cualesquiera cuestiones».

En aquest sentit, sembla molt desafortunada la redacció del projecte del Govern, no ja per l'àmbit municipal, en el qual municipalment es diu que solament poden ser assumptes de la competència municipal, sinó també de l'àmbit nacional. Vostès s'han referit abans que l'article 1 parla ambiguament de les actuacions i competències que afecten la Generalitat de Catalunya. L'article 3, el de la competència específicament, ja ho aclareix: matèries de competència de la Generalitat de Catalunya. Per què matèries de competència de la Generalitat de Catalunya? Perquè, si seguim aquest criteri, el Centre d'Estudis d'Opinió..., és la mateixa cobertura legal, constitucional i estatutària, la que tenen les consultes populars no referendàries, la que tenen els referèndums

i la que tenen les enquestes. Llavors, què passaria? Que per a poder fer una enquesta per part de la Generalitat o d'un ajuntament ha de ser matèria de la seva competència? Per a consultar sobre una altra cosa, per exemple, quina pel·lícula li agrada més que guanyi l'Oscar, ho podrà fer un diari?, ho podran fer els partits?, ho podran fer les institucions que no siguin ni Generalitat ni ajuntaments, perquè aquestos no poden fer tràmits participatius, inclosos enquestes, més que en l'àmbit de la seva competència?

Aquests són els punts que entenem que s'han de reformar d'una manera profunda en la tramitació parlamentària.

Evidentment, els demanaríem, lògicament, que no votessin a favor de les esmenes a la totalitat presentades, perquè aquí no estem parlant de confrontació de projectes sinó de confluència de projectes, de fer possible una participació ciutadana d'una democràcia de primer nivell i per tant de fer possible que hi hagi una participació ciutadana també en les consultes populars que no siguin per via de referèndum, que no estigui sotmesa ni a vetos per part de ningú ni a limitacions d'objecte per part de ningú ni a inseguretats jurídiques, potser volgudes, perquè es remet que després ja es regularà en cada cas en concret. Els ciutadans mereixen claredat, mereixen rigor i mereixen respecte dels seus drets. I mereixen sobretot, un cop assegurat tot l'anterior, mereixen sobretot que la regulació concreta no estigui, diguem-ne, esbiaixada a favor dels projectes polítics concrets que pugui fer el titular d'una institució forçosament temporal i eventual, concreta, en un moment determinat: alcalde o alcaldessa o president o presidenta de la Generalitat. Aquesta ha de ser, com la Llei electoral, com la Llei de referèndums, una llei de tothom, perquè és la llei que permet l'exercici dels drets democràtics dels ciutadans.

Per tant, molt s'equivocaria el Govern si entén que aquesta és una llei que pot aprovar només amb els seus vots i només, si de cas, amb el suport d'algun grup d'aquesta cambra, perquè una llei de consultes populars que nasqués d'aquesta manera, que fos una llei de plebiscits, seria una llei que naixeria morta. I com que naixeria morta la llei, també naixeran morts els plebiscits que després, en exercici d'ella, algú tingués la gosadia o la, diguem-ne, idea manipuladora de tirar endavant. O bé és la llei de tots o bé no serà la llei de ningú.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. S'han presentat tres esmenes a la totalitat en aquesta proposició de llei. I en primer terme té la paraula per defensar-la el diputat del Grup Parlamentari Popular senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president; de l'escó estant, per defensar l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup Parlamentari del Partit Popular en aquesta proposició de llei del Subgrup de Solidaritat per la Independència.

Bé, els arguments que hem d'utilitzar són exactament els mateixos arguments que hem utilitzat en el posicionament del Grup Parlamentari Popular al projecte de llei que acaba de prosperar sense esmenes a la totalitat, i per tant amb aquell consens que precisament el senyor López Tena reclamava ara en la seva intervenció.

El nostre grup parlamentari ha presentat, va presentar esmena a la totalitat en aquesta proposició de llei del Subgrup de Solidaritat per la Independència perquè enteníem precisament, i agafant el fil de la intervenció anterior, que l'acotació necessària de les matèries que poden consultar-se a través d'aquesta via era excessivament ampla, la que planteja aquesta proposició de llei, i per tant entenem que és contrària a l'esperit constitucional en el moment en què presenta quines poden ser les matèries objecte de consulta.

És per aquest motiu que hem presentat aquesta esmena a la totalitat, a la qual votarem afirmativament.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. També, per defensar l'esmena a la totalitat i en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Consellers, diputats i diputades, des de Ciutadans hem presentat esmena per dos motius bàsics. Primer, perquè acabem de debatre justament i admetre a tràmit una proposta que fa el Govern, que té la capacitat de proposar lleis, i en aquest cas no hem posat cap trava perquè es tramiti. Ja els avanço, ja ho he dit abans, que n'hi posarem moltes perquè això sigui un vestit a mida d'un programa electoral i no una veritable llei de consultes de competències autonòmiques sobre temes autonòmics i on els ciutadans puguin participar sense cap mena de veto del Govern ni del president. Això, per una banda.

I per una altra banda, perquè considerem precisament que, lluny d'haver de fer més ampla encara aquesta inconstitucionalitat, aquesta via que ens porta fora de les competències autonòmiques, nosaltres creiem que hem de preguntar sobre allò que en tenim competències. Per dos motius: primer, per una qüestió de legalitat, i segon, per una qüestió de sentit comú. Ja n'hi ha prou de fer vendre i de fer volar coloms que aquest Parlament és sobirà, que aquest Parlament pot fer el que vulgui, que aquest Parlament pot parlar del que vulgui. No: aquest Parlament forma part de l'Estat, que es diu Espanya, i forma part de la Unió Europea. I nosaltres som una part de disset comunitats autònomes –ja sé que el que dic és obvi, però aquí de vegades cal dir les obvietats, o repetir-les–, de disset comunitats autònomes que formen part d'un estat que forma part de la Unió Europea. I tots nosaltres som partícips d'aquest Estat autonòmic; no som una part contra una altra, som part del mateix.

Per tant, en aquest Parlament, que tenim competències en sanitat des de fa molts anys, que tenim competències en educació des de fa molts anys, que tenim policia i competències de seguretat ciutadana i en policia autonòmica des de fa molts anys, que tenim justícia compartida des de fa molts anys, que tenim medi ambient, que tenim consum, que tenim moltes competències, és més, som una de les tres regions europees amb més competències, no deixa de ser curiós que vostès, la competència essencial, essencial de qualsevol autogovern de qualsevol parlament autonòmic o regional, no la facin, que és la llei electoral.

Ja sé que al Govern no li agrada parlar de la llei electoral, potser perquè hi han partits que en aquesta llei electoral el seu vot val per tres i per a altres ciutadans el seu vot val tres vegades menys. Potser és aquest el motiu pel qual Convergència i Unió, que vol ser una nació, decidir, transició nacional i ser independent, segueix regulant..., l'única comunitat autònoma d'Espanya que es regula per la LOREG? Potser és per això? Aquesta és la seva democràcia, la d'aquest Govern? Aquesta és la democràcia d'aquest Govern, que no vol tenir llei electoral perquè beneficiï uns partits nacionalistes i perjudiqui uns votants que no ho són, i en aquest Parlament es formin majories que re tenen a veure amb el principi bàsic d'un ciutadà, un vot? Potser és per això que vostès no volen regular l'essència de la democràcia, que és la llei electoral?

Per tant, fixi's, parlem aquí de dues propostes de consulta –dues, no una, dues–, i estem parlant d'un parlament que té zero legitimitat per parlar de qualitat democràtica; per molts motius, per molts casos que hi han hagut, però sobretot perquè no té llei electoral. Quan aquest Parlament tingui llei electoral podrem donar lliçons de democràcia o, com a mínim, considerar-nos demòcrates de primera. Però mentre aquest Parlament no reguli la llei electoral serem demòcrates de segona –demòcrates de segona–, perquè no volem regular la competència bàsica de l'autogovern de Catalunya, que és la llei electoral catalana.

I això és la veritat; potser dol, però és la veritat. Algú ho havia de dir, no? Algú havia de dir que aquí no volem regular la llei electoral, perquè beneficia uns partits i perquè, en canvi, no vol tenir una qualitat democràtica, on hi hagi llistes obertes, on els ciutadans puguin triar els seus diputats, on es controlin els partits polítics, on hi hagi més transparència a l'Administració electoral, on hi hagi més transparència en el finançament dels partits, on es lluiti contra la corrupció i no se l'empari... Potser que parlem d'això. Però d'això no en parlem, a la legislatura passada no en vam parlar.

Jo els recordo que en aquest Parlament es va aprovar una moció, l'enèsima, que deia que aquest període de sessions havíem d'obrir la ponència i tancar-la. I en aquest Parlament –ja estem al mes de març, i això va començar al gener, aquest període de sessions– encara no es pot parlar d'això. Ens va dir la consellera l'altre dia que d'aquest tema no es parla, la vicepresidenta: «Això no es pot parlar en públic.» Com que no es pot parlar en públic? Hi ha una cosa més pública que la llei electoral d'un sistema democràtic? Hi ha res més públic? Hi ha una cosa que tingui més sentit en el concepte «públic» que regular la vida pública? Doncs, clar que s'ha de parlar al Parlament. On ho farem, si no? Als despatxos? Per bloquejar les coses, com sempre? Perquè no tiri endavant la Llei electoral una altra vegada? Això és el que volen?, blindar als despatxos la partitocràcia actual? I després són els mateixos partits que vénen a dir: «la participació», «les consultes», «un avanç democràtic»... Deixin de dir «xorrades» –amb perdó–, deixin de dir «xorrades», «tonteries», és igual –és igual–, el que vulguin. Deixin d'enganyar la ciutadania, deixin de dir coses que no són veritat, deixin de dir mentides, si volen; si ho volen així, mentides, és igual, deixin de dir mentides, perquè dir mentides és no dir la veritat, i vostès no estan dient la veritat.

Per tant, en aquest Parlament crec que ens faríem un favor tots plegats, per a la credibilitat del mateix Parlament, dels mateixos partits que en formen part, si aquí tinguéssim una llei electoral. I no es posin nerviosos, no passa re, conseller i diputats de Convergència, no es posin nerviosos, és la veritat: vostès o volen regular la llei electoral de Catalunya, ja ho saben –ja ho saben. Per tant, no ens donin lliçons de democràcia quan vostès no volen tenir una veritable democràcia, no ens les donin –no ens les donin–, com a mínim no ens les donin. Accepto que vostès no les vulguin regular, que vostès no vulguin llei electoral, però no ens donin lliçons de democràcia. *(Veus de fons.)* Sí, senyora consellera, si vostè ja sé que escriu articles i que diu coses, però és que *hechos, no palabras*, eh?, «fets, no paraules», com deia el senyor Montilla a la seva campanya, un altre exemple també de *(veus de fons)*..., un altre exemple, sí, sí, jo també comparteixo la seva sorpresa, consellera: fets, no paraules. Efectivament, estem tips de paraules i de pocs fets.

Per tant, nosaltres volem que es tramiti, volem que es tramiti una llei, no dues, volem que es regulin concretament aquelles competències que podem preguntar, perquè, en definitiva, quan un pregunta d'allò que no pot preguntar i, en canvi, no pregunta d'allò que sí que ha de preguntar, allò sí que és no tenir en compte els ciutadans. Retallades, pujades d'impostos..., vostès no creuen que això és de debat públic? Vostès de veritat creuen que apujar la taxa dels medicaments, les taxes universitàries, la taxa sobre els hidrocarburs, això..., vostès pensen que els ciutadans no tenen res a dir d'això? Jo sento cada dia molts ciutadans queixar-se d'això. No volen fer una consulta per saber què en pensen, de la pujada d'impostos, els ciutadans? Fem-la, siguem demòcrates, no tinguin por. Ara, d'això no preguntem; preguntem del que vostès vulguin, del programa electoral del Govern i de coses per fer volar coloms, però mai de la realitat.

Per tant, si anem a preguntar coses, nosaltres serem els primers. I també deixin-me que els digui una cosa: en el projecte de Solidaritat, ja ho dèiem, en això estem d'acord, fixi's més en el que diu el Govern, aquí no pot ser que els grups parlamentaris i els diputats no puguin tenir capacitat per demanar una consulta. Escoltin, tenim capacitat legislativa i no tenim capacitat per consultar i fer una consulta no vinculant? Això com s'entén?

El vicepresident primer

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Sí, acabo, president. Per tant, nosaltres farem esmenes per regular una veritable llei de consultes autonòmica, sobre temes autonòmics i que, evidentment, el Govern autonòmic no hauria de poder vetar, sinó tot el contrari: per al que hauria de servir aquesta consulta és també per jutjar les polítiques del Govern autonòmic, i no només per fer plebiscits en favor d'un determinat programa electoral.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. També, per defensar l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Batalla.

Dolors Batalla i Nogués

Sí, gràcies, president. Bé. El Grup de Convergència i Unió tenim presentada una esmena a la totalitat en aquesta proposició de llei que mantindrem i que votarem favorablement. I el que sí que volia deixar clar és que els motius que ens porten a votar favorablement la nostra esmena a la totalitat presentada res tenen a veure amb els motius que han expressat els grups que m'han precedit. Sobretot voldria deixar constància d'això perquè, encara que finalment això comporti el rebuig d'aquesta iniciativa, els motius que ens porten a uns i altres a fer això són completament diferents.

Nosaltres el que volem destacar i subratllar és que fa un moment acabem d'aprovar un projecte de llei presentat pel Govern que pretén regular les consultes populars no referendàries; per tant, en aquest moment estem discutint una proposició de llei que té aquest mateix objectiu i, per tant, ens sembla obvi que no podem duplicar en el Parlament, per un tema d'economia processal, dues iniciatives que persegueixen els mateixos objectius.

Dit això, només dir que nosaltres valorem positivament la iniciativa de Solidaritat i que, a més a més, ens hem llegit el projecte, entenem que hi ha moltes coses que es poden incorporar en el projecte que debatrem del Govern, i, per tant, estem convençuts que durant el tràmit del procés d'esmenes hi podrem incorporar bona part del contingut d'aquest text i millorar també aquells aspectes del text del Govern que no agraden a alguns dels grups i a què ja s'ha fet esment fa un moment.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per fixar posició ara en aquesta proposició de llei, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable president. Bé, fer referència que, doncs, penso que la maduresa del poble de Catalunya és prou alta perquè es pugui sotmetre a qualsevol consulta, ja sigui convocada pel president del Govern, per aquest Parlament de Catalunya, per un alcalde d'un ajuntament o bé per iniciativa popular.

Penso que aquesta llei, aquest projecte de llei que es presenta, està en consonància amb l'Estatut que es va aprovar el 2006 per aquest Parlament i, per tant, doncs, entenc que és una voluntat majoritària del poble de Catalunya.

En aquest sentit, doncs, destacar que el Tribunal Constitucional va ser qui va fer una retallada respecte d'aquesta voluntat del poble de Catalunya de poder-se manifestar mitjançant consultes populars que, en base a l'article 122 d'aquell Estatut, que permetia aquestes consultes populars..., que fos sotmesa qualsevol qüestió d'interès dels ciutadans i de tots els àmbits. En aquest sentit, per tant, em sembla lògic que aquestes consultes populars no tinguin límits competencials concrets.

També fer referència que saber el parer dels ciutadans és la màxima expressió de la democràcia, entenc, insistint en aquesta idea que, doncs, ha de permetre que els ciutadans manifestin el seu parer respecte de qualsevol qüestió i, hi insisteixo, en tots els àmbits.

Per la mateixa raó em sembla lògic que pugui ser convocat pels estaments i els representants dels estaments a què he fet referència al principi.

I, per tant, votaré a favor d'aquesta proposició de llei, amb l'esperança, doncs, que es pugui aprovar i així puguem donar veu a tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya en totes les qüestions que siguin del seu interès.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari Socialista, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

President, des de l'escó mateix... Bé, el debat està fet –està fet–, i, per tant, amb tots els respectes pel subgrup proposant d'aquesta proposició de llei, jo crec que els arguments els hem fixat de forma clara. Entenem que, evidentment, el debat sobre les consultes populars no referendàries o qualsevol realitat que pugui respondre a aquest nom o a altres instruments de participació, que és el que voldríem també nosaltres, se centrarà en la tramitació parlamentària del projecte de llei, que encara no s'ha aprovat avui, sinó que ha començat a caminar en aquesta cambra, i, per tant, nosaltres esperem treballar amb el màxim rigor en seu d'aquesta ponència que sorgirà respecte al projecte de llei.

Entenem, per tant, que malgrat, ja dic, que nosaltres no hem entrat esmena a la totalitat, precisament per aquest motiu, a la proposició de llei de Solidaritat, entenent

que era el projecte de llei el que marcava el camí, doncs, si prospera l'esmena, les esmenes a la totalitat presentades, el Subgrup de Solidaritat sabrà reconduir les seves propostes en el marc de la ponència corresponent.

Res més. I nosaltres, en tot cas, el que no farem, no havent presentat esmena a la totalitat, és donar suport a l'esmena ni no donar-ne; és a dir, ens abstindrem.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, president. Per posicionar-me sobre una proposició de llei que, certament, hem debatut amb intensitat o hem debatut a bastament en el projecte anterior; però crec que puc dir que encarem, per dir-ho així, amb una certa desorientació el debat actual. Perquè abans ens demanaven claredat a l'hora d'enfocar el projecte de llei; hem sentit, en la defensa del projecte anterior per part de tots els grups i la retirada de l'esmena a la totalitat del Grup Socialista, una defensa, amb diferents arguments però intensa i important, de tots els grups de la necessitat de promoure la participació, i on Convergència i Unió, el Partit Popular i Ciutadans veien en el projecte anterior oportunitats, ara entenc que hi veuen recels o la necessitat que aquest no sigui el projecte, i on abans el Partit Socialista veia uns certs perills, doncs, ara entén..., o no va decidir en el seu moment que aquesta llei mereixés una esmena a la totalitat.

En tot cas, a nosaltres ens sembla que aquesta proposició de llei és perfectament integrable en el projecte de llei que debatrem en la ponència –de fet, el senyor López Tena ho deia precisament: parlava més de confluència que no pas de contradicció–, i ens sembla que, a la llum del que ha passat amb altres projectes i proposicions de llei, el que caldria fer és precisament «sumir» els dos textos. Vull recordar que en aquest Parlament s'està treballant en una ponència a partir de tres proposicions de llei, en concret les proposicions de llei sobre la dació en pagament del Grup de Ciutadans, del Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida i del Grup d'Esquerra Republicana. Si en aquella ocasió va ser possible treballar i ha estat possible treballar a partir de tres textos en una única ponència, no entenem, sincerament, per què en dos textos que tenen el mateix àmbit, el mateix objectiu, que despleguen la mateixa competència estatutària, que tenen els mateixos límits estatutaris i competencials i constitucionals, per què allò que era vàlid ara fa deu minuts en el projecte anterior no pot ser-ho també en aquesta proposició i per què no podem subsumir els dos textos, malgrat que el projecte de llei sigui el projecte a partir del qual fem el debat i l'altre a partir del qual s'hi confluís.

En tot cas, nosaltres no havíem entrat esmena a la totalitat ni a l'anterior ni al d'ara, i aquesta serà la nostra actitud, com hem dit, la d'esmenar el projecte de llei, una mica, en el sentit en què la proposició de Solidaritat ha defensat i defensa, i és que els textos sí que tenen alguna diferència important: el fet de permetre que les persones de més de setze anys ja puguin participar i tenir capacitat d'iniciativa i de votació a les consultes; que també les persones immigrants empadronades legalment i en els seus municipis també puguin participar i ser susceptibles d'iniciar una consulta i també de votar-hi, o, per exemple, clarament, el que també hi hem fet èmfasi al projecte de llei anterior, i és que no estigui contemplat que ni el president de la Generalitat ni l'alcalde d'un municipi pugui vetar una consulta que té al darrere cinquanta mil signatures, que té tots els avals legals, tècnics, i que només per criteris polítics o de govern es pugui decidir que una consulta no ja no vincula, sinó que ja no es fa. I aquest ens sembla que és un punt clau, ho hem dit abans i ho tornem a repetir, del projecte de llei que haurà de sortir d'aquest Parlament, que donarà la mesura democràtica real de la capacitat, de la valentia i de la creença en un projecte democràtic d'aquest Parlament.

Finalment, només dir que hem sentit una defensa també intensa per part del Grup de Convergència i Unió en l'anterior intervenció sobre el dret a decidir. I nosaltres el compartim emfàticament, però emfàticament per decidir amb llibertat sobre qualsevol cosa: projectes a curt termini i a llarg termini, projectes col·lectius i projectes també més locals, i sobretot a decidir amb plena llibertat i coneixement sobre allò que afecta els ciutadans i ciutadanes, els catalans i les catalanes, en el seu dia a dia; allò que els afecta a l'escola, en el seu centre de salut, en el seu barri, en les seves infraestructures o en la seva ordenació territorial. I és per això que deia que aquestes cauteles i matisos que vostès han posat en el projecte inicial del Govern ens sembla que precisament limiten aquesta capacitat de decidir. Serà en el procés de la ponència en què veurem si aquesta capacitat de decidir finalment és realment amb llibertat i plena o també és tímida i poc ambiciosa.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller, consellera, bé, nosaltres des del nostre grup parlamentari donarem suport a la tramitació d'aquesta proposició de llei. És una proposició de llei que té un contingut similar al projecte de llei anterior; sí que és veritat que va ser presentada, la proposició de llei de Solidaritat, amb bastanta antelació. Per tant, malgrat que en el debat segurament els arguments seran repetits, només per aquesta raó, nosaltres farem la intervenció des de la tribuna, com creiem que correspon, perquè no voldríem que semblés que, doncs, restem importància a aquesta proposició de llei, que, com dic, va ser presentada amb molts mesos d'antelació respecte al projecte de llei anterior.

És una proposició de llei que explora una de les vies que ens ha de permetre l'article 122 de l'Estatut. I ho fa a partir, com deia abans el diputat proposant, d'aquesta categorització sobre les consultes i els referèndums que ha fet la jurisprudència constitucional espanyola. En les diferents sentències, sobretot en la Sentència del 2008 del Tribunal Constitucional sobre la Llei de consulta basca, es defineix la consulta popular com el gènere i el referèndum com una espècie dins dels gènere de consulta popular quan, com s'ha dit abans, en la majoria de llocs del món no hi ha una diferència entre el que és una consulta popular i un referèndum. I, en tot cas, això obre una via, tal com s'ha demostrat abans, amb la presentació del projecte de llei per part del Govern.

El marc jurídic en què es mou aquesta proposició de llei ve determinat per l'article 149.1.32 de la Constitució, que estableix la competència de l'Estat espanyol sobre l'autorització d'un tipus de consulta popular, que són, en concret, els referèndums; també es basa en l'article 122 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que atribueix a la Generalitat competència exclusiva per a la regulació de consultes populars i en detalla diferents tipus i estableix una clàusula, diríem, de *numerus apertus*, és a dir, una clàusula oberta, de diferents tipus de consulta popular, tant de la Generalitat com dels ens locals, també diu «en l'àmbit de llurs competències». Per tant, també cal tenir això clar. I tenim aquest marc que ha estat interpretat, com deia, per la Sentència del Tribunal Constitucional sobre la Llei de consulta basca i la Sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Nosaltres, com dic, donarem suport a la seva tramitació, tot i que és veritat que del contingut de la proposició de llei hi hauria alguns aspectes que ens agradaria matisar o que creiem que ens generen dubtes.

El primer és sobre l'àmbit en què es pot fer la pregunta. El diputat proposant es referia a unes... *(Remor de veus.)* Espero que els diputats... *(Pausa.)* És que..., perquè hi hagi una mica de silenci... *(Pausa.)* Gràcies.

La presidenta

Continuï, continuï...

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies. És que és difícil parlar des de la tribuna quan hi ha diputats parlant, doncs, amb el volum massa alt.

Deia que hi han alguns aspectes de la proposició de llei que des del nostre punt de vista caldria matisar o que en tot cas no s'acaben d'ajustar a alguna part de l'explicació que s'ha fet, no? Ho diem sobre el que és l'àmbit sobre el qual es pot fer la pregunta; el diputat proposant deia, citava literalment la frase que fa servir, l'expressió que fa servir el Tribunal Constitucional, «cualesquiera cuestiones», però sí que és veritat que tant en l'exposició de motius com en l'article 1 de la proposició de llei es fa una remissió d'acord amb el que estableix l'article 122 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i l'article 122 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya ho circumscriu a l'àmbit de les competències de la Generalitat. Per tant, entenem que això caldria polir-ho.

També entenem que tant a l'article 3 com a l'article 5.*b* caldria, bé, ajustar-ho o en tot cas fer referència d'un a l'altre..., respecte a l'antelació suficient de l'empadronament pels ciutadans que hi puguin participar.

Es configura una mesa de seguiment i de garanties que es deixa molt oberta la seva composició, no en el nombre de membres, però sí en quins membres ho componen. I entenem que en una consulta d'aquest tipus, que hauria de tenir en compte uns criteris de pluralitat, és a dir, d'una certa neutralitat, la mesa de seguiment no hauria de dependre únicament de la voluntat del Govern quan ho estableixi per decret; és a dir, caldria limitar una mica que no sigui només una qüestió arbitrària del Govern en què per decret digui qui compon aquesta mesa de seguiment d'àmbit de Catalunya, com les dels municipis. Hauríem d'introduir algun criteri per garantir la neutralitat.

També, sobre la campanya institucional que s'ha de fer per promoure la participació, entenem que un concepte que ajudaria a redefinir el text que aquí es proposa és el concepte de «neutralitat», que és present en moltes de les regulacions comparades quan es parla d'una campanya que fan els poders públics per promoure la participació en un procés de decisió en què hi ha diferents opcions; entenem que cal mantenir la neutralitat.

I entenem que en diferents parts, també, de la proposició de llei, en l'article... Ja em perdonaran ara... *(Pausa.)* Bé, és que hi ha un article que és molt llarg... En tot cas, hi ha un dels punts de la llei que fa una remissió clara; l'article 5.*o* fa una remissió al règim electoral general, com també l'article 5.*q*, que també fa una remissió al recurs contenciós administratiu, o el 5.*s*, que també fa una remissió a la normativa electoral. Com més remissions fem a la normativa electoral més pot dir el Tribunal Constitucional: «Escolti'm, això no és una consulta no referendària sinó que realment és un referèndum.» Per tant, és una qüestió que, en cas que tiri endavant la proposició de llei, des del nostre punt de vista s'hauria de polir.

Com deia també, l'article 5.*q* estableix que hi haurà potestat de recórrer les decisions de la mesa de seguiment davant d'un recurs contenciós administratiu. I tenim les experiències de quina ha estat l'actitud de la jurisdicció contenciosa administrativa quan sent a parlar d'alguna cosa que digui «consultes». I crec que tenim el precedent del Jutjat Contenciós Administratiu de Barcelona respecte a una consulta popular que es va fer organitzada per la ciutadania, per tant no oficial, a Arenys de Munt, i que va fer una interpretació molt àmplia, que crec que el diputat proposant compon bé.

Per tant, hauríem de mirar que el control sobre la legalitat o les actuacions d'aquesta mesa de seguiment no pogués estar en àmbit de jurisdicció contenciosa administrativa, sinó vinculant-ho al Parlament d'alguna altra manera, perquè tenim uns precedents que a nosaltres, doncs, com a mínim, ens generen dubtes, no?

Però, bé, en tot cas això són aspectes menors de la proposició de llei. Nosaltres, en el seu conjunt, creiem que com el projecte de llei anterior busca obrir una porta quan se n'havia tancat una altra o quan sembla que se'n tancarà una altra quan finalment el Tribunal Constitucional pugui declarar inconstitucional la Llei 4/2010.

I, per tant, nosaltres el que farem és donar suport a la seva tramitació.

I, en tot cas, si no supera la tramitació, entenem que també pugui servir, doncs, com a material per poder treballar en la ponència del projecte de llei presentat pel Govern i que ha estat admès a tràmit.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, passem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el Subgrup Parlamentari Ciutadans i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat aprovades per 80 vots a favor, 23 en contra i 27 abstencions, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Interpel·lació

al Govern sobre l'autogovern de Catalunya (tram. 300-00135/09)

D'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament, els proposo l'alteració de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària de tal manera que el debat del punt número 8, que és la interpel·lació al Govern sobre l'autogovern de Catalunya, es pugui substanciar a continuació i que, després del debat del punt número 8, es pugui substanciar el punt 12, que és la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei 2/2004, de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial.

S'aprova per assentiment? *(Pausa.)* D'acord.

Doncs, iniciem el punt 8 de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre l'autogovern de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

(Pausa llarga.)

Senyor Bosch, esperi un minut. *(Pausa.)* Ja pot començar, eh?

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta..., bé, interpel·lació sobre l'autogovern, amb dos aclariments inicials sobre la base d'aquesta interpel·lació.

Primer, la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, aprovat pel poble de Catalunya, va obrir una nova etapa en les reivindicacions nacionals que passa, ineludiblement, perquè el poble de Catalunya pugui exercir el seu dret a l'autodeterminació, tal com ho farà en el mateix marc de la Unió Europea el poble escocès; però la interpel·lació no és sobre l'autodeterminació.

Segon, la proposta del pacte fiscal segueix el seu camí, podríem dir que amb una certa lentitud, ja que després de quinze mesos de govern de Convergència i Unió aquest Parlament encara no l'ha debatut en el Ple, malgrat que les conclusions de la comissió ja fa quatre mesos que estan aprovades; però la interpel·lació no va tampoc sobre el pacte fiscal.

Li vull recordar, vicepresidenta, una de les conclusions de la Comissió d'Estudi d'un Nou Model de Finançament Basat en el Concert Econòmic, aprovada el 3 de novembre. A proposta del meu grup, la comissió va aprovar: «Queda clar que amb una proposta de pacte fiscal no es resolen els efectes de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'autogovern de Catalunya en aspectes tan essencials com la definició de Catalunya com a nació, el blindatge de competències o l'adaptació del poder judicial a la realitat catalana, per la qual cosa la comissió conclou que el Parlament i el Govern de la Generalitat han d'actuar en tots aquests camps, impulsant les reformes pendents en la legislació estatal i els traspassos de competències que resten per efectuar.»

Quin és el balanç de l'actuació del Govern de la Generalitat en aquest camp de l'autogovern després de quinze mesos? El balanç és negatiu, clarament insuficient; han estat quinze mesos perduts. Primer, perquè els socialistes marxaven; després, perquè els seus aliats del PP arribaven. Però on és el full de ruta del Govern de la Generalitat per millorar l'autogovern dins del marc actual, mentre ens preparem per a altres possibles etapes? No s'ha fet gairebé res, senyora vicepresidenta.

Voldria recordar-li alguns dels punts amb què Convergència i Unió es va presentar a les eleccions, perquè vostès argumenten que mesures com suprimir l'impost de successions a les famílies més riques del país figuraven en el seu programa, però obliden altres punts del mateix programa que no apliquen.

Punt 595: «Exercirem el dret a decidir sobre les nostres infraestructures», i citaven en concrets els aeroports. En què ha quedat aquest punt després de les decisions del Govern del PP sobre l'aeroport del Prat?

Punt 596: «Pel que fa a les competències, no renunciarem a assolir l'horitzó marcat pel Parlament de Catalunya en la Proposta d'estatut aprovada el 30 de setembre de 2005.» Quines noves competències han exigit a Madrid? Quins traspassos significatius han aconseguit? Inclouen les competències que perd Catalunya

amb el Decret llei de reforma laboral que vostès han convalidat?

Punt 598 del programa de Convergència. «Exigirem a l'Estat el compliment estricte de les inversions de l'Estat a Catalunya, disposició addicional tercera, així com la compensació pels incompliments des que va entrar en vigor.» I ni tan sols han exigit la reunió de la comissió bilateral per tractar els incompliments de l'Estat amb relació a la disposició addicional tercera i el Fons de competitivitat.

Punt 599: «Malgrat la sentència del Tribunal Constitucional, desplegarem l'Estatut de manera ambiciosa i amb la seva màxima potencialitat jurídica, tant en els àmbits que depenen del Govern de la Generalitat com en els que depenen del Govern espanyol.» Aquest és el tema central de la interpel·lació, vicepresidenta: on són els projectes de llei que despleguen l'Estatut de manera ambiciosa? Suposo que no inclourà aquí la congelació del tema de vegueries, o alguna llei d'article únic, o les modificacions en el Consell de Governs Locals. L'únic projecte de llei entrat que es pugui considerar que desplega l'Estatut és el que acabem de tramitar sobre les consultes per la via no de referèndum. On són els altres projectes, després de quinze mesos de govern? I les negociacions amb el Govern de Madrid per reformar lleis estatals, en especial totes les que fan referència al poder judicial? I la incorporació de la Generalitat a organismes estatals?

El passat mes de febrer, vostè declarava que, en la seva entrevista amb la vicepresidenta del Govern central, la senyora Soraya Sáenz de Santamaría va ser molt cordial i receptiva. Com lliga això amb els perills de recentralització que el president Mas o el portaveu del Govern veuen en el PP?

I encara li podria llegir més punts del seu programa: «Potenciar la comissió bilateral», «defensar les competències de la Generalitat», «defensar que la Generalitat ha de ser administració ordinària de l'Estat a Catalunya» –li ho hauran d'explicar molt bé a la nova delegada del Govern central– o «vetllar pel desplegament dels drets històrics». Res de res, vicepresidenta; quinze mesos perduts, quinze mesos pactant amb el PP a Catalunya dos pressupostos a canvi de renunciar al programa de Convergència i Unió en matèria d'autogovern.

Però, a part de la manca de voluntat política, vostès parteixen d'un mal disseny de les relacions amb l'Estat. El fet que el portaveu de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats, el senyor Duran i Lleida, presideixi la comissió bilateral, la comissió de transferències i la resta de comissions mixtes és un error. Per cert, li llegeixo un altre punt del Programa de Convergència i Unió, el 937: «Limitarem l'acumulació de càrrecs executius en una sola persona»; no parlava d'excepcions, es veu, en el cas del senyor Duran i Lleida. La decisió del seu nomenament significava, una vegada més, la confusió entre partit i institució, responia als equilibris entre Convergència i Unió, però tenia conseqüències pràctiques: la manca de dedicació del senyor Duran i Lleida a les seves funcions com a president múltiple. Es va parlar de la influència que podia exercir el senyor Duran i Lleida, en tant que el Govern socialista no disposava de majoria absoluta; es demostra pel balanç que era una previsió equivocada. Però és que ara, amb majoria absoluta del PP, encara disposa de menys influència; fins i tot pot ser contraproduent la compaginació de responsabilitats. Per exemple, en el cas de la reforma laboral, com defensarà les competències de la Generalitat el president de la comissió bilateral, després de convalidar com a diputat el decret llei?

Llegeixo declaracions seves, vicepresidenta, del 12 de febrer. «Vaig demanar a la vicepresidenta Sáenz de Santamaría que presidís les comissions bilaterals entre l'Estat i Catalunya.» Aquesta és bona: li va demanar a la vicepresidenta del Govern central que fes el que vostè no fa, presidir la part respectiva de la comissió bilateral. Vigili, senyora Ortega, perquè, en lògica correspondència, el Govern espanyol podria designar la senyora Alícia Sánchez-Camacho presidenta de la part espanyola de la comissió bilateral; seria aplicar el mateix esquema que vostès. Senyora vicepresidenta, la comissió bilateral l'ha de presidir un membre del Govern.

I examinem el balanç en data d'avui: una única reunió de la comissió bilateral en quinze mesos, el 19 de juliol. Curiosa manera de complir el punt 600 del programa de Convergència i Unió, quan diu: «"Dret a decidir" vol dir també avançar cap a una relació veritablement bilateral entre Catalunya i Espanya. Donarem plena potencialitat a la Comissió Bilateral Generalitat-Estat i reclamarem que aprovi un pla de treball.» Després de quinze mesos de govern de Convergència i Unió, hi ha algú que pugui defensar que s'ha donat plena potencialitat a la comissió bilateral?

Traspassos. L'any 2007, sis; l'any 2008, sis; l'any 2009, tres; l'any 2010, quatre; any 2011, tan sols dos, complement d'altres anteriors, que ni tan sols han precisat la reunió de la Comissió Mixta de Transferències, que no s'ha reunit ni una sola vegada. I vostès diuen: «Oh!, és que els traspassos negociats per l'anterior Govern eren insuficients.» No ho sé, però existien; els seus no existeixen. En quinze mesos, dos traspassos menors. Molt poca cosa, senyora vicepresidenta, i en especial per un govern que es proclama nacionalista.

El 30 de setembre, fa gairebé mig any, el Parlament va aprovar un seguit de resolucions en el debat de política general. Entres les resolucions aprovades, el Parlament instava el Govern a desplegar l'Estatut aprovat per la ciutadania i a presentar els projectes de llei que despleguen l'Estatut. En una altra resolució, el Parlament instava el Govern a emprendre les actuacions necessàries davant el Govern de l'Estat per impulsar el desplegament de l'Estatut en allò que afecta l'Estat, i es citaven tres lleis que cal reformar: la Llei orgànica del poder judicial, la Llei orgànica del Defensor del Pueblo i la Llei de bases de règim local. I es proposava una llei orgànica, prevista a l'article 150.2 de la Constitució, per al traspàs de competències que atribueixin a la Generalitat la facultat de dictar normes reglamentàries de la legislació estatal. I encara una altra resolució instava el Govern a converses amb l'Estat

per modificar totes les normes estatals necessàries per aplicar l'Estatut en matèria de justícia.

Sis mesos després, el balanç que avui se'ns presenta és lamentable. Nosaltres reclamem al Govern que es prengui seriosament el tema de l'autogovern, que no ens faci esperar les hipotètiques negociacions d'un pacte fiscal que aquest Parlament encara no ha aprovat. Reclamem al Govern que en aquest camp compleixi el seu programa electoral. I volem un acord del Govern amb el conjunt de les forces parlamentàries que estableixi una estratègia per a la defensa de l'autogovern i un pla de desplegament de l'Estatut.

Cal exigir una reunió immediata de la comissió bilateral per desbloquejar el Fons de competitivitat i els recursos derivats de la disposició addicional tercera i exigir de l'Estat compromisos en defensa de la llengua catalana.

Cal convocar la Comissió Mixta de Transferències per aprovar un pla de traspassos a la Generalitat, en especial d'aquells que es desprenen directament de l'Estatut. Nosaltres en compatibilitzem setze de significatius, des de beques a salvament marítim.

Cal exigir una reunió immeditada de la Junta de Seguretat per aclarir les instruccions de la delegada del Govern d'increment de la presència pública de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional a Catalunya, i si això pot posar en perill el model de seguretat que consagra l'Estatut.

Cal iniciar una ofensiva davant el Govern central i les Corts espanyoles per aconseguir la modificació de les lleis estatals que són necessàries perquè l'Estatut sigui operatiu, en especial pel que fa el poder judicial, i aconseguir la presència de la Generalitat en tots els organismes en què l'Estatut obre la porta.

I cal conèixer les previsions del Govern de la Generalitat sobre les lleis catalanes que han de desplegar l'Estatut, quines considera que falten, amb quin calendari entraran en el Parlament.

Tot això és el que volem aclarir amb la interpel·lació, i sobretot el que volem és que el Govern es posi les piles i actuï en matèria d'autogovern.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, en primer lloc, agrair-li l'amabilitat a l'hora de poder alterar l'ordre del dia i canviar i avançar aquesta interpel·lació.

Deixi'm que comenci dient que jo no faria, jo no faig un balanç tan catastròfic com el que vostè ha fet, no? Vostè diu: «No s'ha fet res.» Bé, jo, en tot cas, també sóc conscient que el que no es pot pretendre és que es faci en onze mesos o en quinze mesos, perdó, en quinze mesos, el que no s'ha fet, doncs, en els anys que vostès han estat al Govern.

Però sí que li diré una cosa en què té tota la raó: nosaltres ens hem trobat amb un període electoral que realment ha dificultat les coses. Als set darrers mesos del Govern socialista hi va haver una paràlisi total, i aquests primers mesos, doncs, tant les eleccions autonòmiques com les locals i les estatals també han dificultat l'inici i el replantejament d'aquestes comissions bilaterals.

Però, en tot cas, sí que li puc dir que des del Govern s'està donant un impuls al desplegament estatutari i a la millora de l'autogovern, i ho fem, com vostè sap, amb un doble objectiu, no?: per una banda, defensar les competències de la Generalitat davant les iniciatives del Govern de l'Estat que puguin tenir un caire recentralitzador, i per altra banda, doncs, anar més enllà i ampliar fins a on sigui possible tota la matèria, en tot l'àmbit material i funcional d'aquestes competències, així com també del seu finançament.

Per tant, en primer lloc, sí que s'han restablert les relacions institucionals amb l'Estat, un cop han passat aquests períodes electorals. Vostè sap que hi va haver una trobada del president de la Generalitat amb el president de l'Estat al mes de febrer. Jo mateixa em vaig veure amb la presidenta Soraya Sáenz de Santamaría, així com també ho va fer el president de..., la representació de la Generalitat en les comissions paritàries. I és en aquesta reunió que jo li vaig demanar a la vicepresidenta Sáenz de Santamaría que ella estigués al capdavant d'aquesta comissió bilateral.

I és en aquestes trobades que també hem plantejat des del Govern la fermesa i la necessitat de seguir desenvolupant l'Estatut d'autonomia, d'aprovar aquells traspassos pendents, de renegociar aquells traspassos que van ser acordats en l'època del Govern Zapatero i del Govern tripartit, i també de convocar com més aviat millor aquesta Comissió Bilateral Generalitat-Estat, no?, aquesta comissió, així com les altres, com la Comissió Bilateral d'Infraestructures, la Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals i la de Transferències. Estem pendents de la designació per part dels membres de l'Estat, esperem que sigui imminent i, per tant, de poder-nos reunir al més aviat possible.

Com li deia, també, s'han tornat a activar recentment els mecanismes existents de seguiment normatiu i de prevenció i solució de conflictes competencials, amb trobades amb les dues administracions orientades a evitar, sobretot, la interposició de recursos d'inconstitucionalitat, que eren tan, si em permet, comuns en l'anterior legislatura. És voluntat d'aquest Govern evitar al màxim que es torni a reproduir aquesta actitud.

I, a més a més de l'activitat d'aquesta subcomissió, doncs, també es mantenen actives dues subcomissios i grups de treball de la Comissió Bilateral Generalitat-Estat. A tall d'exemple podria dir-li que aviat es produirà una nova reunió de la subcomissió constituïda, en l'àmbit de la immigració, entre una i altra administració.

Però també en l'àmbit del finançament és important i el Govern de la Generalitat manté la necessitat que el Govern de l'Estat procedeixi com més aviat millor a la liquidació de l'import acordat en l'aplicació de la disposició addicional tercera de l'Estatut corresponent a l'any 2008 –parlo dels 759 milions d'euros–, així com també de tancar l'import corresponent a l'any 2009 –219 milions d'euros–, si bé és cert que s'ha obert, com vostè sap, la possibilitat que el primer d'aquests imports, els 759 milions d'euros, es pugui satisfer mitjançant els pagaments parcials.

Però vostè sap també que el Govern tampoc renuncia a l'avançament de la liquidació del Fons de competitivitat ni a la negociació d'un límit de despesa realista que tingui en compte sobretot els esforços de contenció pressupostària que està realitzant el Govern de la Generalitat.

Així mateix, des del Govern seguirem molt de prop el desenvolupament normatiu que faci el Govern de l'Estat de les noves previsions constitucionals, sobretot en matèria d'estabilitat pressupostària.

L'assoliment d'un ritme alt en la negociació dels traspassos serà possible quan definitivament estigui configurat el nou equip del Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques, però el Govern ja ha manifestat la voluntat de tancar les negociacions més avançades –vostè en feia esment abans, no?–, aquelles relatives al traspàs de funcions i serveis en els àmbits de les beques, els ajuts als estudis i les reclamacions economicoadministratives i els abocaments en aigües intercomunitàries.

Però també, des del Govern de la Generalitat, no ens hem aturat i hem aprofitat també aquest *impasse* que s'ha produït en la successió de governs de l'Estat per deixar també enllestida i a punt de trametre al Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques bona part dels nous àmbits de negociació oberts en la darrera Comissió Bilateral Generalitat-Estat, que es va fer, com vostè ha dit, el juliol del 2011. El Govern trametrà en breu les seves propostes d'acord de traspàs, també en l'àmbit d'autorització de laboratoris farmacèutics i de la formació sanitària especialitzada, a més del traspàs de la titularitat de dos edificis singulars, el Palau del Lloctinent i el Registre Civil de Barcelona. Aquestes propostes s'hauran de començar a renegociar immediatament per assolir aquest acord. Nosaltres..., la voluntat és que sigui dintre d'aquest any.

I altres matèries en què s'avança, de moment a nivell intern, són les relatives, com vostè sap també, als immobles de titularitat de la Tresoreria de la Seguretat Social, les mútues d'accidents de treball, el salvament marítim, la seguretat privada, totes elles també obertes igualment per la comissió bilateral, així com altres que s'han plantejat recentment i que el Govern té en estudi, com és la cessió dels rendiments de l'IRPF corresponents al 0,7 per cent que es destina a finalitats socials. I el Govern de l'Estat també té coneixement de la voluntat de la Generalitat d'impulsar les negociacions en aquests àmbits.

Un altre front a què s'ha començat a dedicar esforços és el de la necessària reforma de diverses lleis estatals, com vostè feia avinent, per fer possible l'avenç en l'àmbit de l'autogovern. Aquest és el cas, molt assenyaladament, de la reforma de la Llei orgànica del poder judicial, aquella que ens ha de fer possible el model català d'Administració de justícia, dissenyat i establert a l'Estatut, però també d'altres normes, com la Llei de costes, la Llei de ports, la Llei ferroviària, que ja van iniciar la seva tramitació per elevar-la a les Corts Generals en aquest Parlament, o bé la normativa aeroportuària.

D'altra banda, i pel que fa al desenvolupament intern de l'Estatut, el Govern també ha impulsat el desenvolupament en aquells àmbits que no depenen del Govern de l'Estat, sinó de les capacitats pròpies del desplegament intern.

I, en aquest sentit, una bona part dels esforços s'han dedicat, s'han concentrat en el que hem anomenat les «lleis òmnibus», que és un programa ambiciós, legislatiu, impulsat pel Govern per fer front als requeriments econòmics i socials actuals, i que s'ha concretat, com molt bé sap vostè, en l'aprovació de tres lleis: la de promoció de l'activitat econòmica, la de simplificació i millora de l'activitat normativa i la de reestructuració del servei públic per agilitar l'activitat administrativa.

Aquestes iniciatives, que suposen l'exercici de diverses competències assumides per l'Estatut d'autonomia, han modificat, han desembocat en la modificació de diverses normes impulsades per l'anterior Govern per desenvolupar l'Estatut, com la Llei de règim jurídic i procediment de les administracions públiques de Catalunya entre altres, o en una nova configuració d'organismes o d'entitats ja existents, com el Conca, la Institució de les Lletres Catalanes, l'Institut Internacional de la Pau, o també en nous desplegaments de drets i principis rectors de naturalesa estatutària: dret a una bona administració i principi de proporcionalitat, obligació de la Generalitat a protegir l'economia productiva i afavorir el desenvolupament de l'activitat empresarial i de l'esperit emprenedor, entre altres.

Com a iniciatives que suposen un desplegament directe de l'Estatut, cal subratllar, en l'àmbit del dret civil, la Llei 4/2012, de 5 de març, del recurs de cassació en matèria de dret civil a Catalunya, i el Projecte de llei de modificació del llibre tercer del Codi civil, relatiu a les persones jurídiques. Aquestes normes suposen un desenvolupament d'allò previst en els articles 95 i 129 de l'Estatut.

I acabo, ja, diputat, fent esment de l'àmbit dels drets polítics. No podem oblidar la presentació i la tramitació del Projecte de llei de consultes populars per via no referendària, projecte de llei que avui hem pogut veure i inicia la seva tramitació en seu parlamentària, en aquest moment, sense cap esmena a la totalitat, i que, per tant, d'alguna manera suposa l'exercici de la competència exclusiva de l'article 122, que l'Estatut atribueix a la Generalitat, en matèria de consultes populars, amb la màxima ambició, com deia jo en la seva presentació, i amb la màxima potencialitat jurídica, i que espero que en el decurs del tràmit parlamentari

pugui cercar la màxima complicitat i el màxim consens de tot l'arc parlamentari.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Gràcies, vicepresidenta, per la resposta. En tot cas, una precisió. Els governs anteriors, catalanistes i d'esquerres, entre altres coses, entre tots..., però vam fer l'Estatut, eh? *(Remor de veus.)* Entre tots, ja ho he dit. I en l'última legislatura es van acordar vint traspassos. Jo els vull recordar que és que vostès estan a l'any 2012 i ja s'apropen a la meitat del mandat, eh? Quan acabi aquest any haurà passat la meitat del mandat. I, en tot cas, per ara el balanç és gairebé igual a zero, eh?, gairebé igual a zero.

Miri, jo els vull..., re, ho cito molt de passada, eh?, però és que jo els demanaria simplement la mateixa exigència amb vostès mateixos que la que van tenir amb el Govern anterior en matèria d'autogovern. Per exemple, he repassat una mica algunes de les interpel·lacions de l'actual portaveu del Govern, el senyor Francesc Homs. Per exemple, el 2008 criticava duament el Govern perquè feia mig any que no es reunia la Comissió Mixta de Transferències, eh?, mig any. O, per exemple, demanava un acord d'estratègia, que deia ell que l'acord estratègic per negociar amb Madrid havia de ser comptar amb Convergència i Unió. Bé, ara estan governant vostès. Doncs, escolti'm, aquests quinze mesos la veritat és que res de res. No s'ha notat re en la matèria de què estem parlant.

I en el fons hi ha una preocupació per part nostra. És a dir, el pacte amb el PP els deixarà les mans lliures per exigir tot allò que cal exigir al Govern de Madrid? Vostè ha parlat, vicepresidenta, d'intentar que no hi hagi recursos al Tribunal Constitucional per part del Govern. Vostè té garanties, depèn de com quedi la Llei de consultes, després del que hem escoltat del PP, que el Govern central no la portarà al Tribunal Constitucional?

En què quedem, el PP està impulsant una recentralització o no? Perquè si està impulsant una recentralització vol dir que està fent una política contrària als interessos de l'autogovern. I, per exemple, el PP, el Govern del PP, la majoria absoluta del PP ha de modificar tot un seguit de lleis orgàniques perquè l'Estatut es pugui aplicar, quan el PP va ser el que va portar al Tribunal Constitucional l'Estatut. Vostès quina estratègia tenen en això? És a dir, vostè creu que realment aconseguirem tot allò que en matèria de justícia preveu l'Estatut, partint de la base que hi ha majoria absoluta del Partit Popular? I llavors, si això és difícil, pensen comptar amb la resta de forces polítiques per fer un front català a Madrid a l'hora d'exigir això? Però això com els afectarà en els seus pactes amb el Partit Popular a Catalunya? Aquest és el quid de la qüestió, que nosaltres els veiem molt lligats de peus i mans a l'hora de plantejar amb rotunditat el tema de l'autogovern. I, sincerament, en quinze mesos no ho han plantejat; han anat parlant del pacte fiscal, de la transició nacional, però, a efectes pràctics, plantar-se davant de Madrid amb el Govern socialista o plantar-se davant del Govern del PP..., de moment no han fet re.

I, en aquest sentit, els vull recordar que queden moltíssims traspassos pendents, però molts. Els vull recordar, per exemple, beques i ajuts, estudis universitaris, reclamacions economicoadministratives, titularitat de les biblioteques provincials, ordenació del sector pesquer, intervenció i disciplina de les entitats de crèdit; tot un seguit de traspassos que estan pendents.

Però els vull recordar també una cosa que vostès normalment no en parlen, que és: l'Estatut –i hi vam treballar molt a fons tots plegats– obria la porta que la Generalitat estigui present a molts organismes que prenen decisions també a Catalunya que són d'àmbit estatal. Li'n recordaré alguns: Banc d'Espanya, Comissió Nacional del Mercat de Valors, Comissió del Mercat de Telecomunicacions, Tribunal de Comptes, Consell Econòmic i Social, Agència Tributària, Comissió Nacional de l'Energia, Agència Espanyola de Protecció de Dades, Consell de Radiotelevisió, Parades Nacionals. Tot això eren portes que obria l'Estatut per aconseguir que la Generalitat tingués presència en temes que tenen realment una importància vital a l'hora d'aplicar determinades polítiques a Catalunya. De tot això, vostè ni n'ha parlat.

I després hi ha un aspecte que m'ha preocupat, quan diu: «Les lleis catalanes que despleguen l'Estatut, què ha fet el Govern?» Home, ha citat algun projecte de llei, alguna llei aprovada que ha sigut iniciativa..., una proposició de l'oposició, per exemple, eh?, en concret, del Partit Socialista.

Però és que després m'ha posat com a exemple de desplegament de l'Estatut les lleis òmnibus. Escolti, les lleis òmnibus no despleguen l'Estatut. En els camps en què vostès han aplicat la llei òmnibus per modificar altres lleis, aquestes lleis ja existien i desplegaven l'Estatut d'una manera que a vostès no els agrada per qüestions ideològiques. Però ja estava desplegat l'Estatut. Jo no li parlo d'aquestes lleis. Vostès aquestes lleis les han aplicat per modificar coses que havia fet l'anterior majoria parlamentària o l'anterior Govern perquè, des d'una perspectiva ideològica, vostès no les comparteixen. Això no és desplegar l'Estatut; això és modificar aspectes de l'Estatut que ja estaven desplegats. Jo li pregunto i li demano que ens presenti en aquesta cambra un pla que detalli quins són els projectes de llei que considera el Govern de la Generalitat que ha d'entrar el Govern en aquest Parlament per desplegar l'Estatut en aquells camps en què encara no ho ha fet.

En definitiva, a nosaltres ens preocupa la seva resposta, ens preocupa l'actitud del Govern i ens preocupa sobretot que no veiem possible que vostès plantin cara a Madrid a l'hora d'exigir l'aplicació de l'Estatut mentre estiguin presoners del seu pacte amb el Partit Popular.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Bé. Senyor diputat, miri, jo l'única garantia que tinc –aquesta sí que la hi puc dir– és que... –eh!, no el veia–, és que la prioritat del Govern és la defensa dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. Aquesta és la primera i única prioritat del Govern. I, per tant, per a això treballarà, no?

I treballarem també per trobar una lleialtat institucional, doncs, que en el darrer Govern del senyor Zapatero no hi era, no hi era cap a Catalunya; vostè ho sap molt bé. I l'exigirem al Partit Popular, però també hem de ser conscients que el Partit Popular..., què porta en el Govern?, dos mesos? Per tant, no pateixi en aquest sentit.

Però jo, també, deixi'm que comparteixi una preocupació amb vostè. Segurament el model de traspàs òptim per nosaltres no és el de Renfe, que per vostès és un model, pel que sembla, òptim, no?; ni les catenàries, ni les vies, ni els trens, ni re de re. Per tant, jo crec que..., deixi aquest marge de confiança de treballar, al Govern, que té aquest compromís decidit amb la reforma, amb l'impuls de l'autogovern i per tal de desplegar-lo amb la màxima potencialitat. I, per tant, en aquest sentit és com estem treballant, amb la mateixa Llei de governs locals, que d'alguna manera també haurà de desplegar quines són les competències que pertanyen a cada Administració i amb quins recursos podran ser desenvolupades per part dels governs locals.

I, per tant, en aquest sentit, vostè sap també que nosaltres vam impulsar una modificació de la Llei 30/2010, de 3 d'agost, de vegueries, a través d'una reforma que a més a més condiciona la constitució dels consells de vegueria i l'aprovació de les modificacions de la normativa estatal que són necessàries per tal que aquests consells es puguin constituir d'una forma simultània.

Això també vol dir fer lleis que es puguin desenvolupar amb la seva màxima ambició, no com aquestes que..., d'acord amb aquestes previsions, jo li puc dir que el Govern el que farà serà maldar perquè es tramiti davant de les Corts Generals la corresponent proposició de llei orgànica que permeti dur a terme totes les modificacions necessàries perquè es pugui realment..., pel que fa a l'adequació dels límits provincials, com també a les previsions en matèria electoral, que facin avinent que es pugui formar la Llei de vegueries.

Però deixi'm també que li posi sobre la taula altres iniciatives amb referència al desplegament de l'Estatut, que són les relatives a la Proposició de llei sobre el règim especial de la Vall d'Aran, que compta també amb el ple suport del Govern, i que permetrà adaptar el règim especial d'Aran a les previsions estatutàries, tal com exigia també la disposició addicional cinquena de l'Estatut, així com també la constitució efectiva de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Vostè sap que ja vàrem tenir una convocatòria i una celebració de les respectives reunions durant el darrer semestre del 2011, també de la Comissió Mixta de l'Administració de la Generalitat amb l'Àrea Metropolitana, de la Comissió de Govern de la Generalitat - Conselh Generau d'Aran, i també de la Comissió Mixta de la Generalitat de Catalunya amb l'Ajuntament de Barcelona.

Però tot això, i les complexitats del moment, i les dificultats de tota mena, i la relativa aturada que han suposat la renovació de les Corts Generals i la formació d'un nou govern que tot just té dos mesos..., el Govern de la Generalitat no s'ha aturat, encara que vostè digui que sí, no s'ha aturat i segueix impulsant l'aprofitament de l'autogovern de Catalunya, segueix exigint als nous representants de l'Estat que compleixin amb els seus compromisos derivats de l'Estatut d'autonomia, ja sigui en l'àmbit dels acords de traspàs, de finançament de la Generalitat o de les reformes legislatives que calgui adoptar.

Però sobretot el que exigim és lleialtat institucional i evitar, doncs, com li deia, aquelles pràctiques que s'han produït en el passat, en el sentit d'anar incomplint, un darrere un altre, els acords que s'han dut a terme. I també avançar realment, quan es porti un traspàs, que es porti realment amb tota l'ambició que es necessiti, i no únicament amb el cartellet de traspàs però sense portar res a la cartera que ho acrediti.

Moltes gràcies.

La presidenta

El punt següent és el punt número 12, que és la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei 2/2004, de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial.

Interpel·lació
al Govern sobre el desplegament
de la Llei 2/2004, de millora de barris,
àrees urbanes i viles que requereixen
una atenció especial (tram. 300-00134/09)

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Celestino Corbacho.

Celestino Corbacho i Chaves

Gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta..., senyor conseller, el passat 23 de març de l'any 2011 li vaig fer una interpel·lació que partia de la preocupació del meu grup pel futur de la Llei de barris. Li deia en aquella interpel·lació que vostès durant vint-i-tres anys de govern no havien demostrat ni interès ni sensibilitat per crear un programa que, en col·laboració amb els ajuntaments, pogués corregir els dèficits històrics que molts barris de ciutats petites i grans tenien i tenen, per l'herència rebuda d'un urbanisme especulatiu durant molts anys, durant moltes dècades, podríem dir. A Catalunya determinades àrees, per raons de les condicions històriques en què s'havien desenvolupat, patien i pateixen dèficits importants en l'ordre urbanístic

i social. Aquests dèficits afecten d'una manera singular nuclis històrics i alguns barris de moltes ciutats.

En la majoria dels casos, les mancances urbanístiques van acompanyades, a més, de problemes socials: envelliment, pèrdua de població, baix nivell de renda i concentració de grups de població amb necessitats especials. Són barris que formen part de la gran majoria de poblacions catalanes. Només a l'Àrea Metropolitana de Barcelona afecta més de 500.000 persones; barris que necessitaven operacions urbanístiques acompanyades de programes socials.

Per fer front a aquesta situació, el Govern Maragall va aprovar, com vostè sap molt bé, l'any 2004, l'anomenada «Llei de barris», que tan magnífics resultats va donar fins a l'arribada de Convergència i Unió al Govern, que l'ha paralitzat. I, tal com li deia al principi de la meva intervenció, vostè em responia en aquella interpel·lació de l'any passat que la Llei de barris la sentia com a pròpia, i reconeixia el gran benefici que va aportar a moltes ciutats, inclosa la ciutat de la qual vostè va ser alcalde. Deia vostè llavors el següent: «Que quedi molt clar, ho vaig dir a la comissió, però ho reitero aquí i avui: aquest Govern seguirà amb l'aplicació de la Llei de barris; una llei que varen impulsar vostès, el tripartit, però que nosaltres la sentim com a nostra.» Però un any després podem constatar que aquells bons propòsits s'han quedat en això, en bons propòsits.

Senyor conseller, la Llei de barris ha permès desenvolupar 148 projectes a 143 municipis, amb una inversió de més de 1.300 milions d'euros, de la qual s'ha beneficiat el 15 per cent de la població, amb un impacte molt important sobre l'ocupació. Nosaltres som conscients que en aquest moment no es pot mantenir el ritme d'inversió dels últims anys, però tampoc s'han de retallar linealment tots els programes d'inversions, sinó que cal prioritzar i determinar quins programes congelen i en quins programes cal fer un esforç per seguir donant-hi continuïtat.

Podem entendre que una gran infraestructura es reprogrami, fins i tot que es paralitzi durant un temps, però, en canvi, altres inversions s'han de mantenir pels efectes positius que aquestes tenen sobre moltes matèries, i en especial sobre l'economia i l'ocupació, tal com vostè reconeixia en aquell moment, en dir el següent: «La Llei de barris garanteix la cohesió social, i en aquest sentit hi estem d'acord» –són paraules seves–, «i, a més, la inversió que comporta un projecte com aquest és una inversió que és un revulsiu per a l'economia, crea ocupació i, al final, doncs, està generant riquesa per al país.» Això és el que deia vostè fa un any.

Conseller, Catalunya avui està patint les conseqüències de la crisi econòmica, amb una repercussió molt important en l'ocupació, però la recuperació de l'ocupació vindrà de la mà d'inversions com les que es generaven a través de la Llei de barris, per l'efecte que aquestes inversions generen entre les petites empreses i els autònoms. I vostè hauria d'haver defensat el benefici de la continuïtat d'aquests programes davant de visions més tecnocràtiques, que només veuen el pressupost com un conjunt de números.

Conseller, quan jo era ministre, des del meu departament vaig portar la discussió al gabinet de què passava amb les persones que esgotaven la prestació contributiva, és a dir, esgotaven el temps durant el qual tenien dret a rebre una prestació per desocupació. I la proposta que vàrem fer des del meu ministeri va ser que calia crear una nova figura de protecció, lligada a la formació i a la recerca de feina, els famosos 420 euros. Proposta que, òbviament, el Ministeri d'Hisenda no veia de cap de les maneres, com era d'esperar, per altra banda; però finalment es va aprovar. I això va ser possible perquè va prevaldre la sensibilitat social davant de la visió tecnocràtica.

Si li explico això, senyor conseller, és perquè en el meu grup tenim la impressió que vostè no ha defensat la bondat d'aquesta llei i els beneficis que aquesta comporta per a l'ocupació, en un moment en què la destrucció d'aquesta continua a un ritme molt preocupant i elevat. Conseller, l'ocupació no es crearà exclusivament amb reformes laborals, sinó que aquesta es crearà a través de les petites empreses, els autònoms, els emprenedors i els programes com els que estan inclosos en la Llei de barris.

Creiem, conseller, que no només no ha defensat la continuïtat del programa del Pla de barris, sinó que s'ha alineat amb les posicions més conservadores del seu Govern. Però tampoc ha fet cas de la resolució que aquest Parlament va aprovar per unanimitat; ni tan sols s'ha molestat a donar una explicació. Aquella resolució instava el Govern a garantir la continuïtat de l'aplicació i el desplegament de la Llei de barris, i fer una reserva en el pressupost del 2011 per garantir-ne l'execució, la continuïtat i el seu desenvolupament. I el seu grup va dir llavors que creien necessària la continuïtat d'aquesta llei. Ara entenc per què ho van fer, hi van donar ple suport, però ara entenc perquè ho van fer: perquè no pensaven complir-la. Fins i tot ni tan sols pensaven donar una explicació per què no la van complir.

Per descomptat, no només no han defensat com corresponia la continuïtat del Pla de barris, sinó que a més no han pagat als ajuntaments les obres que van adjudicar en les diferents convocatòries que es van fer. Ni s'han molestat a buscar alternatives als problemes derivats de la manca de pagament de tresoreria. Senyor conseller, vostè ni s'ha molestat a veure si a través de l'Institut Català de Finances podria obrir –o altres entitats financeres, o altres instruments, m'és igual– una línia de crèdit que permetés als ajuntaments fer front als pagaments de les obres adjudicades, que, com vostè sap, ells han de pagar en seixanta dies, mentre que vostès triguen més d'un any a pagar als ajuntaments la part corresponent que correspon a la Generalitat.

Vostès despatxen el problema amb una carta que dirigeixen als ajuntaments des del departament d'Habitatge i Millora Urbana, en què comuniquen que no hi haurà noves convocatòries de la Llei de barris i que de moment no poden pagar els compromisos adquirits.

Senyor conseller, no creu vostè que això s'anomena «deslleialtat institucional»?

Avui, conseller, ens agradaria, primer, si vostè considera que s'ha de continuar amb els programes que estan contemplats en la Llei de barris; segon, si vostè avui està disposat a adquirir un compromís per la continuïtat d'aquest Pla de barris; tercer, un compromís que, si l'adquireix, esperem que no corri la mateixa sort que el compromís que va adquirir l'any passat. Nosaltres intuïm que vostès aniran donant llargues amb bones paraules, amb la clara intenció de deixar caure els programes del Pla de barris. Ens agradaria equivocar-nos i que a partir d'avui desapareguessin les nostres incerteses, i esperem que, si ens equivoquem, també desapareguin les incerteses que avui tenen els ajuntaments, no solament pel present i el futur de la Llei de barris, sinó fins i tot, i el més important, si podran cobrar allò que vostès els deuen.

Espero, senyor conseller, que, en qualsevol cas, la seva resposta avui sigui una resposta positiva i que puguem prendre la confiança que a partir d'ara la Llei de barris, de veritat, la sentirà com a seva i, si la sent com a seva, la farà seva i l'executarà.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Bé. Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Corbacho, el que diré ara, a l'inici de la meva resposta a la seva interpel·lació, és obvi; i és obvi perquè ja ho he dit diverses vegades en aquesta cambra, tant en aquest plenari com en comissió. És a dir, la meva valoració positiva de la Llei de barris no ha canviat; no ha canviat en la seva concepció, en els seus instruments i en els seus efectes, que ha tingut sobre el paisatge urbà i social d'alguns dels barris més deteriorats del nostre país. Per tant, senyor Corbacho, escolti'm, aquí estem d'acord, i no em demani que reiteri el meu compromís amb la llei, perquè ja ho he fet diverses vegades. Aleshores, com li ho diré?, fins al dia que li digui que ja no hi ha compromís, donem per bo el compromís que ja he adquirit davant de la cambra, davant del seu grup, com a grup interpel·lant, doncs, ja fa uns mesos, i davant dels altres grups que m'ho han demanat. Hi estem d'acord i el compromís hi continuarà sent.

Ara, jo crec que a partir d'aquí vostè coneix perfectament la resposta per què no hem tret noves convocatòries. Senyor Corbacho, està bé que vostè, doncs, faci afirmacions retòriques, ideològiques, etcètera, però jo crec que des de la perspectiva ideològica poca diferència hi ha entre el que pensa vostè i el que penso jo en aquest tema, i poca diferència hi ha entre el que pensa el Govern del qual vostè va formar part, el Govern que el seu partit recolzava aquí a Catalunya i el Govern del qual jo formo part. Sap perfectament què ha passat, però permeti'm també, doncs, que li ho expliqui, perquè això és el que haig de fer en aquesta interpel·lació.

La Llei de barris es comença a aplicar l'any 2004. Fins a l'any 2009 ens trobem amb 140 projectes iniciats aproximadament, 140-143. Ara, la Llei de barris, quant al seu finançament, d'origen ja tenia un problema, que no s'explicava però hi era, eh?, i que no vull criticar, perquè, escolti'm, a vegades per poder tirar coses endavant, doncs, s'han de fer unes certes filigranes de tipus financer, però s'han d'acabar de resoldre i algú les ha de resoldre, i en aquest cas ens toca a nosaltres. És a dir, era un projecte que podia executar-se en un termini que anava fins a sis anys, però el sistema de finançament de les mateixes obres, pel que respecta a la part que corresponia al Govern de la Generalitat –amb caràcter general, doncs, el 50 per cent; l'altre 50 per cent, com sap molt bé, corresponia als ajuntaments– estava previst amb un pluriennal no de sis anys, sinó de nou anys. I això els ajuntaments no ho sabien; però, escolti, això consta en els pressupostos corresponents. Per tant, obres que s'executen en sis anys però que s'han de pagar en nou anys pel que respecta a la part del Govern de la Generalitat.

Un segon element, fins l'any 2008 el Govern de la Generalitat va posar cada any sobre la taula, és a dir, en el pressupost, a la vora de 100 milions d'euros, concretament 99 milions d'euros l'any, per anar pagant la seva part. Consti que ja anàvem arrossegant un decalatge de pagaments, eh?, perquè..., tres anys més per pagar les obres, que no pas el termini per poder-les acabar. Però l'any 2009 hi ha una novetat, l'any 2009 aquesta quantitat, aquesta aportació cau exactament a la meitat, i això es repeteix l'any 2010. Això provoca que al decalatge que ja arrossegàvem se li ha de sumar un dèficit d'aportació durant aquests dos anys. No vull discutir els motius pels quals això es va fer, ja sabem que l'any 2009 la crisi econòmica es començava a manifestar amb la seva màxima cruesa; però, escolti'm, això es va fer d'aquesta manera. Per tant, diguem-ne que la planificació econòmica no va estar a l'alçada ni va ser pensada per anar satisfent les obligacions de la Generalitat al mateix ritme que l'execució de les mateixes obres.

Què és el que fem nosaltres l'any 2011, primer pressupost que aprova aquest Govern? Incrementem notablement la partida pressupostària, l'incrementem amb relació a la dels dos exercicis anteriors, 2009 i 2010. Hi posem concretament 62 milions d'euros. És molt o és poc? Doncs, escolti'm, fem allò que feia el Groucho Marx, no?, que quan li preguntaven: «Com estàs?», deia: «Comparat amb què?»; doncs, comparem-nos. Aleshores, si ho comparem amb els dos exercicis anteriors i la sensibilitat es mesura pels diners que s'hi posen, hauríem de concloure que nosaltres vam ser més sensibles que vostès, perquè hi vam posar més diners. Però després estem parlant d'un exercici on el pressupost d'aquest departament va baixar exactament el 31 per cent amb relació al que havia estat el pressupost de l'anterior Departament de Política Territorial i Obres Públiques, més allò que vàrem incorporar en el conjunt del departament, de l'antic Departament de Medi Ambient i Habitatge. Per tant, això

es va traduir en una disminució en totes les partides pressupostàries. Però aquesta no, aquesta es va incrementar –aquesta es va incrementar–, insuficientment, perquè el gep pressupostari que arrossegàvem en forma de deute en els ajuntaments ja era molt gran.

És clar, senyor Corbacho, vostè veurà que sense la capacitat d'aportar recursos nous per l'ajustament pressupostari i amb els deutes pendents de satisfer d'anteriors exercicis i de projectes començats, doncs, no hem pogut treure noves convocatòries. Ni ho hem fet el 2011, ni ho hem fet el 2012. Estic content? No. M'agradaria treure convocatòries? Sí. Penso que hauria estat positiu fer-ho? Absolutament. M'he discutit allà on m'havia de discutir? No només per tenir recursos per poder tirar endavant la Llei de barris, sinó pel conjunt del que són les polítiques d'aquest departament, però, ull!, que sóc el responsable del Departament de Territori i Sostenibilitat, però per damunt d'això sóc membre del Govern de Catalunya, i, per tant, com a membre del Govern de Catalunya sóc coresponsable de la solució que hem de donar a la gravíssima situació pressupostària que preveu o que té aquest país, que té el Govern d'aquest país. I és evident que per poder ajustar un 6 per cent el pressupost del Departament de Salut, com vam fer el primer any, o un 7 per cent el pressupost del Departament d'Ensenyament, o un 9 per cent el de Benestar i Família, doncs, el nostre departament s'havia d'ajustar molt i molt més.

Què més hem fet? Hem fet més coses. Vàrem fer un decret de pròrroga, que penso que va ser molt ben acceptat pels ajuntaments, perquè, és clar, la crisi de les finances públiques –també ho coneix vostè perfectament– ha afectat els pressupostos municipals. Els hem donat més temps per poder executar la seva part i pagar la seva part. La prova és que hi han molts ajuntaments que s'han acollit a aquesta pròrroga.

Una altra cosa que hem fet –ho va anunciar la vicepresidenta fa molt pocs dies–: hem arribat a un acord amb les diputacions catalanes per poder fer front a tota una sèrie de deutes que té contrets el Govern de la Generalitat amb els ajuntaments. Aquí posem també el deute amb relació a la Llei de barris. I això és el que ens demanen els ajuntaments en aquest moment; ens diuen: «Escolti, quan traureu noves convocatòries?» Ho diuen sense elevar excessivament el to, perquè ja saben les coses com estan. Però sobretot ens diuen: «Home, poseu el màxim esforç per poder pagar allò que ens deveu.» Això ho estem fent; això ho estem fent i ben aviat, com en molts altres àmbits on hi ha deute de la Generalitat amb els ajuntaments, doncs, gràcies a aquest acord, es començarà a resoldre, començaran a arribar els diners als ajuntaments, que alhora han de començar a arribar a les empreses contractistes que, per exemple, en el nostre cas, han fet obra pública.

Jo entendria una part de la seva crítica, senyor Corbacho, si vostè em digués: «Escolti, és que vostès han apujat el pressupost per fer carreteres, és que vostès han apujat el pressupost per fer trens, és que vostès han apujat el pressupost per fer el que sigui.» Però, escolti'm, sap vostè molt bé –i si té algun dubte darrere té el senyor Roberto Labandera, que analitza minuciosament l'acció del nostre departament–, que l'austeritat l'hem portat a l'extrem.

En què hem incrementat la nostra aportació pressupostària? Doncs, si vostè ha estat atent a la sessió de control d'aquest matí, recordarà que he repetit una xifra que ja és sabuda: hem incrementat la nostra aportació al sistema públic de transport de Catalunya, un dels pilars de l'estat del benestar. Ho havíem de fer, perquè, si no, això començava a caure per una espiral terriblement perillosa, que podia posar en qüestió l'estabilitat financera del sistema, específicament de l'Autoritat del Transport Metropolità de Barcelona, que és un tema que vostè dono per fet que coneix perfectament bé. Hem mantingut els ajuts al lloguer, un altre element clau de la política de cohesió social. Hem dedicat recursos a la remodelació de barris; és un programa que té a veure amb el que estem parlant avui.

Per tant, escolti'm, de sensibilitat, senyor Corbacho, tota. Però sap vostè, doncs, el marge que tenim. Malauradament, a mi m'hauria agradat molt més ser el conseller que treu convocatòries anualment, que no pas el conseller que ha de dir que no en pot treure; o m'agradaria haver estat el conseller que podia pagar puntualment els seus deutes, en comptes de ser el conseller que ha de fer mans i mànigues per poder-los pagar. Però, escolti'm, a cadascú ens toca el que ens toca, i nosaltres, amb satisfacció i també amb il·lusió, doncs, fem l'exercici de responsabilitat que el poble de Catalunya ens ha demanat.

Res més, i moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'excel·lentíssim senyor Celestino Corbacho.

Celestino Corbacho i Chaves

Gràcies, senyora presidenta. Vostè –i li dono la raó– ha fet desaparèixer algunes coses del pressupost, entre elles recursos econòmics per a la Llei de barris, ha rebaixat les aportacions a carreteres... Vostè ho deia, tot això, per dir: «Escolti, no em critiqui, perquè, en definitiva, jo no m'he estat gastant els diners en altres coses en lloc de fer-ho aquí.» Però vostè també ha fet una menció en què ha reivindicat la condició de membre del Govern –que em sembla bé– per sobre de la condició de conseller. Home, també van fer una cosa només arribar al Govern, eh?, que va ser fer desaparèixer un impost de successions per a les grans fortunes, per a les persones... *(Veus de fons.)* Sí, sí, sobretot per a poques persones, van vostès prescindir d'uns ingressos molt importants. Per tant, jo crec que aquí, en aquest sentit, l'argument seu no serveix.

La segona qüestió. Vostè diu que vostè té molta sensibilitat, i fins i tot ens retreu a nosaltres que vostè és més sensible. Bé, la veurem, la seva sensibilitat, quan presentem la moció. I veurem també, una vegada que es presenti la moció, si a partir d'aquí vostè realment farà cas o no farà cas del que digui la moció, que jo espero que compti amb el suport del seu grup.

Escolti, no faci amb les diputacions el que fan sempre amb l'addicional tercera, que sembla la verge de Lurdes; resoldrà tots els problemes, l'addicional tercera. Els acords amb les diputacions, quan vostès els signin, significaran un acord de 200 milions d'euros. Però això no és per la Llei de barris, eh? Això significarà un 28 per cent dels deutes que tenen els ajuntaments. I aurem de veure quina quantitat d'aquests 200 milions d'euros van per pagar els deutes que vostès tenen amb els ajuntaments respecte de la Llei de barris.

Per tant, ens agradaria avui, senyor conseller, que vostè adquirís un compromís més concret que vostè buscarà..., no dic que vostè vagi al conseller d'hisenda i que li digui que demà li posi una partida econòmica per resoldre tots els problemes que vostè té i deu als ajuntaments, sinó que vostè adquireixi el compromís de buscar fórmules que permetin liquidar el deute que tenen els ajuntaments de l'any 2010 i de l'any 2011.

I després no em serveix aquest argument que vostè no ha pogut fer una convocatòria de llei de barris, perquè, en definitiva, l'únic que ha fet és atendre els compromisos adquirits en les altres convocatòries. Perquè, al cap i a la fi, vostè mateix ha reconegut que ha donat una pròrroga, si no ho tinc mal entès, de quatre anys; per tant, vol dir que vostè mateix ha buscat fórmules que han permès avançar la possibilitat de continuar amb aquest programa sense necessitar que immediatament això s'hagi de reflectir en el tema pressupostari.

Senyor conseller, miri, jo no sé si la Llei de barris és ideològica o no. El que sí que li puc dir és que la Llei de barris resolia dos problemes que té aquest país i que va haver d'arribar un govern socialista per adonar-se, conjuntament amb altres forces d'esquerra, que havia de tenir una resposta: que era i és un país en què hi ha dèficits estructurals, des del punt de vista de manca de cohesió territorial, en moltes ciutats i en molts barris, i que això tenia problemes. I a això va donar resposta la Llei de barris. Això es corresponia, per tant, a una resposta a una necessitat que, òbviament, hi havia i, desgraciadament, continua.

A partir d'aquí, aquesta Llei de barris, a més, ha tingut un altre efecte molt positiu, i l'efecte positiu és crear ocupació, i crear ocupació, sobretot, en allò on realment és necessari crear-la, que és en temes de rehabilitació, per donar una certa sortida a moltes empreses que s'han vist afectades, sobretot, per la gran crisi de la construcció i del sector a què pertanyen.

I, per tant, acabo dient: vostès no han tingut sensibilitat en aquestes matèries, i vostès haurien hagut de buscar fórmules que permetessin donar continuïtat a aquesta Llei de barris, perquè aquesta Llei de barris té uns efectes altament positius.

En qualsevol cas, espero que a partir d'aquí hi hagi una rectificació. Y, como decimos en castellano, equivocarse es de humanos, rectificar es de sabios.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, per a la rèplica, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Senyor Corbacho, el que diré ara vostè ja ho sap, però ho dic per al conjunt dels diputats i, sobretot, per a l'opinió pública. O sigui, les polítiques d'atenció als barris en aquest país no comencen amb l'arribada del tripartit al Govern, eh? No, no..., que ningú se senti enganyat. És a dir, no és que abans hi hagués un govern absolutament insensible amb els problemes dels barris i de cop a volta arriba el Govern autodenominat «de progrés», eh? –subratllo això d'«autodenominat»–, i posa remei a la suposada insensibilitat dels d'abans –no, no.

Perquè vostè sap perfectament que això no és així, eh?, perquè sap que es va crear un instrument, que és Adigsa, que va tenir una intervenció decisiva en la millora de la vida de desenes de milers de ciutadans i ciutadanes que vivien en els barris amb més problemes de cohesió i amb més problemes d'equipaments del nostre país. I segur que vostè, doncs, com a alcalde de l'Hospitalet, va veure moltes actuacions d'Adigsa en el seu territori, possiblement al barri del Gornal, possiblement a Bellvitge es van fer coses... Si anem a una ciutat veïna a la seva, doncs, vostè ha estat testimoni de la transformació del barri de Sant Cosme, un barri, diguem-ne, mític, eh?, o del barri de Sant Jordi, tocant a Sant Cosme. Al Baix Llobregat, a la seva comarca, n'hi han els que vulgui. I són intervencions, escolti'm, que va fer el Govern que hi havia en aquell moment, però resulta que era un govern de Convergència i Unió, que presidia el president Pujol. Al Vallès en tenim molts, al Baix Besòs..., arreu de Catalunya. O sigui, les polítiques de sensibilitat cap als barris no comencen amb els governs que vostès, doncs, presideixen. Les continuen. I està molt bé, i ho valorem. Ho valorem, doncs, moltíssim; ja ho he dit, ho valoro molt i molt positivament.

Aleshores, escolti'm, dues qüestions. La pròrroga que... *(Pausa.)* Bé, veig que hi han alguns senyors diputats i especialment senyores diputades que els he ilustrat amb la meva intervenció. Ho celebro. Això ho havien de saber vostès, eh? Però, vaja, en tot cas celebro haver-los aportat dades que desconeixien.

Aleshores, la segona cosa –la segona cosa. L'escrit de pròrroga que hem enviat als ajuntaments és per ajudar els ajuntaments, per ajudar els ajuntaments que ens deien que no podien fer les seves aportacions en temps, perquè tots els ajuntaments d'aquest país o gairebé tots, doncs, han abaixat el seu pressupost i no els anava bé. I els hem donat més temps per acabar les obres i més temps alhora per poder fer la seva actuació.

I la carta que vàrem enviar era una carta demanant prudència, era una carta... Ens la podíem haver estalviat? Un govern responsable crec que no se l'hauria d'haver estalviat. Què vam dir als ajuntaments a finals de l'any passat? Vam dir: «Ull, que l'any que ve segurament no tindrem gaires recursos per poder continuar tirant endavant els programes. Per tant, el nostre esforç serà pagar els deutes, però no comprometeu més despesa.» Això és el que els vàrem dir. I crec que ha estat rebut positivament, aquest exercici de sinceritat,

per part dels ajuntaments. Ja sé que no és el que els agradava, perquè el que els hauria agradat, i vostè i jo hem estat alcaldes, és dir: «Escolta, tireu endavant el projecte, que millorareu la vida dels vostres ciutadans, i no us preocupeu perquè us pagarem els deutes.» Això és el que ens hauria agradat, però això no va ser absolutament possible.

Escolti, l'impost de successions és com la disposició addicional tercera. Vostès diuen que ho arregla tot; no ho arregla tot. Escolti, l'impost de successions..., és que, al final, no ho sé, potser, si no haguéssim tret l'impost de successions, podríem acabar la línia 9 i podríem..., no hauríem hagut d'aturar la prolongació de Ferrocarrils a Sabadell i a Terrassa... Escolti'm, són els diners que són; són uns dinerets, són importants, eh?, però molt menys importants que el pas previ que van donar vostès o la supressió que van fer vostès des de Madrid de l'impost de patrimoni. O sigui que també situem les coses en el seu just terme.

Faig la comparació amb la disposició addicional tercera perquè si tingués temps, que no en tinc, em dedicaria a sumar tots els convenis que m'he trobat jo però que hi han arreu de la Generalitat en què es diu a un ajuntament que se li pagaran unes obres amb càrrec a la disposició addicional tercera. Si sumem aquestes quantitats, és que estic segur que ens mengem o comprometem la disposició addicional tercera hipotètica dels nostres fills. Segur, eh? Perquè, escolti'm, a mi constantment em vénen a veure alcaldes que em diuen: «Mira, hi ha un compromís de pagament per part vostra d'aquest projecte.» I miro a baix i diu: «Amb fons amb càrrec a la disposició addicional tercera.» *(Pausa.)* Bé, escolti, vostès diuen que no, però això hi és, eh? O sigui, està a la seva disposició, m'ho poden demanar –m'ho poden demanar. Jo els ho donaré, si m'ho demanen, escolti; són diputats, i estan en el seu dret.

I, mirin, malauradament ens hem hagut de dedicar a fer mans i mànigues per pagar deutes i per pagar deutes en molts casos que no tenien partida pressupostària: deutes en matèria d'habitatge, deutes en matèria de política d'aigua. I ja ho he dit abans i ho repeteixo: les polítiques de benestar no només s'anuncien, eh?, sinó que a més requereixen rigor pressupostari, perquè sense rigor pressupostari ens podem carregar l'estat del benestar. I això, per descomptat, aquest Govern no ho pot fer ni ho farà.

Que em dediqui a buscar diners? Ja m'hi dedico. Escolti, hem de reprendre les obres de Sabadell, hem de reprendre les obres de Terrassa, hem de reprendre les obres de la línia 9 i hem de reprendre el Programa de barris. Això ho farem. Quan? No ho sé, senyor Corbacho, però vostè i jo ho veurem.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyor diputat.

La presidenta

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i sis minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Fernando Domínguez Garcia.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La presidenta

Iniciem la sessió de la sessió plenària d'aquesta tarda.

Projecte de llei
de mesures fiscals i financeres
i de creació de l'impost sobre les estades
en establiments turístics (tram. 200-00019/09)

I el debat s'iniciarà amb la intervenció dels grups parlamentaris per a la defensa de les esmenes reservades i les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, i posicionar-se sobre les esmenes presentades pels altres grups. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'honorable senyor Ernest Maragall.

Ernest Maragall i Mira

Senyora presidenta, molt honorable presidenta, moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, arribem, sembla, al final del procés de debat d'aquesta llei d'acompanyament, «de mesures», que en diem, que és, podríem dirne tranquil·lament, l'altra cara de la llei del pressupost: la llei del pressupost és la llei de les despeses, aquesta és la llei dels ingressos, amb la diferència que la llei del pressupost és estrictament d'àmbit anual i, en canvi, aquesta llei precisament incorpora aquelles mesures que tenen..., o hauria de ser la que incorpori mesures que tenen vocació de permanència, vocació de canvis d'alguna forma significativa en l'arsenal global de dotació dels recursos públics del nostre país.

Com vam acabar l'última intervenció en el debat de totalitat d'aquesta llei, jo vaig dir, recordo que vaig dir que ens sentíem carregats de raons i que volíem, preteníem compartir amb el Govern, amb el grup que li dóna suport, el grup de la majoria, la raó; no només les raons, sinó la raó. Avui podem dir, avui *hem* de dir que vostès han preferit no compartir la raó, ni tan sols intentar-ho. És el seu dret, és la seva decisió, i no hi ha res a dir en aquest terreny; en tot cas, excepte, simplement, registrar-ho.

Però deixin-me dir que avui ens sentim encara més carregats de les mateixes raons, encara més acompanyats, encara més obligats a expressar-les, aquestes raons, en forma d'esmenes específiques, que són totes les que hem reservat, totes les que vam formular en comissió, totes les que hem reservat per a la seva de-

fensa en aquest plenari. Són esmenes abundants, específiques, compromeses, que pretenen millorar la llei, tot mantenint i facilitant inclús el compromís d'assolir l'equilibri pressupostari, els objectius de contenció del dèficit, que en la seva formulació global podem compartir, hem de compartir d'alguna manera.

Quasi, quasi els podríem dir que aquesta llei, la dels ingressos, és la dels ingressos, però no és la bona llei dels ingressos que podria i hauria de ser. Quasi, quasi els podríem dir també que per què no la deixem aquí sense votar, avui, per entendre'ns? Aquesta llei està tan desvinculada de la realitat del que succeirà aquest any com ho està la Llei de pressupostos, tal com vostès mateixos van dir, eh? Aquesta llei no contempla la realitat del que succeirà aquest any en aquesta matèria. I si pretenen efectivament assolir aquests objectius de dèficit que vostès plantegen haurem d'escoltar, haurem de proveir, haurem de prendre decisions que la canviïn, l'afegeixin, la modifiquin, incorporin les novetats que seran obligades per assolir aquests objectius, que segueixen sent els mateixos formulats inicialment, precisament en la mesura en què vostès tampoc han fet l'exercici que semblaria obligat, d'acompanyar aquest dictamen de les noves previsions, dels resultats concrets en termes econòmics, de les modificacions, de les novetats introduïdes al llarg d'aquesta tramitació. No tenim cap informació sobre quina és la seva previsió avui en termes d'ingressos derivats de l'aprovació en els termes en què el dictamen i les votacions previsibles ens duran fins al final. De manera que aquí estem cometent en aquest sentit un cert acte d'escassa responsabilitat col·lectiva institucional, perquè estem simplement donant forma, aprovant una llei que està efectivament, en fi..., o està excessivament lluny del que seria raonable de la previsió que tots avui podríem compartir respecte al que realment succeirà.

Des de la seva presentació, doncs, aquesta llei no ha millorat, ha empitjorat. Contra la seva afirmació inicial que estaven disposats al diàleg, que volien rectificar, que allò era una formulació inicial, que estaven..., a millorar l'euro per recepta, a millorar la taxa turística, l'únic que han fet és, naturalment, aplicar l'acord *tous azimuts* entre Convergència i Unió i el Partit Popular, i aquest acord s'ha anat estenent, ha anat, diguem-ne, contaminant tota la llei de forma poc discutible.

Però, jo també els ho dic, encara tenen l'oportunitat de rectificar. Vostès ja ho han dit, que la Llei de pressupostos aprovada ja no és la bona. Avui en tenen una oportunitat. Si acceptessin o si consideren..., si fessin l'exercici responsable d'atendre i entendre i recolzar algunes de les nostres esmenes, amb això estarien ajudant a fer més bona la Llei de pressupostos que vostès van aprovar, la farien més certa, la farien més digna de ser creïble i de ser respectada en la seva aplicació efectiva al llarg del nostre any.

La nova previsió de creixement, que avui ja tots coneixem, que no coneixíem quan vam discutir inicialment aquesta llei; el nou objectiu de dèficit assignat al conjunt de les comunitats autònomes de l'1,5; les esmenes incorporades, que el que fan és reduir els ingressos previsibles abans en aquesta llei de mesures... Quants són ara els 788 milions que ens van dir quan la van presentar? Per no parlar dels procedents de les vendes d'actius patrimonials, que no formen part de la llei però que també..., en fi, *wishful thinking* pur, a aquestes alçades de la vida. Ara ja no tenim només evidències..., ara tenim evidències, millor dit, no tenim només opinions: vostès tampoc saben contenir el dèficit, vostès no en saben, de contenir el dèficit. Vostès pateixen, igual que tothom a tot Europa, a tot Espanya, el mal del dèficit excessiu, com les xifres del 2011 ens acaben de demostrar i com amb aquesta llei, tal com està formulada avui, el 2012, es tornarà a posar de manifest.

Nosaltres vam aportar al dèficit del 2011, aquest que acabem de conèixer amb el seu detall fa ben poc, hi vam aportar els resultats del nou model de finançament; l'augment costós en termes fiscals d'IRPF sobre els trams alts de renda; la reducció de sous molt important sobre el conjunt del sector públic. Això eren contribucions efectives adoptades el 2010, que tenen el seu resultat, el seu efecte, en el dèficit del 2011.

Vostès què hi han aportat, en aquest dèficit? Hi han aportat la retallada de serveis públics bàsics, més reducció de sous, la supressió efectiva de l'impost de successions. Això és el que és la seva contribució a l'equilibri o a la contenció del dèficit del 2011.

I, a més, ho acompanyen amb una actitud com a mínim descriptible, perfectament descriptible, amb relació als debats i a les decisions centrals que s'han de prendre en el conjunt de l'Estat. La seva abstenció al Consell de Política Fiscal i Financera, si m'ho permeten, és en aquest sentit clamorosa. Ui, el que haurí-em hagut de sentir si això ho hagués fet, aquesta abstenció mateixa, l'hagués dut a terme un conseller d'un govern progressista, com el que teníem fins fa un any i mig. Ens haurien dit de tots els colors, ens haurien desqualificat d'entrada i de dalt a baix. I vostès aquí amb la cara tan tranquil·la, en fi, ostentant aquesta escassíssima defensa activa dels nostres drets, de les nostres necessitats, eh?

I ara tornem a ser al mateix lloc: es pretén assolir aquest objectiu de dèficit 2012 amb més retallades –amb més retallades, per cert, ja anunciades o expressades però sense passar pel Parlament, cosa que sí que succeeix al Congrés dels Diputats–, sense nou escenari econòmic, sense conèixer el marc global en què ens estem movent i amb una explícita i, en fi, voluminosa renúncia d'ingressos addicionals, com la que resulta del dictamen de la llei que avui estem discutint i, eventualment, aprovant.

Considerin avui, prenguin seriosament en compte la possibilitat d'introduir les nostres esmenes sobre l'impost de patrimoni modificant el límit exempt i modificant la tarifa, o sobre l'impost de successions derogant la supressió que vam aprovar fa tot just un any. Mirin, cada euro que obtinguin per aquesta via, que són bastants –ara els ho diré–, serà un euro menys que hauran de retallar, serà un euro menys que afectarà la qualitat dels serveis públics, un euro menys, un dany menys per a la cohesió social, per a la qualitat global del nostre país. És difícil d'acceptar aquesta renúncia que vostès practiquen tan tranquil·lament, tan serenament, eh?

Estem parlant, només per la via, diguem-ne, de renúncia d'ingressos directes, del voltant de 400 milions d'euros; no són pocs, només en nous ingressos, eh? Clar, afecten.., no a tothom, no la majoria, no les famílies, sinó que afecten uns determinats col·lectius dels nivells més alts de la societat, sí, efectivament. Estan en condicions d'aportar-los sense dany a la cohesió social? Sí que estan en condicions d'aportar-los, clar que sí; simplement no volen fer-ho, no coincideix amb la seva forma de pensar i amb l'esforç que vostès sí que estan demanant a qualsevol altre sector de la nostra societat.

Si consideréssim altres àmbits d'estalvi, no de nou ingrés, com ja hem dit i com ja hem posat en relleu –com per exemple en els àmbits de les mútues de treball, etcètera–, estaríem parlant d'estalvis de xifres globals del voltant de 900 milions d'euros, no de 400, eh?, sumant una cosa i l'altra.

I tots sabem que la reducció de dèficit que hem assumit implica afegir 3.700 milions d'euros a aquesta reducció, addicionals, respecte del que teníem fins ara. Escolteu-me, és una xifra important la que hem de reduir i és una xifra molt significativa a la qual estem renunciant amb la seva posició, amb la seva proposta. En nom de qui o en nom de què podem renunciar a aquests centenars de milions d'euros?

En canvi, no tenen cap, en fi, escrúpol, no els costa gens fer recaure en forma de retallades sobre la classe mitjana i els treballadors d'aquest país tots i cada un d'aquests imports, tots i cada un. Aquí no hi ha cap mena ni de vergonya ni de dificultat per fer-ho tranquil·lament, i sembla que amb la cara ben alta. Molt bé.

Aquestes retallades, que són estalvi per a vostès i càrregues difícilment suportables per a famílies, empreses i ajuntaments... Que això és el que fan. Vostès, per aquesta via –ja vam dir-ho–, estan efectivament..., com dir-ho?, implantant un nou impost sobre la renda disponible a aquests ciutadans, a aquests col·lectius, a aquestes institucions.

No cal ni aprovar-lo ni delimitar-lo, ni aprovar-lo per llei aquí tampoc. Simplement retallen serveis, ja els suportarà algú altre, cada un d'aquests col·lectius, és a dir, ja pagarà..., ja pagarà més per poder mantenir o sostenir dignament les seves condicions de vida.

No ens agraden... Per tant –no cal dir-ho–, mantenim totes les esmenes presentades i reservades, i, com es comprovarà, coincidirem molt sovint amb esmenes plantejades per altres grups, en la majoria dels casos amb Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana, però també molt sovint amb altres grups, inclús alguna plantejada pels grups de Convergència i Unió i del Partit Popular.

No ens agraden cap de les figures i conceptes significatius de la llei: ni l'euro per recepta..., ni, en fi, que no contempli ni consideracions de renda, ni de proporcionalitat, ni de progressivitat. Nosaltres tenim un altre model. I jo els recomano, els demano que escoltin la intervenció que immediatament després d'aprovar aquesta llei farà el nostre diputat Josep Maria Sabaté, en el marc d'una interpel·lació sobre aquesta qüestió, perquè es comprovarà que efectivament hi ha una altra possibilitat i una altra manera de fer les coses.

Vostès redueixen l'accessibilitat i els drets amb relació a la salut pública i la converteixen en una mena d'agència de recaptació cega, fent ostentació, això sí, el màxim de discret possible, d'una línia de foment de l'oferta privada en perjudici del servei de salut públic de qualitat i universal.

El mateix podríem, dir amb les degudes adaptacions, és clar, respecte del cànon de l'aigua, amb un increment molt important de tarifes i el traspàs del problema real als ajuntaments. Podríem dir-ho de la taxa de la llei que fa referència al turisme, que és un concepte interessant fet malbé en aquesta llei: ni flexibilitat, ni tracte mesurat als diversos agents, ni consideració del paper dels ajuntaments. El mateix podríem dir respecte de les taxes en l'àmbit judicial; acaben d'edificar una barrera objectiva al dret de lliure accés a la justícia. El mateix podríem dir respecte dels hidrocarburs, els porten al màxim possible. Clar, és la figura, de totes les disponibles, de totes les que tenen al seu arsenal, és la menys progressiva de totes. Aquesta sí, aquesta al màxim; les altres no, aquesta sí. Això sol ja diu bastant de quina és l'orientació global del que ens proposen.

Dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. Nosaltres no n'érem partidaris, ja ho saben, no compartíem el criteri, però després, veient el resultat, crec que apareixen almenys alguns casos que són, en fi, evidències bastant explícites de la conveniència de recollir les seves recomanacions. Haurà valgut la pena, ni que fos només per un concepte: la prestació del PIRMI se situa en l'àmbit dels drets, no en l'àmbit de la discrecionalitat o de la prestació voluntària. I aquesta és la conclusió que estan obligats vostès a respectar, cosa que, per cert, modifica també a l'alça en aquest cas els costos que aquest any –aquest any– hauran de suportar, i per tant s'hauria d'incorporar al càlcul global de resultats..., de l'aprovació d'aquesta llei, que encara no coneixem.

El mateix succeeix amb relació a la limitació de jornada i retribució del personal interí, que també apareix com una pura evidència en el terreny del sentit comú, del seny. El termini màxim és de dos anys, i, si el volen modificar, hauran de venir aquí a proposar-ho, no simplement a prorrogar-lo sense haver de donar comptes de res i a ningú.

I, finalment, efectivament, tenim també dues esmenes sobrevingudes, que hem intentat tramitar amb l'acord de tots els grups. La referida a una qüestió de caràcter local..., que no ens agrada en la forma; haver de presentar per aquesta via qüestions com aquesta no és la millor forma, eh? Ho hem criticat quan ho ha fet algú altre i no ens agrada de fer-ho en aquest sentit. Però estem recollint, efectivament, una proposta que té tot el sentit, que té un efecte local molt important en termes de reactivació, en termes de llocs de treball, que ens sembla, i suposo que a la majoria o a tothom, que val la pena de reconèixer.

Però, en canvi, per altra banda, teníem una esmena que tenia també tots els elements de sentit comú, de pura racionalitat...

La presidenta

Honorable diputat, se li ha exhaurit el temps.

Ernest Maragall i Mira

...que vostès no han... –acabo, senyora presidenta–, s'han negat a considerar o a tramitar per la via de recolzar la seva presentació, que fa referència al personal interí que presta serveis de rehabilitació en les nostres institucions penitenciàries. Aquí s'equivoquen. Ja sé que hi ha un argument econòmic. Comparat amb els que hem dit abans, per això, de mal aguantar, aquest argument econòmic, conseller. Però, així i tot, em sembla que s'equivoquen quan posen, diguéssim, a les potes dels cavalls uns treballadors que en si mateixos fan una feina que és pura inversió social, que estan fent..., la seva actuació, la seva feina, la seva funció és de limitació directa i efectiva del dia a dia de la cohesió social. I el perjudici, en aquesta funció, en aquest encàrrec que la societat els fa, el pagarem des de l'endemà mateix en què no s'apliqui..., o que s'apliqui tal com vostès preveuen aquesta limitació en els seus drets, en les seves condicions i en les seves retribucions.

Ho anirem veient, eh?, en aquest sentit, tots aquests efectes negatius. Jo el que els demano formalment és que ens facin arribar immediatament el resultat global i concret, ben detallat, de les repercussions econòmiques que tindrà l'aplicació de cada un dels preceptes i de les novetats incorporades en la tramitació de la llei de mesures.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, avui sotmetem a debat, efectuem ara el debat final de la Llei de mesures fiscals i financeres, una llei que va acompanyada dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya, els quals van ser aprovats fa un mes, i que en aquell moment s'havia també d'haver aprovat la Llei de mesures fiscals i financeres, però atès un recurs, bé, una sol·licitud de dictamen al Consell de Garanties Estatutàries, per part d'aquest nou tripartit format per Iniciativa Verds, Ciutadans i Solidaritat per la Independència..., doncs, ha fet que aquesta llei s'hagi de debatre finalment un mes després.

En el dictamen emès pel Consell de Garanties Estatutàries es pot veure com afirma l'escassa fonamentació jurídica que tenen alguns aspectes de la sol·licitud presentada per aquest nou tripartit, format, ho torno a reiterar, per Iniciativa Verds, Solidaritat per la Independència i Ciutadans, fet que demostra el rigor i, doncs, el bon fer que té aquest nou tripartit, en dir el mateix Consell de Garanties Estatutàries que es tracta d'una sol·licitud amb escassa fonamentació jurídica.

Per tant, un cop el Consell de Garanties Estatutàries s'ha expressat envers aquesta llei, avui sotmetem a debat, a debat final, aquesta Llei de mesures fiscals i financeres.

El Partit Popular de Catalunya, davant d'un projecte de llei inicialment presentat pel Govern de Convergència i Unió que proposava una taxa turística que perjudicava des del primer dia, des de demà mateix, tot el sector turístic, un tiquet sanitari que generava una important desigualtat dels ciutadans catalans envers els ciutadans de la resta d'Espanya, o una taxa de justícia que feia difícil l'accés a un dret bàsic com és la justícia, el Partit Popular de Catalunya hem actuat amb responsabilitat evitant que el tripartit, el tripartit que va governar Catalunya set anys i que en l'oposició continua més unit, inclús, que quan governava..., hem evitat que aquest tripartit, aquest tripartit que va governar i, ho torno a reiterar, que està més unit a l'oposició, pugui tombar, pugui bloquejar aquest projecte de pressupostos i de llei de mesures fiscals i financeres.

Si avui el Partit Popular de Catalunya no tingués l'actitud responsable que venim mostrant des de l'inici de la legislatura probablement demà ens trobaríem amb noves eleccions al Parlament de Catalunya.

I, per altra banda, el Partit Popular també hem actuat amb exigència i amb fermesa. I aquesta exigència i fermesa es pot veure en el conjunt de modificacions, de canvis, que hem aconseguit introduir en la Llei de mesures fiscals i financeres presentada pel Govern de Convergència i Unió.

Així, doncs, en la taxa turística el Partit Popular vam mostrar des de l'inici que érem contraris que es gravés l'activitat turística. I, en aquest sentit, davant la proposta de Convergència i Unió de gravar l'activitat turística des de demà mateix, des de l'aprovació d'aquesta llei, el Partit Popular de Catalunya hem aconseguit reduir els efectes d'aquesta taxa turística en més d'un 90 per cent. Hem aconseguit que aquesta taxa turística no s'apliqui, com a mínim, fins el mes de novembre, fet que garantirà que durant la temporada alta, és a dir, els propers mesos de primavera i estiu, doncs, aquesta taxa turística no s'hagi d'aplicar. Així mateix hem introduït límits quant als dies a utilitzar i l'edat mínima per fer front a aquesta taxa turística. D'aquesta manera fem i fem possible que no es castigui l'ocupació i un dels sectors més importants de la nostra economia en aquests moments de crisi, un sector que representa més d'un de cada deu euros que es fan a dia d'avui a l'economia catalana.

En l'àmbit del tiquet sanitari el Partit Popular hem introduït importants modificacions que permeten modular i disminuir els efectes d'aquest tiquet sanitari, que inicialment el que proposava Convergència i Unió provocava un greu perjudici per als ciutadans de Catalunya en l'accés a la sanitat.

Per tant, gràcies a les modificacions i esmenes introduïdes pel Partit Popular, el tiquet sanitari es veurà reduït de forma considerable per a les persones amb pocs recursos, per als malalts crònics amb pocs recursos, introduint topalls i limitant el màxim de tiquet sanitari anual a què hagi de fer front una persona.

Un altre aspecte, una altra taxa del Govern de Convergència i Unió..., Govern anomenat *business-friendly*, que parlava de moderació fiscal, però que inicialment ens va proposar una taxa que dificultava enormement l'accés a la justícia. I, en aquest sentit, el Partit Popular vam considerar imprescindible, necessari evitar que les persones amb més dificultats econòmiques, les persones amb menys recursos, tinguessin dificultats en un dret bàsic com és l'accés a la justícia. I, en aquest sentit, hem introduït mínims exempts de tres mil i sis mil euros tant en els contenciosos civils com administratius, com en el títol extrajudicial d'execució, com el judicial, per tal que no perjudiqui les persones que tenen, ho torno a reiterar, menys poder adquisitiu, menys possibilitats d'accés a la justícia.

Els escorxadors. Tots sabem la importància que té, en el sector industrial –en el sector industrial–, en el PIB industrial, el sector càrnic. I, en aquest sentit, gràcies al Partit Popular de Catalunya, hem reduït en gairebé un 50 per cent la taxa..., l'eliminació de deduccions que proposava inicialment el Govern de Convergència i Unió. D'aquesta forma donem un impuls i evitem que no es castigui un sector fonamental per a la nostra economia com és el sector de la indústria agroalimentària.

Així mateix, en l'impost del patrimoni una esmena del Partit Popular de Catalunya garanteix que s'introdueixi una bonificació del 95 per cent en l'impost del patrimoni per als terrenys no urbans planificats. D'aquesta manera fem..., evitem qualsevol tipus de «confiscatorietat» màxima en uns tipus de béns que no tenen capacitat d'obtenció de rendiments.

Un altre aspecte essencial en què hem volgut introduir modificacions ha estat en el tema del cànon de l'aigua. L'Agència Catalana de l'Aigua, des del seu naixement, amb Convergència i Unió, i després, amb el Govern tripartit, vam poder veure com es va convertir, com s'ha convertit i, de fet, continua sent un pou sense fons de deute i de pèrdues; un pou sense fons de deute i de pèrdues generat, ho torno a reiterar, primer per governs de Convergència i Unió i després ampliat pels governs tripartits, i especialment pel partit d'Iniciativa Verds. A aquest pou sense fons, si no s'hi dóna una solució, acabarà arrossegant el conjunt de la Generalitat de Catalunya.

El Partit Popular de Catalunya no tenim cap tipus de responsabilitat en l'Agència Catalana de l'Aigua, no hem governat Catalunya i per tant no som en absolut responsables del forat que han deixat uns i altres, però sí que entenem que per l'Agència Catalana de l'Aigua..., que Catalunya no pot quedar arrossegada, la Generalitat, per un deute desorbitat d'una agència catalana.

I, en aquest sentit, doncs, hem aconseguit introduir importants modificacions, com és, primer, atenuar al màxim l'increment del cànon de l'aigua, que el Partit Socialista ens el proposava entre un 5 i un 14 per cent, depenent del tipus de tram. Hem aconseguit que s'augmenti el cànon de l'aigua, però no en les proporcions que ens proposava inicialment el Partit Socialista de Catalunya. I, per altra banda, doncs, hem donat certes garanties, garanties considerables, als subministradors d'aigua amb l'objectiu que d'un bé essencial com és l'aigua no es posi en perill el seu subministrament.

Per tant, el Partit Popular de Catalunya en una cosa en què no tenim cap tipus de responsabilitat hem entès que una agència no pot posar en perill tota una comunitat autònoma. I, en aquest sentit, hem actuat amb rigor, amb serietat, aconseguint equilibrar els comptes i donant solució a l'equilibri de comptes de l'Agència Catalana de l'Aigua, però alhora impedint que aquest augment del cànon de l'aigua se situï en les proporcions que ens proposava el Partit Socialista de Catalunya.

Així mateix, introduïdes totes aquestes modificacions, aquestes són enteses per la difícil situació de les finances públiques. Hem sentit al Govern de Convergència i Unió dir diverses vegades que volen mantenir..., i que aquestes taxes i impostos que ens proposen volen que continuïn en el temps. I nosaltres ens dirigim a la societat catalana per dir als ciutadans de Catalunya que sàpiguen que hi ha un partit compromès amb la moderació fiscal, que només s'entén aquest increment impositiu atesa la greu situació de les finances públiques, però que, en el moment en què a Catalunya i al conjunt d'Espanya torni la recuperació econòmica, el Partit Popular de Catalunya és la màxima garantia perquè la taxa turística, el tiquet sanitari, les taxes de la justícia i l'impost del patrimoni passin a ser història dels impostos de Catalunya i del conjunt d'Espanya.

Nosaltres, el Partit Popular de Catalunya, teníem dues opcions en aquest debat pressupostari: fer seguidisme del tripartit, unir-nos al tripartit i bloquejar el projecte de pressupostos, i per l'altra, que és com hem actuat, actuar amb responsabilitat, no situar-nos on es volia situar el tripartit, bloquejant i posant en perill la legislatura un any i mig després de començar, i, pel contrari, hem treballat aportant, escoltant, intentant establir importants modificacions que permeten reduir els efectes dels impostos que ens proposava inicialment el Govern de Convergència i Unió.

A dia d'avui, indiscutiblement, el Partit Popular de Catalunya som el partit, de fet, que estem liderant l'oposició al Parlament de Catalunya, amb fermesa i exigència, i d'aquí els canvis que s'han produït, però alhora amb responsabilitat, amb sentit comú i de forma constructiva. I és això el que fa possible que avui Catalunya no quedi bloquejada sense pressupostos, però que alhora es facin, s'introdueixin importants modificacions, disminucions, reduccions, i s'atenuïn les figures impositives, les taxes i els impostos que inicialment ens proposava Convergència i Unió.

Senyores i senyors diputats, quina imatge donaria Catalunya si demà s'acabés la legislatura? Quina imatge donaria Catalunya, quina credibilitat tindria la nostra comunitat autònoma si un any i mig després d'iniciar la legislatura aquest Parlament fos incapaç de tirar endavant la llei més important d'un any, com és la Llei de pressupostos i la seva llei d'acompanyament?

Per tant, el Partit Popular continuarem actuant pensant en les persones i no en les properes enquestes i eleccions. Primer són les persones. Estem en una situació complicada, difícil, una situació que requereix amplitud de mires, que requereix pensar en les

persones, en els seus problemes, i no pensar exclusivament a com desgastar el Govern, a com intentar obtenir una millor previsió de vots en les següents enquestes. I és aquesta l'actitud que ha tingut el Partit Popular de Catalunya i que fa possible i que ha fet possible que avui, doncs, el Govern no es quedi sol, el Govern pugui aprovar la Llei de pressupostos, la llei d'acompanyament, i d'aquesta manera puguem donar una imatge de credibilitat i que som capaços d'aprovar uns pressupostos, tot i que hi hàgim introduït importants modificacions, que permeten atenuar les figures impositives que inicialment ens proposava el Govern de Convergència i Unió.

Per tant, aquí hi ha un Partit Popular de Catalunya compromès amb Catalunya, compromès amb les persones, que treballa per les persones, que pensa en les persones abans que pensar en les properes enquestes. És aquesta la nostra actitud, en aquesta actitud hem treballat des de l'inici de la legislatura, i en aquesta actitud continuarem treballant fins al final d'aquesta legislatura, amb l'objectiu d'aconseguir que sortim de la crisi i millori l'actual situació d'atur, de dèficit que ens van deixar els governs tripartits i que, com veiem, doncs, necessita esforços, necessita decisions valentes, i és en aquesta actitud en què continuarà treballant el Partit Popular de Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Veus de «Molt bé!»)

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conselleres, consellers, diputats, diputades, vull començar la meva intervenció fent referència a la particular situació en què es produeix l'aprovació d'aquesta llei d'acompanyament, que jo diria que té un punt, fins i tot, d'irrealitat, no? Aquesta llei acompanya un pressupost les previsions del qual van saltar pels aires als pocs dies de la seva aprovació. El Govern de Convergència i Unió, que ha basat la seva estratègia política a acusar el Govern anterior de malbaratar els recursos, d'incrementar el dèficit, de deixar un forat en els pressupostos de la Generalitat, utilitzant el mateix llenguatge, ha deixat un forat, ha malbaratat i ha incrementat el dèficit fins al 3,7 per cent, quan l'objectiu era el 2,6, i això sense construir ni escoles ni hospitals i sense contractar mossos ni metges.

Jo crec que aquesta situació ens hauria de fer reflexionar, perquè el problema de fons és que aquesta política no només és injusta, sinó que, a més, no funciona i ens porta cap a la recessió i destrueix ocupació. Jo crec que el Govern ha estat prepotent; han volgut ser els primers de la classe, amb les retallades, quan ara es veu que aquest és un camí tan impossible com erroni. L'altre dia, l'Antón Costas deia en un article: «A aquestes alçades, els que postulen que la sortida de la crisi és l'austeritat inclement només poden utilitzar en la seva defensa la seva pròpia ideologia o els seus interessos.»

Feta aquesta introducció, en aquesta intervenció voldria remarcar quatre qüestions de tot el procés de tramitació d'aquesta llei de mesures que em semblen fonamentals: primera, aquest projecte de llei respon a una determinada manera de fer política; segona, es consolida una majoria natural de la dreta catalana; tercera, és una llei que té unes greus conseqüències socials, i quarta qüestió, es demostra que hi ha alternatives, com es pot veure tant per les nostres esmenes com per les esmenes de la resta de grups de l'esquerra.

Primera qüestió, la manera de fer política. La tramitació d'aquesta llei de mesures és un exemple més de la creixent degradació de la qualitat democràtica que estem patint. Fins i tot el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, malgrat que reconeix que el projecte de llei no és contrari a l'Estatut ni a la Constitució, diu que el projecte presenta un contingut heterogeni i multisectorial que contradiu el Reglament del Parlament. Una cosa és que la llei s'ajusti a la Constitució i a l'Estatut; l'altra és que la llei estigui ben feta, que no és el cas.

El Grup de Convergència i Unió ha qualificat de filibusterisme i d'obstruccionisme que exercíssim conjuntament amb el Grup de Ciutadans i Solidaritat el nostre dret, com a grup parlamentari, sotmetent aquest projecte de llei al Consell de Garanties Estatutàries. Mirin, d'això se'n diu «cinisme». Convergència i Unió va portar al Consell de Garanties onze lleis, i sis d'elles entre els mesos de juny i juliol de 2010. Com en dirien, d'això? «Filibusterisme parlamentari»? «Obstruccionisme», potser?

Per si no quedava clar, nosaltres utilitzarem tots els mitjans jurídics i polítics al nostre abast per protegir els drets socials quan creguem que estan amenaçats. No només és un dret que tenim com a grup parlamentari, sinó que és una responsabilitat.

Però, a més, ha valgut la pena portar el projecte de llei al Consell de Garanties Estatutàries; tant, que ha permès a tres grups i a dos subgrups presentar esmenes subsegüents al dictamen. Perquè el consell estableix dues línies vermelles importants que limiten la possibilitat de decisions arbitràries per part del Govern. El Govern no podrà limitar l'accés a la renda mínima d'inserció a aquelles persones que compleixen els requisits establerts per la llei, malgrat que la disponibilitat pressupostària no sigui suficient; és a dir, situa el dret de les persones i de les famílies que es troben en situació de pobresa a accedir a una renda garantida de ciutadania per sobre de les disponibilitats pressupostàries, i això és molt important. I la segona línia vermella és la reducció del 15 per cent de jornada i de salari dels interins; segons el consell, el Govern no pot perllongar aquesta retallada arbitràriament més enllà dels dos anys.

I, parlant d'això, no sé si el Govern és conscient de la situació que aquesta reducció pot suposar en els salaris de més de cent mil treballadors i treballadores interins, fins a convertir-los en treballadors pobres per

l'acumulació de retallades salarials generals, i aquesta específica del 15 per cent.

Però, a més, en aquests moments hi ha una situació d'alarma en moltes unitats de l'Administració, perquè creuen que no podran garantir la prestació del servei corresponent. Com ho faran a les presons, quan prop del 75 per cent del personal de tractament que realitza tasques de rehabilitació, educadors, psicòlegs, juristes, són interins? La reducció els afectarà de tal manera que no podran complir el mandat de la rehabilitació i inserció dels penats, i posarà en perill la seva pròpia seguretat, la seguretat dels funcionaris interins. A més, vull recordar que excloure aquest col·lectiu de la reducció del 15 per cent és incomplir un acord signat amb els sindicats de presons, que va posar fi a intenses accions reivindicatives.

Les nostres esmenes pretenien cercar solucions, afavorir el diàleg de l'Administració i els sindicats, i lamentem que no s'hagin acceptat. Jo crec que el seu rebuig és tota una declaració d'intencions: imposar i no dialogar.

Però el súmmum del cinisme és dir que portar la llei al Consell de Garanties ha fet perdre no sé quants milions. Qui ha renunciat a més ingressos, en tot cas, és el Govern, en retardar la presentació dels pressupostos quasi dos mesos per motius electorals, amb l'argument que esperaven les xifres de Madrid –que, per cert, crec que encara no han arribat, no?

Segona qüestió: la majoria natural de la dreta. Vostès juguen a tot: a l'acord amb el PP a Catalunya, al peix al cove a Madrid, al pacte fiscal quan convé i els caps de setmana, si és el cas, a la transició nacional. Seria interessant estudiar-ho, però crec que no m'equivoco si dic que cada foto amb el PP va acompanyada després d'una gesticulació sobiranista. Però el que no poden amagar és que l'aprovació de la Llei de pressupostos i la llei de mesures és la consolidació d'una majoria de la dreta catalana en aquest Parlament.

Miri, a nosaltres el seu acord amb el PP no ens escandalitza, obeeix a una coincidència programàtica i ideològica en les polítiques socials i econòmiques que no compartim però que és legítima. Però aquest pacte ens porta a una conclusió, que és que tenim un govern feble i dependent d'un partit que rebutja qualsevol proposta d'avenç nacional o millora social. Imatge de feblesa com la que dóna el conseller Mas-Colell abstenint-se en el Consejo de Política Fiscal y Financiera en la votació sobre els límits del dèficit, després de les abrandades declaracions contra aquest per part del portaveu del Govern. O amb el suport a la reforma laboral, malgrat que, com va reconèixer el mateix conseller Mena, vulnera les competències de la Generalitat.

Però, més enllà de l'acord amb una o altra força política, pensem que és necessari l'acord social i polític sobre determinats temes, i vostès han optat pel conflicte social i polític, han trencat l'acord sobre les polítiques socials. La renda mínima sempre va ser pactada per totes les forces polítiques, els sindicats i les organitzacions socials. Han trencat el diàleg amb els sindicats de la funció pública; no han dialogat amb la comunitat universitària, que va protagonitzar una massiva vaga el passat dia 29; no han parlat amb els ajuntaments pel que fa al cànon de l'aigua, ni amb els professionals de la salut, que han criticat durament la taxa sobre la malaltia, per injusta i perquè és un error, i amb les votacions d'avui renunciaran a un pacte per una fiscalitat justa que permeti afrontar la crisi de forma equitativa.

Però, a més, el pacte amb el PP ens surt car. Les esmenes del PP han aconseguit reduir l'impost d'estades turístiques, en rebaixar, per exemple, la taxa als hotels de luxe. Ara ho pagaran les persones amb pocs recursos que viuen en habitatges públics o que reben prestacions de lloguer, per exemple, a les quals se'ls apujarà el lloguer o se'ls retiraran ajuts.

El conseller de Salut va dir que el mal anomenat «tiquet moderador», la taxa per la malaltia, no suposaria una barrera d'accés econòmic. Doncs bé, potser no ho serà, però per a molt poca gent, per a la gent acollida al PIRMI, per exemple: una renda mínima que, per altra banda, serà molt més difícil accedir-hi. Molta gent amb greus dificultats econòmiques o aturats de llarga durada patiran un doble càstig: es quedaran sense poder accedir a cap prestació i, al mateix temps, hauran de pagar, per exemple, la taxa sobre els medicaments. Tot plegat, un exemple de gran sensibilitat social.

Tercera qüestió: els efectes sobres les condicions de vida i de treball. Aquesta llei de mesures contribueix a empobrir la societat catalana; té uns greus defectes socials. És una llei feta d'esquena a la realitat econòmica i social d'un país en el qual la pensió mitjana és de 750 euros i el 60 per cent dels assalariats cobra menys de 1.000 euros. Segons l'informe de Càritas, l'Estat espanyol és el país amb la pitjor distribució de la riquesa, només superat per Romania i Letònia. I davant d'això què fa l'acord CiU i PP? Estableixen barreres d'accés als medicaments i a la justícia; eliminen el caràcter permanent de les prestacions per al pagament de lloguer; incrementen substancialment el cànon de l'aigua, i rebutgen esmenes com les que hem presentat per garantir una veritable dotació social bàsica de l'aigua; han rebutjat també esmenes per ampliar els supòsits d'exempció fiscal per a les persones que s'acullin a la dació en pagament en processos d'execució hipotecària, i és especialment greu el que estan fent amb la PIRMI, amb les prestacions socials de caràcter econòmic. Per cert, els convido a llegir l'Informe del Síndic de Greuges 2011, perquè és molt il·lustratiu de la mala gestió que han realitzat amb la PIRMI.

La funció pública; ens sembla especialment greu i preocupant el que estan fent amb la funció pública. El Govern ha convertit els treballadors públics amb població captiva de la seva política. A la retallada decidida pel Govern de l'Estat el 2010 s'afegeix la congelació salarial del 2011, la retallada del 3 per cent lineal d'ara, i ara n'apareix una altra de nova, el 2 per cent..., que, per cert, no paren d'improvisar en aquesta qüestió. Tot plegat ha provocat una reducció salarial del 12 per cent i de poder adquisitiu del 22 per cent. I, per descomptat, es carreguen els pactes i la negociació col·lectiva, en un nou exemple de menysteniment als sindicats, que

és un greu error i un exemple de gestió pública autoritària.

La quarta qüestió: hi ha alternativa. Som conscients de les dificultats i de la necessitat d'un ajustament pressupostari racional realitzat amb equitat i sense ofegar l'economia. Som conscients que no hi ha receptes miraculoses, tot i que hi ha països que surten del dogma general, com Islàndia, que els va millor que a nosaltres.

Mirin, el senyor Espadaler deia en el debat a la totalitat d'aquesta llei que no hi ha atemptat major contra l'estat del benestar, que tots plegats volem preservar, que desatendre les finances públiques. I el conseller Mas-Colell, deia: «Tenen precedents» –de les taxes que preveu la llei– «internacionals, i són en una forma o altra variacions de temes comuns a Europa.»

Doncs bé, nosaltres, i d'altres grups també, els hem fet un reguitzell de propostes que van en el sentit de no desatendre les finances públiques i que als països més avançats d'Europa fa temps que funcionen; propostes que vostès rebutgen de ple: propostes com la creació de nous tributs socials i ecològics sobre els dipòsits bancaris, sobre energia nuclear, sobre les emissions contaminants, sobre les emissions de CO2; l'increment de l'impost de patrimoni, una nova regulació de l'impost de successions que permetia recaptar uns 400 milions d'euros que afectaven només el 10 per cent dels contribuents o un impost sobre les grans fortunes. Proposem simplement allò a què el president Mas es va comprometre: un impost progressiu i vinculat a l'acumulació de riquesa. Suposo que no votaran, no, contra una proposta del president Mas? Proposem un pla nacional de lluita contra el frau fiscal.

Totes aquestes propostes vostès les rebutgen. I per què les rebutgen? No hem sentit massa arguments, però jo crec que per dues raons. Una, perquè equivoquen el diagnòstic, i, per tant, la solució. El problema no és només l'endeutament públic, sinó un sistema fiscal del tot insuficient, i no només a Madrid, sinó entre classes aquí, entre rendes aquí, a Catalunya. El problema no és la PIRMI, sinó el frau i l'evasió fiscal, que és un robatori al conjunt de la societat. El problema no són les persones que utilitzen el servei públic de la justícia, sinó la manca de mitjans personals i materials d'aquest servei públic. El problema no és el consum de fàrmacs que fan els pacients, sinó la pressió que exerceixen les multinacionals farmacèutiques, que fan que siguem una societat molt medicalitzada.

I la segona raó és una qüestió purament ideològica, perquè la seva és una política profundament classista. Per a l'aliança CiU-PP, la desigualtat no és un problema. Retallen els salaris dels treballadors públics, retallen la sanitat, l'educació, els serveis socials, però rebutgen els ingressos que pot suposar la fiscalitat sobre les rendes més altes i les grans fortunes, els bancs, l'energia nuclear o la contaminació. Exigeixen sacrificis a la gent treballadora i a les classes mitjanes amb retallades i taxes mentre mantenen els privilegis a les rendes més altes, al sistema financer o a les activitats contaminants. Com diu el lema de la plataforma per una fiscalitat més justa, ser ric surt massa barat al nostre país.

Mirin, per acabar els voldria llegir el final d'una carta oberta que una metgessa de família va adreçar al Govern; es tracta d'una metgessa, però podria ser una mestra, un professor universitari, una funcionària de presons, perquè és una bona mostra de l'estat d'ànim dels treballadors i treballadores de la Generalitat. Diu la carta: «Acabo un dia complet» –després de descriure el dia de treball intens en una consulta massificada. «És fàcil deduir que he plegat de la feina una mica tard, més enllà del que diu el meu horari, com d'altres dies, i una mica cansada. A mitjà tarda, al llegir la premsa, veig que el Pla de salut que els metges de primària...» –llegeix que el Govern aprovarà un pla de salut que diu que els metges de primària han de ser més resolutius, que no han de derivar tant, que han d'assumir diferents patologies. «Fa uns dies van anunciar» –diu la carta– «que ens abaixarien el sou. Senyors responsables de la sanitat catalana, són conscients del que estan parlant i del que estan fent? Saben com està realment la sanitat que atén la majoria de la població? Saben què és l'atenció primària i la feina que estem fent? Coneixen les nostres dificultats? Saben que poden destrossar un sistema i una pràctica que ens ha costat molts anys i molts esforços construir? Saben com ens sentim els professionals? Jo ara em sento cansada, em sento profundament trista i preocupada» –diu–; «si volen entendre per què tants professionals i tants ciutadans ens queixem de la seva política, els convido a passar consulta un dia amb mi si els pacients m'autoritzen.»

L'escriptor Manuel Rivas deia l'altre dia en un article que el problema d'Europa no és de butxaca, sinó de cor. Els sofriments de la gent són un dany col·lateral de la política fins ara dominant a Europa, de la qual vostès han estat uns entusiastes defensors. Nosaltres no ens hi resignem, i continuarem treballant per construir una alternativa basada en la defensa a Catalunya del model social europeu.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Vicepresidenta, consellers, conselleres, diputades, diputats, intervinc per posicionar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana sobre el Projecte de llei de mesures fiscals i financeres i de creació de l'impost sobre estades en establiments turístics, que és una llei que és la llei germana, podríem dir, dels pressupostos per a l'exercici 2012, que es van aprovar encara no fa un mes en aquesta cambra; una llei germana de la Llei de pressupostos que, com la Llei de pressupostos, també neix desfasada. Si en la Llei de pressupostos al cap de vint-i-quatre hores havien canviat les previsions macroeconòmiques..., recordem que tenim uns pressupostos aprovats, que estan en vigor, que determinen el crèdit disponible per a les nostres administracions públiques,

que preveuen un creixement del 0,8 per cent de l'economia catalana per a l'any 2012, quan les darreres previsions, algunes publicades, ho repeteixo, vint-i-quatre hores després de l'aprovació d'aquests pressupostos, ara fa gairebé un mes en aquest Parlament, preveuen, doncs, una reducció del 0,4. Per tant, hi ha com a mínim 1,2 punts de diferència entre una previsió, la previsió anterior als pressupostos, i la resta.

I, a més, és una llei, la de pressupostos, que ja va néixer desfasada, perquè avui Convergència i Unió i el Partit Popular han transaccionat un pedaç a la Llei de pressupostos, fent una cosa insòlita, que és parlar de partides pressupostàries concretes, establir un nou crèdit pressupostari de 20,5 milions d'euros, quan..., alguna cosa que es deurien haver deixat en el pressupost i que han vingut a corregir-ho aquí. Fins i tot vostès accepten que està desfasat posant pedaços, posant pedaços com aquests.

I avui, també, aquesta llei, malauradament, la Llei de mesures fiscals i financeres, també neix desfasada, també neix fora d'hora, perquè no és adequada a la nova situació econòmica, a les noves perspectives econòmiques, que són pitjors que aquesta perspectiva optimista amb què se'ns havia presentat.

Tampoc és adequada perquè nosaltres entenem que les mesures que incorpora van en la direcció equivocada. Podríem entrar en un debat sobre si la sortida de la crisi..., seria millor unes polítiques d'austeritat i unes polítiques de reducció del dèficit públic i que l'Estat s'aparti, s'allunyi de l'economia, o unes polítiques més expansives. Però aquesta política monetària no està en mans del Govern de la Generalitat, sinó que està en mans de les institucions europees, del Banc Central Europeu, i, per tant, aquest debat ens el podem estalviar.

Però sí que és veritat que podem fer altres coses i que no hi ha una sortida única de la crisi; més ben dit, la sortida única que se'ns ha estat venent, aquest pensament únic per sortir de la crisi, basat en una consolidació fiscal, en una austeritat que no és equitativa, que no té en compte els criteris de solidaritat, doncs, estem veient que no està ajudant-nos a sortir de la crisi. I aquesta sortida de la crisi poc solidària, aquesta sortida de la crisi equivocada, que retarda el final del túnel..., ja ningú se'n recorda d'aquell somriure al final del túnel; en tot cas, el somriure al final del túnel que vèiem en alguna campanya electoral avui s'ha quedat en un somriure glaçat, en un somriure glaçat quan veiem que la direcció d'aquesta llei que avui aprovaran Convergència i el Partit Popular carrega sobre les espatlles dels usuaris dels serveis públics, dels treballadors públics i dels sectors més desafavorits del nostre país la sortida de la crisi.

Preveuen un augment de taxes considerable, taxes per a les petites i mitjanes empreses, taxes per molts tràmits que han de fer els emprenedors del nostre país, per la constitució de cooperatives, per obtenir autoritzacions d'activitat, per accedir als serveis públics. No només les augmenten, sinó que, a més, en creen de noves: creen el que en diuen un «tiquet moderador» en l'àmbit sanitari, que és un verdader impost a la malaltia, i creen també unes taxes judicials complementàries a les que ja existeixen per tot l'Estat espanyol; accedir a la justícia a Catalunya serà més car que accedir a la justícia per a un ciutadà que visqui en un altre territori de l'Estat espanyol. Dèficit fiscal; ara podríem dir també «dèficit judicial».

El Partit Popular en la seva intervenció i en aquests darrers dies ha fet veure que la seva gran capacitat d'influència ha estat reduir o moderar alguna d'aquestes taxes. En tot cas, el que nosaltres creiem és que han agafat un paper de vidre i han llimat una mica el garrot; però el garrot segueix sent garrot, i segueixen mantenint-se aquestes taxes del tiquet moderador i les taxes judicials. Unes taxes, les judicials, per exemple, que tenen el rebuig de tot el sector, de tots els professionals de l'àmbit de l'Administració de justícia –alguns dels quals avui aquí ens acompanyen, i volem mostrar-los el nostre suport–, perquè els serà més difícil treballar en els propers mesos.

Preveien un nou impost. Anaven en la bona línia, vam dir en el debat de totalitat d'aquest projecte de llei, creant un impost sobre estades en establiments turístics. Per fi, per fi semblava que queien una mica del cavall i que acceptaven alguna proposta de fer una sortida de la crisi més redistributiva, més solidària. Però en aquest tràmit de negociació pressupostària sortia fa poques setmanes la presidenta del Partit Popular de Catalunya vantant-se de reduir en un 90 per cent l'impacte de l'impost sobre estades en establiments turístics en el pressupost. Les matemàtiques són fàcils: de 100 milions que es preveien recaptar, la reducció d'un 90 per cent són 10 milions. La pregunta que fem aquí, que els vam fer i que els tornem a repetir, perquè va quedar sense resposta: d'on trauran els 90 milions d'euros que ha costat aquest pacte amb el Partit Popular, retardant l'entrada en vigor de l'impost sobre estades en establiments turístics? D'on els trauran? D'aquest 2 per cent suplementari que retallaran als treballadors públics? De reduir encara més els serveis públics? D'augmentar les taxes universitàries? D'on els trauran? Segurament avui, en aquest debat, no en tindrem la resposta.

També –una altra de les línies d'aquestes mesures– són mesures..., i podríem fins i tot gairebé canviar el títol: «projecte de mesures contra els treballadors públics del nostre país». Carreguen sobre els treballadors públics del nostre país la sortida de la crisi. I ho fan amb un argument que, més enllà de les mesures concretes, és el que nosaltres volem denunciar avui aquí; amb un argument donant per bons els tòpics clàssics sobre el funcionariat: que no treballen, que no presten serveis. I nosaltres, des d'aquí, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, volem fer un agraïment a tots els treballadors públics del nostre país, de la Generalitat, dels ajuntaments, que estan aguantant l'embat de la crisi, que aquests sí que també estan obrint la persiana cada dia. Moltes vegades en els discursos es parla: «Hem de protegir i hem de donar suport a la gent que obra la persiana cada dia.» Doncs, també els que els obren les persianes dels CAP, els que els obren les persianes dels serveis socials, que els obren les persianes de les universitats, els

que obren les persianes de les escoles, els que obren les persianes de les comissaries.

I veiem com a ells..., reduïm un impost als que aniran a hotels de cinc estrelles, però també reduïm el salari dels nostres treballadors públics, els canviem les condicions i fem una reducció del 15 per cent de la jornada i del salari als interins. I es justifica dient que els treballadors públics del nostre país són uns privilegiats? Treballadors públics que cobren, en alguns casos, els que en podríem dir, doncs..., per exemple, conserges, que passaran a cobrar entre 850 i 950 euros el mes després d'aquestes retallades, són uns privilegiats?, un sou que estarà segurament per sota de la prestació d'atur dels qui no se'ls ha renovat el contracte d'interinatge.

I, a més, en aquest tràmit veiem com alguns col·lectius que estaven exclosos d'aquestes mesures de contenció també hi han perdut pel camí; amb unes decisions que són clarament antieconòmiques, també. El personal de tractament penitenciari del nostre país, que, en més d'un 75 per cent, com abans es deia, està compost per personal interí, veurà una reducció de jornada i de treball. I més que defensar que mantinguin, que no se'ls redueixi aquest 15 per cent del salari, la reducció del 15 per cent de la jornada voldrà dir que s'allargarà l'estada en presons dels interns catalans, perquè no s'hauran pogut fer els programes de tractament penitenciari necessaris perquè els jutjats de vigilància penitenciària els donin, doncs, el tercer grau, i, per tant, puguem reduir també la despesa en presons al nostre país, que és de noranta euros per dia per intern. A curt termini potser estalviaran quatre euros, però a llarg termini ens sortirà molt més car. És una decisió clarament antieconòmica. Els dies de més que hauran d'estar els interns a les presons catalanes perquè no han pogut tenir professionals prou hores perquè els permeti seguir el tractament penitenciari que ajudi a la seva rehabilitació i per tant a la seva posada en llibertat, d'acord amb la legislació penitenciària, comportarà un cost per a la Generalitat, farà que no els quadrin els números en el Departament de Justícia. La consellera de Justícia ho tindrà difícil per quadrar els números de la Direcció General de Serveis Penitenciaris.

I, en canvi, vostès fan aquestes esmenes en què els treballadors de tractament, del personal de tractament penitenciari, i molts altres, surten més perjudicats quan surt aquest projecte de llei que quan va entrar. I, en canvi, no accepten cap de les 122 esmenes que hem presentat des d'Esquerra Republicana de Catalunya; per exemple, les que fan referència a la incompatibilitat dels càrrecs, a la incompatibilitat d'alguns àmbits, per exemple, de dirigents de l'Institut Català de la Salut o d'alguns consorcis sanitaris. I nosaltres hem presentat esmenes i no ens n'han acceptat cap. O que, per exemple, la reducció de salaris sigui més progressiva, i, per exemple, als funcionaris de nivell 27, doncs, en algun dels complements que es van aprovar el 2003, en els darrers dies del Govern de Jordi Pujol –els darrers dies del Govern de Jordi Pujol es va aprovar un increment per als alts funcionaris de la Generalitat–, doncs, puguem fer un ajust. I no ens accepten aquestes esmenes. Ni ens accepten les alternatives. Però encara hi estan a temps. I jo li demano, conseller d'Economia, que s'ho pensi, que s'ho pensi perquè encara queden quatre minuts d'aquesta intervenció, i vostè accepti les esmenes que li hem presentat, perquè l'ajudaran a quadrar els números; l'ajudaran a quadrar els números en un context en què les previsions que vostè ens presentava quan ens va presentar en aquesta cambra els pressupostos no són les mateixes que les que tenim ara, amb unes perspectives per a l'any 2012 de recessió, de recessió continuada durant tot l'any, i, per tant, també de reducció de la recaptació.

Hem d'intentar ser imaginatius o, en tot cas, mirar què fan aquells que potser se'n surten, com per exemple els països europeus que tenen un impost sobre els dipòsits bancaris, que a nosaltres ens permetria recaptar 592 milions d'euros; una mesura que quan l'hem presentat se'ns ha dit: «La veiem bé, però l'hauria d'aplicar tot l'Estat espanyol.» I és cert, un impost a la banca aplicat pel conjunt de l'Estat espanyol eliminaria algunes de les dificultats que comportaria aplicar-lo només a Catalunya, com un tiquet moderador aplicat a tot l'Estat espanyol, o un increment de taxes aplicades a tot l'Estat espanyol, i no ho trien.

Els ho tornem a demanar: acceptin un impost sobre la banca: 592 milions d'euros.

Rebaixin el mínim exempt d'impost del patrimoni a 500.000 euros. Abans el tenien en 108.000, abans que se suprimís; posin-lo a 500.000. Ja no..., vostès l'han mantingut a 700.000, no els diem que l'abaixin a 108.000, baixin-lo a 500.000. Tindrien 100 milions d'euros més.

Retornin a la fiscalitat progressiva a l'habitatge. No marquin una línia lineal per a totes les deduccions d'habitatge, independentment del tipus d'habitatge, de la renda, de la condició social, de si estan a l'atur. Tindrien 99 milions d'euros.

Mantinguin la taxa de pernoctació turística tal com la van presentar, o amb les modificacions que vam fer nosaltres, que reduïen algunes de les externalitats negatives però que a efectes recaptatoris era neutra: 100 milions d'euros que tindrien.

Recuperin l'impost de successions per als patrimonis més elevats: 164 milions d'euros que tindrien, segons els seus càlculs. Ho hem calculat d'una manera molt conservadora, a partir dels beneficis fiscals de la memòria del pressupost: 164 milions d'euros si ens accepten l'esmena per tornar a situar l'impost de successions sobre els grans patrimonis. Avui hem conegut, a través d'un teletip, que la Generalitat emetrà, farà una nova emissió de bons d'aproximadament 143 milions d'euros a un interès del 5,375 per cent, que suposen 7,6 milions d'euros d'interessos. Sumats, encara els sobrarien 4 milions d'euros, per exemple, per no fer una retallada al personal de tractament penitenciari, i encara els sobraria molt més; podrien tornar a contractar, per exemple, interins per fer el tractament als interns de les nostres presons, o per mantenir els serveis de salut. Tot això si mantenen, si recuperen l'impost de successions per als grans patrimonis.

Els proposem que modifiquin l'impost a grans superfícies comercials, que és un sector que no ha parat de créixer, malgrat la crisi: 30 milions d'euros que tindrien.

Nosaltres li demanem, conseller, que s'ho pensi. Ara li queda només un minut, però que s'ho pensi i que ho agafi. Això li permetrà quadrar els comptes. Si no, probablement ens tornarem a trobar que, a final d'any, la liquidació provisional torna a disparar el dèficit de la Generalitat. Perquè no és una qüestió de malbaratament o no-malbaratament, la situació econòmica és molt complicada, hi ha una caiguda generalitzada de la recaptació. Mentre no tinguem el concert econòmic o la independència política, hem de proposar mesures per a les properes setmanes, i aquestes ho són. I els demanem que ho acceptin.

Vostès han optat, finalment, per no acceptar-ho –si no és que en els trenta segons darrers el conseller canvia d'opinió–, i creiem que aquesta és la darrera oportunitat que tenen per a l'exercici 2012 de fer-ho. Potser acceptaran algunes mesures d'aquestes més endavant, però el que haurem perdut pel camí és molt, el que haurem augmentat de dèficit és encara més, i les condicions dels ciutadans de Catalunya i els serveis públics seran pitjors.

Vostès han optat, des del nostre punt de vista, pel Partit Popular com a soci, per voler ser el millor de la classe davant del mestre del Govern de Madrid. Però ara han descobert, estan començant a descobrir, perquè no els ha donat ni així d'aire, estan començant a descobrir i descobriran encara més els propers mesos, malauradament... *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –i acabo, senyora presidenta–, que el mestre els té mania, que intentar ser els campions de l'austeritat, de la reducció, encara que hagi de superar tots aquests sacrificis, no comportarà ni que hi hagi la disposició addicional tercera ni el Fons de competitivitat, i esperem equivocar-nos, però creiem que malauradament serà així.

Estem ja fora de temps; fora de temps, malauradament, per acceptar algunes d'aquestes propostes. Des d'Esquerra hi seguirem insistint, perquè entenem que no és que siguin bones per al nostre partit –com entenem que sí que pot ser bo per a Convergència i el PP el seu acord–, entenem que són bones per als ciutadans de Catalunya i ajudarien a quadrar els números. Si no les accepten, crec que ho tindran molt difícil per quadrar els números. Abans dèiem que era un imperatiu polític; avui crec que acceptar aquestes propostes és un imperatiu comptable.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, l'il·lustre senyor Uriel Bertran..., no, perdó..., primer el senyor Cañas –perdó–, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputados, diputadas, Ciutadans se posicionó frente a este proyecto de ley calificándolo de error y de fraude: error porque no dotaba de suficiencia financiera a los presupuestos, significaba un ataque a los derechos sociales, a la actividad económica y a los derechos laborales en nuestra comunidad, y era un fraude porque era una nueva ley ómnibus camuflada para eludir el debate parlamentario y hurtar el debate ciudadano y público sobre unas medidas de una extremada crueldad y de extremada dureza, que van a condicionar y condicionarán de hecho la vida política de nuestra comunidad en los próximos años. Calificamos este proyecto como una huida hacia adelante, con una voluntad depredadora, recaudatoria sobre las clases medias, tomado sin medir el impacto de las medidas sobre los ciudadanos, movidos por la incapacidad y la ineptitud.

Presentamos unas alternativas, pero sabemos que este Gobierno y su socio responsable... Yo quiero recordar este concepto de «responsabilidad», por si ustedes lo ignoran: es la obligación de reparar o satisfacer frente a cualquier pérdida o daño. Ustedes serán, junto con su socio, responsables de lo que pase en esta comunidad a partir de ahora. Porque a partir de ahora..., bueno, a partir de ahora..., hoy se visualiza una batalla más de una guerra fría, silenciosa, una guerra ideológica desencadenada por el sector más conservador de nuestra comunidad, por aquellos que no creen en el estado del bienestar ni confían en sus ciudadanos ni en sus servidores públicos, que atacan los pilares del estado del bienestar, la justicia, la salud, los servicios sociales y los derechos laborales, una guerra política, una guerra semántica y una guerra de ideas. Porque una guerra semántica es llamar «tique moderador» a lo que significa un peaje, una limitación en el acceso a la salud. Porque es una guerra semántica calificar de tique moderador aquello que acaba condicionando el acceso a un servicio público esencial.

Esta ley significa un cruce del Rubicón, es cruzar una línea roja, las *línies vermelles*, ¿eh? «No creuarem les línies vermelles.» Algunas –ja, ja, ¡algunas!–, las que afectan los derechos sociales y laborales, las cruzan, con absoluta impunidad. ¿Quién les hace la sillita de la reina? El Partido Popular. Y las cruzan ustedes tan alegres y tan contentos, encaminándonos hacia el desastre.

Ustedes han roto el tabú, con esto rompemos el tabú, el tabú del acceso a los servicios públicos de una forma equitativa, justa y gratuita, y universal, en nuestra comunidad. Son ustedes el rompehielos de la derecha más reaccionaria de este país, que aprobará medidas similares en los próximos presupuestos generales del Estado en Madrid. Ustedes, ustedes son el conejillo de indias, el laboratorio, y han usado a los catalanes como el laboratorio de estas pruebas.

Porque ustedes imponen impuestos que son aranceles para acceder a servicios esenciales, impuestos que son peajes para acceder a servicios esenciales, tasas que son impuestos que afectan por igual a los que más tienen y a los que no tienen nada. Afectan igual al

señor Mas-Colell que a una señora, a una viuda que cobra 350 euros o un señor que cobra 500 euros de pensión. Eso es la realidad, ese es su concepto de progresividad. Tasas que rompen el concepto y el principio constitucional de progresividad impositiva con el más absoluto descaro. Tasas que evidencian que el modelo de sociedad que quieren Convergència i Unió y el Partido Popular es una verdadera transición del modelo socialdemócrata de estado del bienestar que garantiza unos sociales mínimos y básicos, hacia un modelo de beneficencia falsamente compasiva, conservadora, que tiene como intención externalizar servicios públicos esenciales para enriquecer a sectores afines.

Y ustedes, lejos de acometer reformas encaminadas a garantizar financieramente unos presupuestos que nacieron muertos..., hemos aceptado en este Parlamento una situación absolutamente intolerable en cualquier democracia occidental seria, que es que un *conseller* de Economía, un gobierno, veinticuatro horas después de aprobar unos presupuestos, diga que están muertos. ¿Pero dónde estamos? ¿Nadie se plantea que esto es absolutamente intolerable, que es absolutamente intolerable? ¡No podemos permitir, como representantes públicos, en nuestra comunidad, esa falta de respeto parlamentario y falta de..., y de responsabilidad gubernativa y de capacidad de gestionar la cosa pública!, ¡que se aprueben unos presupuestos con unos principios falsos! Pues esta ley de acompañamiento sigue la misma senda, pues, en vez de intentar garantizar unos servicios básicos determinando qué porcentaje de nuestro PIB estamos dispuestos a gastar en esos servicios, lo que hacemos es una farsa, una farsa de ley de acompañamiento, que solo tiene como intención recaudar a la desesperada.

Ustedes... Mire, voy a usar palabras del *conseller*, palabras suyas. Usted ha dicho esta mañana a un grupo que se les tendría que caer la cara de vergüenza, porque le ha preguntado una cosa básica. *(L'orador riu.)* «La cara de vergüenza», dice. Pues hay que tener muy poca vergüenza para eliminar impuestos a los que más tienen y cargar a las clases medias empobrecidas con nuevas tasas. Hay que tener muy poca vergüenza para atizar un conflicto entre territorios y ciudadanos con el concepto de déficit fiscal, mintiendo y manipulando cifras para ocultar ineptitudes. Se les tendría que caer la cara de vergüenza para presentar unos presupuestos que al día siguiente reconocen que están muertos. Se les tendría que caer de vergüenza para aumentar los impuestos a ancianos, discapacitados crónicos, desempleados, «mileuristas», mientras fomentan la insumisión fiscal *(veus de fons)*, y ustedes también. El fraude fiscal lo fomentan un partido de gobierno y un partido de este Parlamento. Este bandolerismo institucionalizado, esta insumisión fiscal, este carlismo *trabucaire (remor de veus)*, ¿eh?, institucional..., que eso sí que es el colmo del exotismo, ¿eh? –el exotismo. Mire, uno tiene la tentación de imitar su irresponsabilidad y decirle a los ciudadanos que dejen de pagar estos impuestos para acceder a servicios esenciales. No lo haremos. Lo que espero es que tomen nota; tomen nota y lo pongan en el debe de este Gobierno y de su socio cómplice.

Y voy a poner –y acabo, presidenta; permítame..., nada, medio minuto– un..., en lo que desde Ciutadans es el ataque fundamental, que es el recorte de los derechos de los trabajadores públicos. Yo no voy a citar aquí a ningún colectivo, aunque estén presentes, porque defendiendo a todos defendemos a algunos, defiendo a los trabajadores públicos y a la intoxicación voluntaria que desde este Gobierno se ha hecho de su función defendemos al conjunto de los servidores públicos, pero especialmente defendemos a la Administración pública, defendemos la función que tiene de servicio al conjunto de la ciudadanía. Y, evidentemente, manifestaremos nuestra más absoluta oposición a leyes que conculcan derechos sociales básicos, conquistados desde el esfuerzo, para que a algunos les cuadren unas cuentas que no han sabido cuadrar desde la responsabilidad. Porque cuando un gobierno no es responsable hace lo único que sabe, y en este caso es presionar, acosar a los que menos tienen, porque son los que menos se quejan y los que menos capacidad tienen para descolgar un teléfono y mediar para que algunos modifiquen en el último minuto algunas de las partidas que ustedes han aprobado en esta ley de medidas de acompañamiento. Esa gente no tiene un teléfono rojo que descolgar y decirles que modifiquen aquello que les lesiona.

Gracias, presidenta, por su paciencia; gracias, diputados y diputadas.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyors, senyores conselleres, diputats i diputades, bé, ens deia aquí el senyor Coto, en les intervencions a què ja ens té acostumats, que s'havia definit un nou tripartit a la cambra parlamentària només per exercir els grups parlamentaris els drets que tenim reconeguts, com és que el Consell de Garanties Estatutàries revisi les lleis que eventualment ha d'aprovar el Parlament de Catalunya, és a dir, per garantir els drets i llibertats fonamentals dels grups parlamentaris; quan en realitat el tripartit que avui es forma, es consolida, és precisament el tripartit que formen vostès, Convergència Democràtica de Catalunya i Unió Democràtica de Catalunya. Aquest és el tripartit que avui es consolida aquí al Parlament de Catalunya i que aprovarà la Llei de mesures fiscals i financeres; el mateix tripartit que es dedica, com ahir vam veure amb el Govern espanyol, a indultar lladres, a indultar corruptes condemnats per la justícia, amb el Partit Popular al capdavant, indultant alts càrrecs de Convergència i Unió d'altres legislatures.

Aquest és el tripartit que vostès estan portant a terme: utilitzar el poder polític per vulnerar les condemnes de la justícia, per indultar lladres que ara haurien d'estar entre reixes; en un moment de crisi econòmica, en un moment de recessió és especialment indignant que vostès estiguin utilitzant el poder polític amb Convergència i Unió per indultar lladres i corruptes condem-

nats per la justícia. Això és el que vostès estan fent i la raó per la qual els hauria de caure en aquests moments la cara de vergonya, a tot aquest tripartit que es dedica a fer això.

I jo els pregunto: què els han donat a canvi, senyor Coto, Convergència i Unió per aquest indult? A canvi, que els han donat, Convergència i Unió, d'aquest indult? I ho pregunto a Convergència i Unió. Quin preu ha pagat Catalunya per aconseguir aquest indult del Govern del Partit Popular? Quin preu ha pagat el senyor Duran i Lleida, president de la comissió de traspassos Estat-Generalitat, que es dedica a utilitzar la seva influència a Madrid no per aconseguir traspassos en favor del poble de Catalunya sinó per aconseguir indults als lladres i als corruptes condemnats del seu partit polític, exalts càrrecs del Govern de Convergència i Unió? Quin és el preu que està pagant el poble de Catalunya? I que vostès estan utilitzant un poder polític que en lloc de beneficiar el poble de Catalunya serveix per indultar aquests lladres i aquests corruptes. Això és el que avui hauríem d'estar debatent en aquest Parlament de Catalunya seriosament, com s'està vulnerant la justícia, com s'està vulnerant els drets democràtics dels ciutadans de Catalunya. I, després, als qui utilitzem els drets perquè el Consell de Garanties Estatutàries revisi els projectes de llei, ens diuen que això són tripartits.

Miri, a més a més, serà un tripartit nefast per a Catalunya. Es publicava aquests dies, el senyor Andreu Mas-Colell deia: «Espanya ens roba.» Ell també ho deia, amb altres paraules. «Espanya ens roba 16.000 milions d'euros l'any 2009.» Es detreuen a l'economia catalana 16.000 milions d'euros anuals que no podem destinar a ajudar empreses, treballadors, a invertir en la sanitat i en l'educació. I a més vostès apliquen retallades que encara detreuen més recursos a l'economia catalana. I, a sobre, avui aprovarem una llei de mesures fiscals i financeres que el que fa és incrementar les taxes. No hi ha cap economia –no hi ha cap economia– que pugui suportar un espoli fiscal del 40 per cent dels impostos que paguen els catalans i les catalanes, que se li apliquin noves retallades i que se li apugin els impostos i les taxes; és una economia que se la condemna a la recessió econòmica i a la depressió.

Aquest tripartit PP - Convergència Democràtica - Unió Democràtica està condemnant l'economia catalana a una depressió profunda per a l'any 2012, la qual ens portarà a nivells d'atur de prop d'1 milió de persones al nostre país, a una depressió que ens portarà a patir pobresa, a patir misèria, i tot per la covardia política de no fer front a aquesta situació d'espoli fiscal i començar la transició a la independència política.

Perquè nosaltres al qui li ho preguntem és a aquest Govern de Convergència i Unió. Ja sabem que Espanya ens roba, ja fa molts anys que Espanya ens roba. I què fem per evitar que això continuï passant? I què pensem fer políticament parlant per evitar que això continuï passant? Un nou pacte fiscal? Ja portem trenta-dos anys de pactes fiscals! Si els hem vist tots els pactes fiscals. Hem vist el de Felipe González amb Jordi Pujol, hem vist el d'Aznar amb Jordi Pujol, hem vist el de Zapatero amb Mas-Colell i Artur Mas, hem vist el de Rajoy, ara, una altra vegada, amb Mas. Ja hem vist tots els pactes fiscals! Ara hem d'anar a un Partit Popular que la Unió Europea li diu que ha de retallar 45.000 milions el pressupost, i esperem que aquest Partit Popular i el senyor Mariano Rajoy ens entregui als catalans 16.000 milions d'euros més, perquè ells hagin de retallar no 45.000 milions sinó 45.000 més 16.000 milions de l'espoli fiscal que ens prenen? Això és política ficció. Això sí que és política ficció. I nosaltres el que els diem és que el que hauríem d'estar fent en aquests moments, com a país, és aquesta transició a la independència política i a l'estat propi, perquè de pactes fiscals ja n'hem vist molts en els darrers trentados anys.

L'any passat ens deia aquí, al Parlament de Catalunya, Convergència i Unió: «Hem de fer aquest sacrifici de les retallades per no acabar com Grècia, per no tornar a patir aquest dèficit públic que va generar Antoni Castells, l'anterior Govern, de 8.000 milions d'euros l'any 2010. Es van gastar 8.000 milions d'euros més del que es van ingressar.» Ja ha passat un any, i quin ha estat el dèficit públic que ha generat el Govern de Convergència i Unió a finals de l'any 2011? Quasi 8.000 milions d'euros, exactament el mateix que havia generat Antoni Castells l'any 2010. És a dir que les seves retallades no només no eviten que acabem com Grècia, sinó que el que estan és empenyent l'economia catalana precisament a acabar com Grècia, amb una depressió econòmica per a aquest any 2012 que el que comportarà és una davallada dels ingressos fiscals i haver d'aplicar noves retallades l'any 2013, nova depressió econòmica i més retallades i menys ingressos fiscals, en un cercle viciós que va portant l'economia catalana a patir una situació absolutament insostenible.

Cal una mesura clara, cal plantar cara, calen mesures fermes, valentes, que passen per assumir el compromís amb l'estat propi i amb una transició cap a la independència. Pactar indults amb el Partit Popular els inhabilita a vostès per poder liderar cap transició cap a la independència. Qui necessita Espanya perquè els seus lladres i corruptes condemnats no vagin a la presó no pot liderar cap transició a la independència per marxar d'Espanya. I això el poble de Catalunya ho ha de tenir molt clar.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per defensar les esmenes, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

(Pausa.)

Ramon Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyora presidenta. Honorable senyor conseller, senyores conselleres..., és que em despistava el fet que el senyor Laporta tindrà torn de paraula després pel simple fet que no té esmenes i jo calculava que el tenia abans que jo, un petit error de càlcul que els en demano disculpes.

Intentaré..., entendran que no podré, amb un torn, doncs, de paraula de quinze minuts, respondre també algunes de les qüestions que s'han dit, però sobretot intentaré explicar quines són les raons que empenyen el Grup Parlamentari de Convergència i Unió a donar suport ferm i a estar raonablement satisfets del tràmit parlamentari que substanciarem a continuació, que és l'aprovació d'una llei d'acompanyament, tot i lamentar, doncs, que hàgim hagut de perdre un temps addicional pel fet que aquest hagués anat al consultiu, que també m'hi referiré.

Deien, alguns diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, que no sé a qui li havia de caure la cara de vergonya. Miri, a qui els hauria de caure la cara de vergonya, llegint el dictamen del consultiu, és als grups que l'han impulsat, senyor Cañas. A qui els hauria de caure la cara de vergonya de veritat..., és llegint el dictamen del consultiu, les expressions que hi fa. I ja li'n llegiré algunes quantes al llarg de la intervenció.

Però, permeti'm que li'n llegeixi una, perquè..., que té molt a veure amb aquest fil roig. Vostè ens acusava de no sé quantes barbaritats. Diu, escolti..., diu, pàgina 26, diu: «En conclusió, el Projecte de llei de mesures fiscals i financeres» –etcètera– «és una llei ordinària admesa per la Constitució i per l'Estatut que no vulnera el principi de seguretat jurídica ni altera el procediment legislatiu des del punt de vista democràtic.»

O sigui, llegeixi-s'ho tot, i després doni lliçons a la resta. Però abans de donar lliçons, home, també llegeixi's el que li diu el Consell de Garanties Estatutàries. Per cert, per la unanimitat de tots els seus membres, que no és un tema precisament anecdòtic.

La presidenta

Senyor diputat, perdó..., es veu que no se'l sent gaire. Si es pot col·locar bé...

Ramon Espadaler i Parcerisas

No se sent?

La presidenta

D'acord? *(Pausa i veus de fons.)*

Ramon Espadaler i Parcerisas

Estan apagats? *(Veus de fons.)* Ah! Se sent bé, ara? *(Pausa.)* Crec que el senyor Cañas ha entès el que li deia; no ho repetiré per una qüestió estrictament de temps.

Permetin-me, primer, abans d'entrar en matèria pròpiament, i ho intentaré fer tant com sigui capaç en el temps que tenim, de situar-nos en el context que estem. Alguns diputats d'una o altra manera hi han fet alguna referència, però... Ja ho vàrem dir, doncs, quan aprovàvem la Llei de pressupostos i d'acompanyament per a l'any 2011, ho vàrem dir quan van començar el debat d'acompanyament i pressupostos d'enguany, de 2012, que estem en un cicle biennal, això ho vàrem dir de partida, no hem enganyat ningú, que perseguim un objectiu que des de la nostra perspectiva és absolutament necessari, no només és imposat des de la instància europea sinó que a més a més és desitjat des del Govern de la Generalitat, i que, d'una o altra manera, jo crec que podríem, d'alguna manera, compartir, que és endreçar les finances públiques, arribar a un dèficit que sigui raonable.

Això érem conscients que no es podia fer en un sol any, en un exercici pressupostari, raó per la qual el pressupost de l'any passat i el d'aquest s'han d'entendre, les quatre peces –pressupostos, acompanyament, pressupostos, acompanyament, de 2011 i 2012– com, doncs, una sola peça que persegueix aquest objectiu. I un segon objectiu, en la mesura que és possible, i aquí hi contribueixen altres legislacions, com les lleis òmnibus: reactivar l'economia. Per tant, aquesta és la feina que estem intentant fer.

Aleshores, a partir d'aquí, a un li crida una mica l'atenció perquè diuen: «No, escolti, què varen fer l'any passat?» Doncs, sí, retallar, contraure severament la despesa. Quina és la diferència del pressupost i acompanyament d'enguany respecte al de l'any passat? Que mantenim aquesta contenció de la despesa però incrementem els ingressos. I l'any passat ens anaven dient: «Escolti, que han d'incrementar els ingressos.» Ai las!, ara que ho fem, ara resulta que no ho fem bé. I ens ho deia amb aquestes mateixes paraules el representant del Partit Socialista, el senyor Maragall; diu: «Escolti, ja fan bé d'incrementar els ingressos, però ho haurien de fer d'una altra manera.»

Bé. Escolti, cadascú fa amb allò, doncs, que té al seu abast i en aquells àmbits i en aquells sectors on això d'incrementar els ingressos creiem que és possible. I creiem que hi han sectors en què hi ha un marge –que malgrat que sigui molt poc simpàtic incrementar, doncs, els ingressos–, com és el sector turístic, que tenen un marge per contribuir, per ajudar, doncs, a millorar les finances de la Generalitat. Hi han altres sectors que, per desgràcia, ni que vulguem, ho podem fer. Però en qualsevol cas això és el que es fa amb aquest pressupost.

I això, permetin-me una altra referència al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, això, és el que, amb una claredat meridiana i per la unanimitat dels seus membres, doncs, el Consell de Garanties diu: «U, no vulnera en absolut ni l'Estatut ni la Constitució; dos, és desenvolupament nítid, clar, radical, ple, de quines són les seves competències.»

Per tant, estem fent –conclusió important des de la perspectiva del Grup de Convergència i Unió– un exercici responsable de l'autogovern. Amb el benentès, senyor Uriel, que certament hem de resoldre un problema de fons, que no és menor i que no ha defugit ni un sol moment, aquest Govern, que és tot el tema del nou pacte fiscal. Evident. Però el que estem..., doncs, és atenent les urgències d'un pressupost que ha de tirar endavant el país, l'Administració, en aquesta anualitat. Això és el que s'està fent amb aquesta llei, no cap altra cosa. Per tant, estem fent un exercici d'autogovern des de la responsabilitat.

I els voldria recordar que quan alguns han dit: «És que no tenen la competència, és que això és competència de l'Estat, en altres casos...» No, no, escolti, és nítid, és absolutament nítid i unànime el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. Ens diuen: «Escoltin, vostès tenen plena competència, l'estan exercint, no estan envaint competències que no fossin pròpies, estan en el marc estatutari.» Aleshores el debat, i això és perfectament legítim, l'hem de situar en el terreny polític, no en el terreny, doncs, d'aquesta transgressió de línies vermelles que vostès pretenen, perquè no hi és, ni des de la perspectiva competencial ni des d'altres perspectives. Hi ha una discrepància política. Evidentment que hi és –evidentment que hi és. Però en qualsevol cas el dictamen, home, jo agrairia que en prenguessin bona nota aquells que l'han demanat, i és molt legítim que el demanin, i sí que nosaltres ho vàrem qualificar de filibusterisme parlamentari; un cop llegides les conclusions, sí que demanaríem que en prenguessin nota.

Dues referències brevíssimes, perquè tinc el temps escàs, com l'han tingut vostès. Pàgina 4: «La sol·licitud conté en alguns casos una escassa fonamentació d'aquests dubtes.» I això ho va reiterant; pàgina 17: «L'argumentació d'aquests dubtes» –d'adequació o no a l'Estatut o a la Constitució– «és escassa en els fonaments jurídics tercer i quart de la sol·licitud, i pràcticament inexistent en el punt segon. En tots els fonaments de l'escrit se citen de forma extensa un enfilall, doncs, d'articles de la Constitució i de l'Estatut d'autonomia que es consideren vulnerats i que, algunes vegades, com ja es pot observar, a primera vista, no tenen relació directa amb el contingut dels preceptes qüestionats.»

Home, crec que tenim no només el dret –no només el dret– sinó l'obligació, com a primer grup d'aquesta cambra, a demanar rigor als grups parlamentaris que utilitzen, que fan un mal ús del consell consultiu, doncs, que al capdavall haurà servit únicament i exclusiva per dilatar l'aprovació d'aquesta llei. Una dilació..., i el senyor Maragall ho deia –«és que cada euro de més que recaptem serà un euro de menys que haurem de retallar»–, una dilació que ens ha costat 60 milions d'euros, un darrere l'altre –un darrere l'altre–; per tant, 60 milions d'euros menys que hauríem hagut de retallar. *(Veus de fons.)* Sí, sí, senyor Cañas, això és així, –això és així– perquè la no-entrada en vigor de la llei vol dir la demora en determinades recaptacions, la demora en determinades possibilitats d'estalvi. I això té un cost per a l'erari públic. I si a vostès els haguessin donat la raó, nosaltres, evidentment, l'hauríem atès; no els l'han donada, per tant atengui's al que diu el dictamen del consell consultiu.

Per tant, ho reitero, el que creiem que estem fent o el que fem i fem convençudament és un exercici de responsabilitat, d'endreçar les finances públiques, que té un context que parteix d'una situació desastrosa quan assumim la responsabilitat del Govern d'aquest país; que té un horitzó biennal; que té una fita importantíssima en el que serà el repte jo crec més important evidentment d'aquesta legislatura, que és el nou model de finançament que necessita aquest país, al qual intentarem sumar el màxim nombre d'esforços, però el que estem intentant fer és exactament això i no cap altra cosa.

Entrant una mica més en el que és pròpiament el contingut, doncs, de la llei, si més no espigolar i fer les referències més bàsiques sobre aspectes, doncs, que s'han modificat o que introdueix de nou aquesta llei, col·loquialment coneguda com «la llei d'acompanyament».

I deixin-me parar en dos o tres aspectes que em sembla que passen absolutament desapercebuts i en què em deixa una mica perplex que alguns grups, com per exemple en el cas d'Iniciativa per Catalunya, doncs, no hi hagi parat compte.

Cànon de l'aigua. Escolti, per favor, no ens facin més crítiques; diu: «Escolti, és que vostè defensen els poderosos...» Escolti, si alguna crítica ha rebut aquest grup parlamentari és que imputa una part de la fiscalitat de l'aigua a les empreses, no precisament a l'usuari final, sinó precisament a les empreses, i vostès això no ho veuen. Si alguna cosa fa aquesta llei és crear un nou tram per a consums més que onerosos a partir de divuit metres cúbics, que vostès no van crear, que..., realment penalitzat, i resulta que vostès ni tan sols ho veuen. Si alguna cosa fa aquesta llei és perpetuar aquella mesura que vam emprendre l'any passat, que aquelles persones que puguin demostrar que tenen la dissort de tenir tots els membres a l'atur no hagin de pagar el cànon, i resulta que vostès no ho veuen. Si alguna cosa *(veus de fons)*... –no, sí, és clar, és que em remeto als fets–, si alguna cosa fa aquesta llei és incentivar els ajuntaments perquè no malbaratin l'aigua potabilitzada, que té el cost que té, per rentar o per netejar els carrers, i resulta que vostès no ho veuen. Escolti, ho dic per situar-ho en els seus justos termes.

I en el cànon de l'aigua el que fem senzillament és una cosa que tampoc han vist, i els convidaria que es miressin les esmenes del Grup Socialista: el tram bàsic, aquell que és de menys de nou metres cúbics per unitat familiar, s'apuja exclusivament l'IPC –exclusivament l'IPC–, i els que s'incrementen un 12 per cent són el segon i el tercer tram. I això resulta que tampoc ho han vist, quan hi havien esmenes d'altres grups parlamentaris que pretenien resoldre el problema de l'Agència Catalana de l'Aigua, doncs, per exemple, incrementant el tram bàsic bastant per sobre de l'IPC, entre dos i tres punts per sobre. Escolti, la nostra opció ha set precisament, escolti, aquell que és tram bàsic, que afecta totes les famílies d'aquest país, que no tenen jardí ni piscina, ni malbaraten l'aigua, doncs, escolti, aquest el mantenim; i resulta que això tampoc ho han vist.

I després ens vénen aquí que «vostès fan la política, allò, dels rics...» Escolti, s'ho mirin bé, i després en tot cas critiquen. Però mirin-se també les propostes alternatives que hi han, perquè el que estem fent, al capdavall, en el cànon de l'aigua és arreglar un forat monumental que vostès hi tenen bastanta responsabilitat. Sobretot –sobretot– el que estem fent, al capdavall, en definitiva, és això.

Per tant, nosaltres creiem que estem en la bona línia un cop fet un esforç i un sacrifici molt important per la mateixa Agència de l'Aigua, que consisteix a dir:

«Escolti, no faré més inversions, racionalitzaré la despesa, acotaré totes les despeses, intentaré renegociar els crèdits...» I aquí diem: «I, a més a més, et donem –Parlament, i amb el nostre suport– una major capacitat de recaptació», que no la situarem en els més febles, que dirien vostès, sinó que la situem a les empreses i la situem en els trams més consumptius de l'aigua.

Per tant, escolti, situem les coses tal com cal i en el seu context precís i llegint tot el que es diu, perquè a vegades un tendeix a fer les línies divisòries molt fàcils: els rics, els pobres, els que estan a favor dels poderosos, els que hi estan en contra... Escolti, les coses són a vegades molt més nítides si un va a llegir exactament el que diu la llei, i la llei en aquest cas diu el que diu.

Per tant, respecte al cànon, aquestes precisions que ens semblaven, doncs, prou importants. L'hem modulat, certament, a propostes del Partit Popular en alguns aspectes, però hem preservat el substantiu, que és la recaptació que necessitàvem per a l'Agència Catalana de l'Aigua per les deteriorades finances que té, i, en qualsevol cas, sense perjudicar aquelles parts més febles, que són, en definitiva, els usuaris que estan en el tram bàsic, que és aquell que es necessita per desenvolupar-se amb normalitat.

I el mateix podríem dir d'altres aspectes. Vostès van començar fent molts escarafalls en tot el tema de l'euro aquest per recepta que hem conegut col·loquialment. Escolti, les mesures que hi hem introduït són exonerar-ne, excepcionar-ne els col·lectius més febles... I vostès això no ho veuen, no? «No, és que això és l'impost a la malaltia....» No, escolti, des de la PIRMI i la Lismi i altres aspectes, un topall, perquè hem de protegir, doncs, les malalties cròniques, són aspectes que modulen. Hi ha una necessitat, doncs, d'acotar la despesa? Sí, és evident que hi –és evident que hi és. Hi ha una voluntat de recaptació? Jo crec que aquesta ve bastant en segon terme; però, sobretot, hi ha una voluntat explícita de no perjudicar, doncs..., allò que vostès diuen, que anem posant el dit a l'ull a no sé quins col·lectius.

I el mateix podríem dir sobre altres taxes, com per exemple la taxa que s'ha citat abans –i jo no hi faré pas més referència que aquesta– amb relació a tot el tema dels escorxadors; un sector que no l'ha rebut de bon grat, en som perfectament conscients, com el sector turístic no l'ha rebut de bon grat, però que des de la perspectiva del Govern, en un exercici de responsabilitat, creiem que són sectors que tenen un marge, petit o gran, de recorregut d'ajudar a aixecar el país, d'ajudar el país a sortir, doncs, del forat en què ens trobem. No per enfonsar aquests sectors, ben al contrari, sinó dir: «Escolti, entre tots hem d'aixecar-ho.» O és que vol que posem les taxes als sectors que estan sota zero? Vull dir, no tindria massa sentit. Les posem amb seny, negociant-ho, parlant-ho, i val a dir que la taxa turística ha estat molt i molt parlada amb grups d'aquesta cambra, però també i sobretot amb el mateix sector, per contribuir, doncs, en definitiva, a aixecar el país.

I, sobre la taxa de..., sobre l'Administració de justícia, un aspecte que ens sembla molt, molt important: ens havien dit alguns grups, per activa i per passiva, que no n'érem ni competents ni no sé quantes coses més. Els convido –no tinc temps, tinc un minut, vint segons– a llegir el que diu el dictamen del consultiu al respecte: en cap cas –i ara no seré capaç de trobar probablement la pàgina– vulnera ni el dret a la justícia, ni la tutela, en cap cas. No trobo ara la pàgina, però és explícit, és nítid, és meridià, és claríssim el dictamen del consultiu: que, u, el Govern de la Generalitat té la capacitat, doncs, per poder crear aquest tipus de taxes, i dos, que aquestes no vulneren els drets fonamentals.

Per tant, resumint i amb els pocs segons que em queden, deixar constància que el que estem fent és un exercici de responsabilitat, que persegueix un objectiu molt clar, molt nítid, molt simple de sanejar les finances, que al costat d'això hi ha altres paquets legislatius, com han estat els òmnibus, o algunes mesures en aquesta mateixa llei o en la llei d'acompanyament, que fan l'altra part, que no ens n'hem oblidat ni ens n'oblidarem, que és la dinamització, en definitiva, de l'economia i que tot això ho fem, doncs, assumint amb valentia aquelles competències que a vegades no són grates d'exercir. Li pesi a qui li pesi, nosaltres hem estat, crec, responsables i ho serem, doncs, fins al final.

Agraïm, doncs, el suport, ni que sigui per la via de l'abstenció, que és el que serà, dels grups d'aquesta cambra, del Partit Popular, que ens permetrà l'aprovació d'aquests pressupostos. Lamentem que de tots aquests aspectes que els he subratllat i que crèiem que podrien merèixer l'aprovació per part d'altres grups parlamentaris, doncs, ni tan sols hi hagin fet esment. Som conscients que és molt més cridaner, doncs, simplificar les coses i fer els debats molt més senzills, no?

I, en qualsevol cas, permeti'm, senyora presidenta, esmerçar ni que siguin deu segons... Agrair, malgrat la vehemència que hagi pogut tenir en aquest torn de paraula, el to i la capacitat..., no ens hem posat d'acord, però de tots els ponents, d'asseure'ns, d'explicar-nos què eren les taxes. Encara aquesta nit ens hem creuat alguns correus que no han donat fruit, això és així. Però, en qualsevol cas, sincerament, doncs, com a ponent que dóna suport al Govern, agrair al senyor Ernest Maragall, al senyor Coto, al senyor Pere Aragonès, al senyor Vendrell i al senyor Cañas, més enllà de les discrepàncies, doncs, el fet que hàgim pogut arribar a aquest punt. Cadascú votarà allò que cregui en consciència. Donar les gràcies al lletrat senyor Ferran Domínguez, que em sembla que l'hem fet patir una mica, perquè no li hem lliurat les transaccions, com ho hem fet amb vostès, fins a ultimíssima hora, perquè no les teníem del tot resoltes fins a ultimíssima hora. I un agraïment, que aquest és més intern, a la Clara Tarrida, que és la persona que ha aguantat tot aquest procés fent la bona feina de fer el seguiment de totes les esmenes.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Bé. Doncs, el meu vot, en coherència amb el suport que vaig donar a la Llei de pressupostos, serà favorable a la llei d'acompanyament. És un vot que deixarà constància, doncs, que el pressupost i la llei d'acompanyament podien haver estat aprovats amb una entesa dels partits catalanistes. I, doncs, és cert, és una llei molt àmplia; incorpora o inclou un reguitzell de taxes inacabable, com la taxa sobre la recepta mèdica. En aquest sentit, hi ha fet referència el diputat Espadaler, que, doncs, ha estat millorada, perquè incorpora una exempció per a les rendes més baixes i un topall anual.

La qüestió, sota el meu punt de vista, no és només quina taxa més ens inventem o com podem reduir encara més la despesa de la Generalitat. Aquesta pujada que representa la pressió fiscal dels catalans és conseqüència del fet que tenim un sistema de finançament precari. En aquest aspecte, doncs, Catalunya pateix una erosió sistemàtica dels seus ingressos fiscals; tal com ha dit el conseller Mas-Colell, aquesta erosió és insostenible, ja bé sigui a llarg termini o a curt termini. Hi estic d'acord, és insostenible. I, per tant, el marge del Govern de seguir retallant o d'emetre deute o d'apujar els impostos, doncs, ja és un marge que s'ha esgotat. En aquest sentit, demanar més esforç als catalans seria injust, seria desproporcionat en relació amb els ingressos que generem.

Hi ha un camí, que és el d'administrar plenament els nostres recursos. Aquí vostès diuen que això és el pacte fiscal; a Democràcia Catalana en diem «estat propi». En qualsevol cas, cada dia que passa, amb més retallades, amb més emissió de bons de la Generalitat i amb més pujada de taxes, és una prova més que Catalunya no aconsegueix el que necessita, que no és una altra cosa que –n'hi ha molts que hi estem d'acord, com vostès– recaptar, gestionar i inspeccionar els seus impostos.

Moltes gràcies.

(Ernest Maragall i Mira demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Maragall...?

Ernest Maragall i Mira

Per contradiccions, si us plau...

La presidenta

Trenta segons.

Ernest Maragall i Mira

Sí, només per constatar, per enregistrar que, malgrat la meva insistència i la d'altres portaveus, seguim sense conèixer quin serà el resultat global de Llei de pressupostos, llei de mesures, en termes d'equilibri econòmic, de xifres resultants dels ingressos avui dictaminats i, per tant, de les possibilitats o no d'assolir els objectius de dèficit públic explicitats. I em sembla que això lliga amb la demanda que jo feia, en fi, amb la menció que fèiem abans, en el sentit que, a manca de notícies sobre la Llei de pressupostos espanyola i la seva previsió d'ingressos, aquesta llei està efectivament, en fi, inutilitzada o quasi, perquè no tenim ni les xifres que resulten aquí ni la realitat a la qual ens haurem d'enfrontar dintre de ben pocs dies.

Jo sol·licito formalment que el Govern presenti en aquest Parlament el quadre econòmic resultant de l'aplicació de la Llei de pressupostos i de la llei de mesures, de la llei d'acompanyament. I em sembla que això és exactament allò a què es va comprometre el senyor Espadaler quan en vam parlar obertament i públicament en la ponència que discutia aquesta llei, com ell mateix recordava fa un moment.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas...?

Jordi Cañas Pérez

Sí, por alusiones, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Cañas Pérez

Sí, no…, yo quedo..., reconozco la habilidad oratoria del señor Espadaler situando el debate de hoy no donde corresponde, que sería en el incremento de los impuestos de la justicia, la salud y las clases medias y más humildes de nuestra comunidad y el recorte de los derechos laborales de los trabajadores públicos, y lo ha querido situar en el debate sobre el Consejo de Garantías Estatutarias. *(Remor de veus.)*

Yo simplemente le voy a decir una cosa, señor Espadaler: me siento muy orgulloso de pertenecer a un grupo parlamentario que ha conseguido...

La presidenta

Un moment... –un moment. Senyores diputades, senyors diputats, si us plau... *(Pausa.)* Senyor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. No, le quería recordar al señor Espadaler que yo me siento muy orgulloso de pertenecer a un grupo parlamentario que ha permitido que 60 millones de euros –que ustedes rápidamente hacen cuentas– hayan permanecido en la cartera de los ciudadanos catalanes. Me siento muy orgulloso de haber conseguido que el Consejo de Garantías Estatutarias diga que el PIRMI es un derecho, que a los trabajadores de la función pública se les acotará su recorte de derechos. Me siento muy orgulloso, y tan orgulloso, que lo vamos a llevar en algunos aspectos al Defensor

del Pueblo, para que intente limitar el impacto que estas medidas tendrán sobre el conjunto de ciudadanos.

Gracias, presidenta.

La presidenta

A continuació començarem la votació del Projecte de llei de mesures fiscals i financeres. En primer lloc, votarem les esmenes reservades fent un bloc per cada grup parlamentari. En segon lloc, votarem les esmenes transaccionals. En tercer, votarem les esmenes subsegüents al Consell de Garanties Estatutàries, al dictamen del consell. En quart lloc, les esmenes tècniques. I finalment votarem el dictamen, on hi haurà també alguna votació separada.

Comencem amb les votacions del primer bloc d'esmenes, que són les presentades pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Quan hi hagin una, dues o tres esmenes, els donaré el número de l'esmena; quan n'hi han vint o trenta, quedarà en el nom de la tercera o de la quarta, eh?

Primera votació: números 71, 73 i 86.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 24 vots a favor, 77 en contra i 28 abstencions.

Segona votació: 111 i 114.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 52 vots a favor, 78 en contra.

Tercera votació: 72 i 79.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 51 vots a favor, 77 en contra i 2 abstencions.

Quarta votació: esmena 80.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 105 en contra i 1 abstenció.

Cinquena votació: esmena 115.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 77 en contra, 42 abstencions.

Sisena votació: 74 i 76.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 52 vots a favor, 78 en contra.

Setena votació: esmena 113.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 44 vots a favor, 76 en contra i 9 abstencions.

Vuitena votació.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 4 vots a favor, 86 en contra i 40 abstencions.

Novena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 114 en contra i 13 abstencions.

Desena votació: l'esmena 75.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 105 en contra i 12 abstencions.

Onzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 77 en contra i 40 abstencions.

Dotzena votació: número 91.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 77 en contra i 49 abstencions.

Tretzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 88 en contra i 39 abstencions.

Catorzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 88 en contra i 39 abstencions.

Quinzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 88 en contra i 39 abstencions.

Setzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 78 en contra i 49 abstencions.

Dissetena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 86 en contra, 41 abstencions.

Divuitena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 124 en contra i 3 abstencions.

Dinovena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 87 en contra, 39 abstencions.

Vintena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 123 en contra i 4 abstencions.

Vint-i-unena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 116 en contra i 11 abstencions.

Vint-i-dosena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 106 en contra i 21 abstencions.

Vint-i-tresena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 114 en contra i 13 abstencions.

Vint-i-quatrena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 41 vots a favor, 86 en contra i 3 abstencions.

A continuació votarem el segon bloc d'esmenes, presentades pel Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 6 vots a favor, 86 en contra i 38 abstencions.

Segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 6 vots a favor, 114 en contra i 10 abstencions.

Tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 78 en contra.

Quarta votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 6 vots a favor, 115 en contra i 8 abstencions.

Cinquena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 90 en contra i 8 abstencions.

Sisena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 127 en contra.

Vuitena votació.

Comença la votació.

Un moment, jo he fet la votació de la vuitena, però faltava la setena? *(Pausa.)* Doncs, fem la de la setena en aquest moment, d'acord? *(Pausa.)*

Per tant, la vuitena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 114 en contra i 10 abstencions.

Fem... *(El lletrat diu: «Ells han votat pensant que era la setena.»)* Bé, doncs, repetim la votació de les dues; d'acord.

Fem la setena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor i 126 en contra.

Votem ara la vuitena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 99 en contra i 28 abstencions.

Passem a la novena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 51 vots a favor, 79 en contra.

Desena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 90 en contra.

Onzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 78 en contra i 28 abstencions.

Dotzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 78 en contra i 28 abstencions.

Tretzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 24 vots a favor i 106 en contra.

Catorzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor i 117 en contra.

Quinzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 78 en contra.

Continuarem amb el tercer bloc d'esmenes, que són les presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 79 en contra i 3 abstencions.

Segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 41 vots a favor, 77 en contra i 11 abstencions.

Tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 78 en contra i 39 abstencions.

Quarta votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 106 en contra i 14 abstencions.

Cinquena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 81 en contra i 11 abstencions.

Sisena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 81 en contra i 38 abstencions.

Setena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 109 en contra i 11 abstencions.

Vuitena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 21 vots a favor i 109 en contra.

Novena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 24 vots a favor i 106 en contra.

Desena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 78 en contra i 28 abstencions.

Onzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 81 en contra i 28 abstencions.

Dotzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor i 81 en contra.

Tretzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 78 en contra.

Catorzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 24 vots a favor i 106 en contra.

A continuació votarem el quart bloc d'esmenes, que són les presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comencem amb la primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 79 en contra i 39 abstencions.

Segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 77 en contra i 41 abstencions.

Tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 106 en contra i 13 abstencions.

Quarta votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 108 en contra, 10 abstencions.

Cinquena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 106 en contra i 3 abstencions.

Sisena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 106 en contra.

Setena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 106 en contra i 10 abstencions.

Vuitena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 108 en contra i 10 abstencions.

Novena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 80 en contra i 28 abstencions.

Desena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 81 en contra i 38 abstencions.

Onzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 78 en contra i 31 abstencions.

Dotzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 78 en contra i 41 abstencions.

Tretzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 78 en contra i 10 abstencions.

Catorzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 78 en contra i 3 abstencions.

Quinzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor i 81 en contra.

Setzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 80 en contra i 10 abstencions.

Dissetena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 78 en contra.

Divuitena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 81 en contra i 28 abstencions.

Dinovena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 80 en contra i 38 abstencions.

A continuació votarem el cinquè bloc d'esmenes, que correspon al Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Votarem la primera i la segona, atès que la tercera, quarta, cinquena, sisena i setena han estat retirades en virtut d'una transacció amb altres de Convergència i Unió.

Per tant, votarem, en primer lloc, la primera votació, que és l'esmena 526.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 76 vots a favor, 23 en contra i 31 abstencions.

Passem a votar la segona votació: esmena 531.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 79 vots a favor i 51 en contra.

Tot seguit passarem a la votació del cinquè bloc d'esmenes, que són les presentades pel Grup Parlamentari Socialista.

Primera votació: esmena 241.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 33 vots a favor i 97 en contra.

Segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 95 en contra.

Tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 83 en contra i 16 abstencions.

Quarta votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 78 en contra.

Cinquena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 78 en contra.

Sisena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 81 en contra i 10 abstencions.

Setena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 78 en contra i 24 abstencions.

Vuitena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 78 en contra i 21 abstencions.

Novena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 81 en contra i 11 abstencions.

Desena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 78 en contra.

Onzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 78 en contra.

Dotzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 78 en contra.

Tretzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 81 en contra i 20 abstencions.

I ara votarem el setè bloc d'esmenes, que són les reservades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Ha estat retirada l'esmena reservada número 57.

(Veus de fons.)

I les tres darreres del bloc no es faran, perquè són les que es transaccionen amb les anteriors del Partit Popular.

Per tant, comencem amb la primera votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 99 vots a favor, 13 en contra i 17 abstencions.

Segona votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 89 vots a favor, 17 en contra i 24 abstencions.

Tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 71 vots a favor, 42 en contra i 17 abstencions.

Quarta votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 71 vots a favor, 15 en contra i 44 abstencions.

Cinquena votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 61 vots a favor, 42 en contra i 27 abstencions.

Sisena votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 61 vots a favor, 52 en contra i 17 abstencions.

Setena votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 61 vots a favor, 3 en contra i 66 abstencions.

Vuitena votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 61 vots a favor, 44 en contra i 25 abstencions.

Novena votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 61 vots a favor, 24 en contra i 45 abstencions.

Desena votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 61 vots a favor, 13 en contra i 56 abstencions.

Les tres següents, com els he dit, han quedat fora perquè estan incloses en les transaccionals.

Ara votem en una única votació, tret que em demani algú votació separada, les cinc esmenes transaccionals.

Es pot votar en una sola? *(Pausa.)* D'acord.

Doncs, comença la votació.

Han estat aprovades per 78 vots a favor, 52 en contra.

Iniciem ara les esmenes subsegüents al Consell de Garanties Estatutàries.

Primera votació, del Subgrup Ciutadans.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 78 en contra.

Segona votació, del Subgrup Ciutadans.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 78 en contra.

Ara votem la tercera votació, del Grup Socialista.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 78 en contra.

La quarta votació, del Grup Socialista.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 78 en contra.

La cinquena votació, del Grup Socialista.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 78 en contra.

Sisena votació, del Grup Socialista.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 78 en contra.

Ara, la setena votació, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 78 en contra.

Vuitena votació, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 78 en contra.

Novena votació, del Grup Parlamentari d'Iniciativa...

(Joan Herrera Torres demana per parlar.) Ah, senyor Herrera...

Joan Herrera Torres

Sí, gràcies, presidenta. Ho havíem traslladat prèviament, però ens agradaria que es fes lectura de la novena votació...

La presidenta

Sí, perdó –perdó–, ara anava a dir-ho.

Joan Herrera Torres

...que és l'esmena que fa referència al retall del 15 per cent en determinats llocs de treball que considerem que han de ser exclosos.

La presidenta

Ja pensava dir-ho; se m'ha avançat.

Aquesta esmena és la novena votació, esmena 3 del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i és l'esmena que diu el següent: «Resten també exclosos de la mesura els llocs de treball ocupats per personal interí que desenvolupa tasques de rehabilitació en l'àmbit dels serveis penitenciaris.»

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 78 en contra.

Desena votació, del Subgrup de Solidaritat.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 78 en contra.

Onzena votació, del grup de Solidaritat.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 77 en contra.

Passem ara a votar la dotzena votació, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 78 en contra.

Tretzena votació, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 78 en contra.

Passem ara a les esmenes tècniques, que són dues.

Una primera votació, esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió referent a l'article 59.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 99 vots a favor, 3 en contra i 28 abstencions.

Segona votació; és una esmena dels Serveis Jurídics referent a l'article 52.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 102 vots a favor i 28 abstencions.

Finalment, votarem el dictamen.

La primera votació és part del dictamen corresponent a l'article 74 *octies*, lletra *c*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 62 vots a favor, 51 en contra i 17 abstencions.

La segona votació és part del dictamen corresponent a l'article 74 *octies*, lletra *d*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 61 vots a favor, 41 en contra i 27 abstencions.

La tercera votació és l'esmena signada per tots els grups i subgrups parlamentaris, referent a l'addició d'un nou apartat *e* a l'article 74 *octies*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor i 1 en contra.

La quarta votació és part del dictamen corresponent a l'article 83.3.*e*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 130 vots en contra.

Cinquena votació: part del dictamen corresponent a la disposició addicional vint-i-dosena.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 61 vots a favor, 52 en contra i 17 abstencions.

Sisena votació: part del dictamen corresponent a la disposició transitòria cinquena.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 61 vots a favor, 52 en contra i 17 abstencions.

Finalment, votarem la resta del text del dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat el Projecte de llei de mesures fiscals, financeres i administratives i de creació de l'impost sobre les estades en establiments turístics per 61 vots a favor, 52 en contra i 17 abstencions.

Seguirem amb l'ordre del dia i, per tant, amb les interpel·lacions.

En primer lloc, farem les que estaven previstes com a punt número 6 i punt número 7, i la punt número 8..., se'ns demana una alteració de l'ordre del dia, que se substanciï el punt 12... *(Veus de fons i pausa.)* No..., el 12 no, el 13 –el 13. Per tant, farem 6, 7, 13, i després farem 10 i 11, i quedarà la número 8 per demà, a dos quarts de deu. *(Veus de fons.)* La 9 –la 9, perdó. Amb tants canvis... Per tant: 6, 7, de moment. *(Pausa.)* I demà, per a tots..., perquè ho sàpiguen tots, començarem a dos quarts... *(Remor de veus.)*

Un moment, si us plau, un moment... Atès que avui hem tingut el que hem tingut, doncs, hi han hagut alguns canvis, perquè hi havia consellers que han hagut de substituir el president en determinats actes, i portem tota la tarda fent modificacions en funció de les agendes. I, en principi, estava previst tal com he dit. Per tant, continuem amb el mateix: ara la 6 i la 7; després farem la 13, i després la 10 i 11. I demà, a dos quarts de deu, farem la número 9. Per tant, a dos quarts de deu tots aquí, amb la número 9, i a continuació farem totes les mocions. D'acord? *(Pausa.)*

Interpel·lació
al Govern sobre la difusió de la balança fiscal entre Catalunya i l'Estat espanyol i dels avantatges del pacte fiscal en la línia del concert econòmic (tram. 300-00131/09)

El punt sisè de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la difusió de la balança fiscal entre Catalunya i l'Estat espanyol i dels avantatges del pacte fiscal en la línia del concert econòmic, i la presenta l'il·lustre senyor Joan Laporta, del Grup Mixt.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, presento aquesta interpel·lació per conèixer l'opinió o la disposició del Govern a realitzar una campanya divulgativa de les balances fiscals, el dèficit fiscal que aquestes balances fiscals demostren, i una campanya explicativa, també, dels avantatges que té per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya i per al país el pacte fiscal inspirat en el concert econòmic.

Els antecedents que motiven aquesta interpel·lació són l'aprovació que vam fer en aquest Parlament en la seva darrera sessió, referent a la publicació de les balances fiscals, i que ha tingut la seva traducció pràctica en la publicació de la presentació de l'estudi del dèficit fiscal feta per l'honorable conseller Andreu Mas-Colell durant el període del 1986 al 2009. Celebro que s'hagi fet aquesta presentació, la presentació d'aquest estudi; a més a més, també celebro enormement la forma com s'ha fet, rigorosa, objectiva, de manera seriosa, seguint una metodologia que aplica uns criteris que ja han estat, doncs, acceptats en altres estudis que s'havien fet respecte d'aquestes qüestions, i, per tant, doncs, celebrar que s'hagi fet d'aquesta manera. I amb la interpel·lació el que pretenc és que el Govern participi de l'opinió que cal anar més enllà, i el que cal, doncs, és, sota el punt de vista del meu partit, de Democràcia Catalana, realitzar una campanya de difusió explicativa de les balances fiscals, del dèficit fiscal i del pacte fiscal inspirat en el concert econòmic, que creiem que és necessari que es realitzi per a la màxima comprensió, per a major comprensió de la ciutadania, dels ciutadans de Catalunya, referent a aquestes qüestions.

M'estic referint a qüestions relatives a la incidència que té el dèficit fiscal com a rèmora que frena el creixement econòmic. Tots sabem, doncs, que els pressupostos de la Generalitat estan molt marcats per aquest dèficit fiscal, un dèficit fiscal que afecta directament la vida quotidiana dels ciutadans, un dèficit fiscal que es pot arribar a la conclusió, per part de qui l'analitzi, que no es pot demanar més esforç als catalans, ja estem fent un esforç extraordinari, i els ingressos fiscals que generem veuen any rere any que s'ha convertit en una constant invariable aquest 8 per cent negatiu, de saldo fiscal negatiu, que presenta aquesta situació de les balances fiscals amb Espanya. Ho repeteixo, s'ha convertit en una constant invariable que, doncs, entenc que tenim la responsabilitat de capgirar-la, i d'aquí que es presentin alternatives, solucions com la del pacte fiscal inspirat en el concert econòmic.

Cal fer una campanya, una campanya que consisteixi en anuncis als mitjans de comunicació, amb tanques publicitàries si cal, amb material publicitari imprès, que hi hagi una pàgina web que informi sobre aquestes qüestions a la ciutadania, a través del Twitter, el Facebook; que hi hagin, doncs, cartells, tríptics, espots de televisió, falques radiofòniques, missatges de persones rellevants que són models de referència per a la ciutadania i que segur que s'implicarien en aquestes qüestions, que afecten, hi insisteixo, tan directament la butxaca dels ciutadans. I, per tant, el que es pretén amb aquesta campanya de difusió és que aquestes qüestions, les balances fiscals, el dèficit fiscal, el pacte fiscal, tinguin una presència diària en la vida dels ciutadans. I que es faci amb exemples, amb exemples de com afecta aquesta situació la seva vida quotidiana. Segur que serem capaços de trobar exemples molt il·lustratius on el dèficit fiscal no apareixerà com una xifra, com uns números, com un percentatge, sinó que segur que en trobarem exemples en què els ciutadans veuran com afecta directament la seva feina, aquesta dinàmica que malauradament tenim, referent a l'ocupació, a l'atur, dinàmica negativa; com afecta el tancament de les seves empreses, com afecta les prestacions sanitàries, aquestes famoses retallades, com afecta la qualitat de l'ensenyament, com afecta les nostres infraestructures... El conseller ho va dir en la seva presentació: si això no es produís, doncs, estaríem, en lloc d'estar reivindicant el corredor ferroviari mediterrani estaríem fent-lo.

Per tant, doncs, la campanya pretén això, ha d'anar enfocada en aquesta direcció. Segurament sense cap càrrega ideològica; una campanya en aquest sentit, doncs, molt neutra, de donar informació a la ciutadania d'aquestes qüestions. Aquest és l'objectiu, informar els ciutadans; informar els ciutadans perquè tinguin els elements de judici suficient perquè, quan es plantegin aquestes qüestions, puguin posicionar-se amb coneixement de causa.

Entenc, doncs, que a més a més enfortiria la proposta que el Govern pensa fer a finals d'aquest any, com ha manifestat, referent al pacte fiscal inspirat en el concert econòmic. L'enfortiria perquè aquest consens que estem buscant o que estan buscant amb la resta de grups parlamentaris, per altra banda difícil, entenc jo, tal com es planteja des del Govern, i que amb el plantejament –jo ja ho he dit més d'un cop– del Govern hi participo plenament... En aquest sentit, s'ha de cercar el consens de la ciutadania. I què millor que donar informació, què millor que tenir una ciutadania amb arguments referents a aquestes qüestions?

També perquè això es converteixi en un repte col·lectiu. Entenc que aquesta campanya, ben feta, evidentment esmerçant els recursos de què disposem per a aquestes qüestions..., i procurar que sigui, doncs, un pressupost al més acurat possible, però que es tregui el màxim rendiment de cara a informar la ciutadania. Ho repeteixo, que sigui un repte col·lectiu, perquè aquestes qüestions tenen la seva complexitat i, si no esmercem esforços, si no actuem en la línia de donar els màxims arguments i al més entenedors possible a la ciutadania, possiblement els ciutadans pensaran que

estem parlant de coses que no els afecten directament. Hem de ser capaços, amb una campanya, hi insisteixo, de difusió d'aquestes qüestions tan importants, que arribin a la ciutadania de la manera més entenedora possible i que representin, doncs, un repte col·lectiu per als ciutadans, aquestes qüestions.

La voluntat de la interpel·lació és aquesta: conèixer l'opinió del Govern respecte d'aquesta qüestió.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, senyora presidenta. Moltes gràcies, senyor Laporta; cregui'm que prenc nota dels seus suggeriments i, si li sembla, a la segona part de la intervenció parlaré una mica d'alguns aspectes que tenen a veure amb el que ve després de la confecció de les balances fiscals. Ara permeti'm que em concentri una mica en la tasca preliminar, que ha sigut la d'elaborar-les i la d'actualitzar la sèrie fins al 2009, que és la data més recent en què es podia actualitzar.

Com saben, durant els governs anteriors es va constituir una comissió, un grup de treball per a l'actualització de la balança fiscal de Catalunya, es va constituir l'any 2004. Aquest grup de treball va establir una metodologia de consens que... Això va ser primer el 2005, i després van haver-hi uns avenços introduïts el 2008, i aquesta comissió va monitoritzar la confecció d'aquestes balances, que es van fer a la Subdirecció General de Política Financera del Departament, llavors, d'Economia i Finances. La sèrie, per tant, va arribar al 2005.

En data del 9 de març del 2011, o sigui, fa un any, el Parlament de Catalunya aprovava una moció, la Moció 4/IX, en què instava el Govern a –i ho llegeixo, cito– «actualitzar les balances fiscals, d'acord amb la voluntat expressada en la Comissió Mixta de valoració Estat-Generalitat del 2 de desembre de 2004, i donar continuïtat als treballs i al mètode del Grup de Treball per a l'Actualització de la Balança Fiscal de Catalunya de gener de 2005 i de juliol del 2008». I això és exactament el que s'ha fet.

La metodologia és exactament la mateixa metodologia, sense fer cap canvi ni millora. És evident, quan es fan treballs d'aquests, que a un se li acudeixen una millora aquí i una millora allà, però això trencaria la sèrie, i, per tant, s'ha seguit exactament la mateixa metodologia, que és bona, eh?, em sembla que és bona. Quan he dit «millores» eren qüestions de detall. És una bona metodologia.

S'ha confegit, ho repeteixo, no només seguint la mateixa metodologia, sinó per exactament la mateixa gent, els mateixos funcionaris, la mateixa unitat amb què es va confegir la sèrie que arribava fins al 2005.

I puc dir que també hi han col·laborat, mirant-se el resultat final i l'aplicació de la metodologia, la professora Núria Bosch, que va ser la coordinadora del grup de treball anterior, i la professora Marta Espasa, que va ser membre del grup de treball anterior i que va ser, de fet, la més directament autora del càlcul de les balances. Poso èmfasi en això, perquè la continuïtat és molt important en aquests temes.

Les balances fiscals, en podríem dir «les balances fiscals territorials», tenen com a objecte mesurar l'efecte distributiu de la relació fiscal amb l'Administració central. És a dir, no tenen una relació directa amb la hisenda de la Generalitat; indirectament sí, perquè part de la despesa de l'Administració central són les transferències del sistema de finançament, però aquesta només és una part de l'acció fiscal de l'Administració central sobre Catalunya. I l'objecte de les balances és mesurar a efectes redistributius.

Hi ha dèficit fiscal quan els recursos que un territori aporta a l'Administració central superen la despesa que aquesta destina a aquest territori, i viceversa, per superàvit. L'Administració central inclou organismes autònoms, agències estatals, seguretat social, empreses públiques.

Hi ha dues aproximacions estàndards en aquest tema, que és la del flux monetari i la del flux benefici. La publicació que s'ha fet inclou els dos càlculs. Ara em limitaré al flux monetari, que és el més fàcil d'interpretar i el més rellevant en situacions en què hi ha molt atur. El senyor... va somrient; és igual, puc presentar-li el mètode de benefici, està tot escrit, és tan estable com l'altre.

Em poden preguntar... Els anys que s'ha calculat de nou –2006, 2007, 2008 i 2009– són anys de molt desequilibri públic fiscal de l'Estat. Agafem l'any 2009, per exemple: el dèficit públic de l'Estat va ser el 8,5 del producte interior brut. Em poden preguntar com tracta la metodologia del grup de treball aquest tema. Doncs, és molt simple: els diners que l'Estat manlleva per cobrir el seu dèficit es distribueixen entre totes les comunitats autònomes amb una proporció raonable; no importa, és amb proporció als ingressos que hi han, però podria ser amb qualsevol; les diferències seran a efectes de segon ordre. Es distribueixen. De manera que els diners que aporta Catalunya són els que directament aporten les institucions i els contribuents de Catalunya, i el que aporta com a recursos que manlleva Catalunya per la seva part del dèficit estatal. I, similarment, els pagaments per interessos que paga el Govern central pel deute acumulat, que són despeses del Govern central, també es distribueixen com a despeses, es comptabilitzen com a despeses de les diferents comunitats autònomes, també amb alguna proporció raonable, i d'aquesta manera queda assimilat el dèficit/superàvit del sector públic estatal.

Això, ho repeteixo, és raonable, perquè, evidentment, si miro l'assignació del que es manlleva, al final el dèficit estatal, els préstecs s'hauran de pagar i, per tant, es pagaran per tots els ciutadans de l'Estat espanyol i en una proporció seran pagats pels catalans; o sigui, són contribucions dels catalans en alguna proporció.

Bé. Els resultats per al flux monetari del 2006 al 2007 són que, com el percentatge del PIB català

l'any 2006 va ser menys 7,9 per cent... –siguem raonables: diguem-ne, la xifra després de la coma..., no es lliguin massa a aquesta xifra; sempre pot ser una mica més gran o una mica més petita, però...–, 7,9; el 2007, menys 8,1; el 2006, menys 8,5; el 2009, menys 8,4. Si digués el flux benefici –però que no els el defineixo ara–, va des del menys 5,6 el 2006 a menys 5,8 el 2009. Amb això tenim una sèrie històrica perfectament comparable del 1986 al 2009, on, flux monetari, la mitjana de tots aquests anys és exactament el 8 per cent. Hi ha, evidentment, una mica de dispersió; per les xifres mínimes hi ha un 6,7 el 1986, un 6,7 el 2001, arriba al 10 el 1993, també el 2002, però aquest és l'àmbit en què es mou. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

A la segona part els parlaré... Si hi ha segona part; no sé si m'he gastat tot el temps. Però, en fi, aquestes són les xifres.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers, il·lustres diputats, diputades... Honorable conseller, gràcies per les explicacions. No en tinc cap dubte, de tot el que ens ha explicat, i a més a més tampoc tinc cap dubte que vostè és la millor o la persona més adequada per explicar aquesta metodologia i per explicar aquestes balances fiscals. Estic convençut que difícilment li podran fer un gol en aquestes qüestions. Per tant, en aquest sentit, doncs, des de Democràcia Catalana ja sap vostè que té una màxima confiança, i a més a més amb entusiasme, si m'ho permet.

Al que sí que faig referència en la interpel·lació és al fet aquest de, els ciutadans, estar informats, de tenir aquest dret a estar informats permanentment sobre aquestes qüestions, perquè, si no... –i ho hem constatat amb certes, doncs, opinions que hem rebut i comentaris–, molt interessant escoltar-lo a vostè explicant aquesta situació que es dóna, eh? I a més de la forma, ja li ho dic, doncs, des de..., amb una capacitat didàctica i pedagògica admirable. El que sí que, doncs..., vostè ho fa un cop cada ics temps, i els ciutadans que vulguin tenir una informació actualitzada i permanent d'aquestes qüestions han de tenir la sort de poder-lo escoltar a vostè en una intervenció com va fer l'altre dia, o posar al televisor el Canal Parlament i veure alguns cops els debats que es mantenen aquí referents a aquestes qüestions, no? I per això –he fet propaganda, o sigui, tingueu-ho en compte–, en aquest sentit, fer referència que això no ho podeu fer sols. És a dir, ha d'haver-hi un..., ha de ser un repte col·lectiu, i, per tant, la raó de la campanya és aquesta: que els ciutadans estiguin permanentment informats. Que aquestes qüestions són prou importants i afecten directament la seva vida quotidiana, i, per tant, si som capaços d'explicar-ho amb exemples i de fer aquesta campanya divulgativa, crec que hi sortiríem, tots plegats, guanyant.

I insistir en aquest fet, no?, que és una inversió que, pel que pot representar, crec que seria una molt bona inversió feta pel Govern de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Hi estic d'acord, la difusió és molt important. Ja sap que els acadèmics estem obcecats amb la publicació, que ja és el principi de la difusió. Ja la tenim publicada, ja la tenim disponible. L'hem enviada a molta gent, a no sé quants, però són centenars; espero que un nombre de vostès l'hagin rebuda. També he de dir que aquest exercici es repetirà cada any, a mesura que les dades es vagin fent disponibles, i mantenint la continuïtat de la sèrie. I m'apunto la necessitat i conveniència de continuar-ho difonent.

També aprofito per esmentar que som molt conscients del tema que s'han d'oferir indicadors, diguem-ne, clars i intuïtius en aquest tema del tractament fiscal de Catalunya. I, per tant, li puc dir que ja fa temps, fa mesos que vàrem constituir una comissió d'experts per al desenvolupament d'indicadors sobre el tractament fiscal de Catalunya. És clar que un d'aquests indicadors seran les balances fiscals. Però no tenen per què ser..., però no seran l'únic indicador. Per exemple, un altre indicador ja està clar, també el presentem en aquest cas en aquest document: serà, dels ingressos de l'Estat, quin percentatge surt de Catalunya, de les despeses de l'Estat quin percentatge ve a Catalunya en termes de despeses en el territori. Però n'hi poden haver d'altres. Els treballs d'aquesta comissió estan essencialment acabats, i, per tant, els propers mesos les presentarem, i, evidentment, si desenvolupem indicadors és amb la idea de després aplicar-los. Ja dic, n'hi han molts.

Per exemple, aquest indicador que ara li he esmentat, que és la proporció d'ingressos de l'Estat que s'originen a Catalunya *versus* la proporció de despeses que vénen a Catalunya, en el sentit de despesa en el territori –que, ho repeteixo, és un concepte particularment important en temps en què hi ha desocupació, perquè de la desocupació segueix la demanda efectiva–, aquest serà un dels indicadors.

Però un altre dels indicadors –tot això està en el document ja avançat– seria el següent. Com vostè sap, molt sovint es diu que el resultat, que les balances fiscals no tenen sentit, perquè tot és el resultat i la suma del que surt de drets i deures individuals. Bé, fem el següent exercici, el poden veure aquí: traiem la seguretat social i l'atur del còmput, acceptant que seguretat social i atur són completament derivats de drets i de deures individuals, eh?, i ara ho calculem només amb la resta, on no tot és discrecional, però el component discrecional és molt important. Doncs, miri, quan es fa això resulta que la proporció d'ingressos que rep l'Estat continua sent el 20 per cent dels ingressos totals,

19 i escaig; en un cas és incloent-ho tot, seguretat social o Administració, però si es treu seguretat social i atur continua sent el 19 per cent i escaig. En canvi, la proporció de la despesa passa del 14 per cent i escaig, que ja és tota una diferència respecte al 19, a l'11, a l'11 per cent. O sigui que..., lliçó apresa en el segment de la despesa pública de l'Administració central: com més augmentem el component discrecional, més discriminada està Catalunya. O sigui, l'argument dels drets individuals és un argument que em temo que una vegada que es té en compte, doncs..., tant de bo –tant de bo– només la hisenda, només anés per drets i deures individuals. La veritat és que hi ha molta despesa que és discrecional, i és en aquesta, diguem-ne, despesa discrecional que la discrecionalitat ens va en contra.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'accessibilitat del sistema sanitari.

Interpel·lació
al Govern sobre l'accessibilitat del sistema sanitari (tram. 300-00133/09)

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Maria Sabaté.

(Pausa.)

El vicepresident primer

Quan vulgui, senyor diputat.

Josep M. Sabaté Guasch

Molt bé. Gràcies, president. Conseller, amb el seu Govern, la gent s'ha d'esperar més temps per ser atesa als centres de salut i hospitals. Vostè va dir aquest dimarts en un acte públic, i ho cito textualment, que la sostenibilitat del sistema no passa perquè novament es vulgui ajustar els costos del sistema sanitari; això és impossible, va dir. I ha descartat en aquest mateix acte fer noves retallades i ha parlat d'innovar per aconseguir els recursos de dins el sistema.

És el que ens va dir l'any passat després d'aprovar les retallades del pressupost del 2011. I ara ens diu el mateix també després que li han retallat el pressupost del 2012. Ens ho podem creure aquest cop, conseller? Voldríem dir que sí. Per què no explica com ho pensa fer?

Miri, mentre no transvasi del sector públic de salut al sector privat de salut aquests recursos, ens semblarà bé tot el que es pugui recuperar; ens semblarà bé.

Recordi, conseller, que el Departament de Salut va elaborar i el Govern va aprovar el 24 de juliol del 2001 una carta de drets i deures dels ciutadans i ciutadanes en relació amb la salut i l'atenció sanitària, i on es garanteix com a dret l'accés a l'atenció sanitària. Ara, el Pla de salut també ho pretén garantir.

Miri, conseller, no per dir més una cosa, no per dir-la més vegades, esdevindrà certa. I això ho sap vostè. Però al seu Govern, d'això, en saben molt. Però dir-li –vostè també convindrà amb mi...– que aquest principi no ens val per a salut. La realitat és una altra i no és veritat que vostès pretenguin garantir l'accessibilitat als serveis de salut, perquè les seves polítiques van per un altre costat.

Conseller, perquè el sistema de salut de Catalunya disposi d'un servei de qualitat és necessari que el Govern garanteixi els nivells d'accessibilitats adequats; no n'hi ha prou a manifestar-ho o desitjar-ho, cal garantir-ho, conseller, i per fer-ho és necessari molt més que bones paraules i bones intencions.

L'accessibilitat és una condició vinculada a l'equitat de distribució dels serveis sanitaris, que integrin..., hi integrin aspectes diversos: aspectes econòmics, geogràfics, legals, organitzatius i culturals. Li direm com veiem aquests nivells d'accessibilitat avui, parlant-li d'aquests aspectes.

Els aspectes econòmics. Com es pot parlar de garantir l'accessibilitat i l'equitat després de retallar la inversió en salut en dos anys en un 14 per cent i un total de 1.300 milions d'euros? Com pot dir que el sistema de salut a Catalunya no ha perdut qualitat després d'haver realitzat un total de trenta-sis expedients de regulació d'ocupació que han afectat quatre mil professionals?

Li parlàvem abans de transvasament de recursos. Miri, conseller, aquell que pot fer un esforç i s'ho pot pagar ara busca solucionar el seu problema de salut al sector privat, però no acaba mai del tot bé aquesta història. Això dels transvasaments, cregui'm, li ho diu un de l'Ebre, pot anar pel pedregar.

Treure gent del sistema públic de salut no beneficia ningú, tot el contrari, només provoca desigualtat i, com a resultat, segurament més pobresa. Potenciar el sistema públic de salut és l'única política que permet gaudir del serveis de salut públic, i privats també, d'excel·lència. I nosaltres apostem per aquesta via. I vostè, conseller, també?

Aspectes geogràfics. Miri, vostès han limitat l'atenció en gairebé tots els centres d'atenció primària i consultoris locals, i han suprimit l'atenció nocturna en gairebé cinquanta, amb l'únic argument que tenien una baixa freqüentació. I no es pot tancar un centre només argumentant baixa freqüentació. No pot reduir serveis de salut a la població només per aquests criteris. Altres serveis públics no ho fan, conseller. I no cal que li faci comparacions, perquè segurament serien odioses. Però la ciutadania necessita sentir-se molt segura pel que fa a la protecció de la seva salut i amb les seves polítiques, i amb aquests actes això no passa.

S'ha continuat el procés de retallades amb els tancaments de farmàcies, plantes d'hospitals i reducció d'horaris de quiròfans; ha disminuït molt l'activitat assistencial, i així s'ha desdibuixat totalment la capacitat resolutiva dels centres i també l'equilibri territorial que donava seguretat als ciutadans sobretot que viuen fora de l'àmbit metropolità. L'impacte sobre l'accessibilitat al sistema ha estat molt gran, conseller. Amb les seves decisions està contribuint a un desequilibri territorial de Catalunya.

Si parlem d'aspectes legals, la garantia en l'accés es contempla en la legislació de l'Estat i també en la legislació autonòmica. Però el Mapa sanitari, sociosanitari i de salut pública del 2008 reforça tota aquesta arquitectura normativa que ha d'assegurar l'accés als serveis sanitaris de qualitat, però amb garantia d'equitat per als catalans i catalanes.

Si la Constitució estableix que s'ha de garantir que la llibertat i la igualtat siguin reals –ho diu al seu article 9–, els poders públics no han de poder empitjorar els nivells de satisfacció dels drets socials. Ni la crisi ni el dèficit poden justificar la pèrdua de garanties pel que fa als drets a la salut. Com justifica les seves polítiques pressupostàries, conseller?

I ara se li obre un altre front amb tot debat obert al voltant de la iniciativa penal popular en defensa de la sanitat pública. S'està afectant drets adquirits amb esforç de generacions, i els ciutadans ho estan patint; conseller, cal que ho tingui en compte. En paraules del president Mas, han tocat os en matèria de salut. I abans de prendre mal podrien rectificar algunes qüestions. També ho deia el mateix president a Sitges a les jornades de presentació del pla.

Si parlem de qüestions organitzatives, vostè ha deixat en mans dels gerents dels centres de salut i hospitals gairebé l'autoritat política. Ha dit que tenen autonomia en la gestió dels seus recursos, però, d'altra banda, els obliga a treballar amb molta limitació pressupostària pública, i així estan obligats, si volen quadrar comptes, a obrir més les portes dels centres de salut i hospitals públics a les asseguradores privades. I això amb el model actual es pot fer. Tothom té dret a rebre assistència sanitària pública. Aquest Parlament vam ser els primers de l'Estat a legislar sobre la universalització, recordi-ho, i es va fer per reforçar precisament el sistema públic i no per afeblir-lo. S'han reduït fins pràcticament eliminar les retribucions variables dels professionals, i, com a única solució per millorar les retribucions, els gerents dels centres no poden fer altra cosa que oferir-los fer activitat privada. I en això no estem d'acord.

Conseller, això, sap que està passant als centres. El primer que et pregunten en arribar a les admissions dels centres de salut i hospitals, el primer que pregunten, li ho deia l'altre dia, és si tens mútua. I això és cert. Cal que hi posi límits, a aquesta situació, conseller; el Departament de Salut hauria de regular aquesta situació i pot fer-ho: imposi un codi de bones pràctiques almenys en aquest sentit. Digui'ns de quina innovació ens parla; li farem costat si ens ho explica. Ens vol entendre quan li parlem de transvasament de recursos?

Miri, endreçar l'alta complexitat, que sé que hi està posat, però sense enfrontar professionals i gerents hauria de ser l'objectiu en lloc d'apostar per retallades lineals, que han empitjorat i molt l'equitat personal i sobretot territorial, dificultant l'accés als centres i serveis i perdent sobretot qualitat en les prestacions.

Miri, si parlem de qüestions culturals, i per anar acabant, dir-li, conseller, que no ha respectat en absolut tot el relatiu a la cultura participativa establerta a Catalunya des de les transferències; ho ha volgut aparentar però no ho ha exercit. Formava i forma part de la nostra cultura entendre la diversitat i treballar des del sistema de salut per reduir les desigualats, sobretot. El municipalisme estava, estava i està –estava i està–, en la base del sistema de salut a Catalunya però ara ja compta poc. Des de les transferències de salut dels anys vuitanta, sempre s'ha dit que hi havia un pacte entre els diferents partits polítics per mantenir el sistema de salut, però realment, conseller, el que hi havia certament, més que un pacte, era un respecte. I aquest pacte o respecte no es va fer per legitimar les seves polítiques, les actuals, sinó per construir un dels millors sistemes de salut d'Europa i del món, que ara comença a estar qüestionat. Refaci el consens, conseller, és la seva responsabilitat.

Si econòmicament no pot justificar la seva gestió, si no ha complert el pressupost, si no té la confiança dels ciutadans per mantenir els seus serveis de salut a prop, perquè no els pot donar seguretat quan els redueix els serveis, si això genera dubtes legals en l'aplicació de certes mesures, si a nivell organitzatiu no li encaixen algunes de les seves propostes i si tampoc fa confiança a ciutadans i ciutadanes pel que fa a la participació en la gestió i tampoc fa cas dels ajuntaments, que són la base d'aquest model, hem de dir-li que les seves polítiques han empitjorat l'accessibilitat i, com a conseqüència, la qualitat dels serveis sanitaris.

El pacte o respecte no legitima aquestes polítiques de retallades. El sistema sanitari català ha estat un referent a nivell internacional, en canvi, no ha aguantat una crisi econòmica en mans del Govern de Convergència i Unió. És necessari refer-lo, conseller, començant per garantir l'accessibilitat i la qualitat del sistema sanitari públic. Refaci confiances, conseller, i doni garanties.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpel·lació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies per la seva interpel·lació, senyor Sabaté. Un se sent el portador de l'apocalipsi del sistema sanitari, no?, si l'escoltem a vostè. I he de dir-li que sorprèn a la majoria de la gent –«de la majoria de la gent» parlo dels professionals, parlo del sector sanitari, parlo dels gestors– la seva actitud política, sent com és vostè un gestor de llarga experiència en el sector i amb una responsabilitat directa sobre els serveis sanitaris d'aquest país, i, per tant, sap del que està parlant. I, per tant, tot aquest artifici que va acompanyat de les seves afirmacions, doncs, sorprèn. I em sorprèn a mi el primer, però sorprèn moltíssima gent, que esperava una altra cosa i una altra actitud en la situació de dificultat en què es troba el nou Govern quan arriba al seu moment. I és una realitat la situació que es troba. I no estic fent, com dic sempre,

judici de valor. És una realitat. Vostè és un gestor del sistema que no crec, ni jo ni una part molt important, per no dir «la majoria del sector», que es cregui els plantejaments que fa i que diu com aquesta visió apocalíptica de la situació.

Miri, nosaltres ho vam dir el primer dia. Nosaltres vam dir que l'efecte de la situació econòmica i de la no-disponibilitat d'una part del pressupost, que eren aquests 896 milions d'euros, comportaria una espera, que procuraríem que aquesta espera no vulnerés en cap moment la situació de malaltia del pacient. I així ho hem intentat fer, aplicant, per cert, mètodes, anàlisis i sistemes anteriors; no ens hem inventat res, eh? I per tant continuem comptant la llista d'espera exactament igual i exactament igual aplicarem els criteris de gestió que vostè coneix tan bé com jo, com es pot resoldre la llista d'espera des del punt de vista d'una estabilitat pressupostària com la que teníem el 2002 a efectes reals en l'àmbit sanitari.

Per tant, ho sap molt bé i sap que a més a més ho podem fer. I ho podem fer perquè des del punt de vista de la gestió, miri, dos i dos són quatre, ho sumin des de la dreta cap a l'esquerra o des de l'esquerra cap a la dreta. I sap molt bé que tot això que vostè planteja i diu quedarà molt bé per moltíssima gent, però per aquells que ho han de resoldre, que són la gent que està a la trinxera, que està al front i que coneixen el que és una entitat sanitària i una organització, saben com resoldre-ho i a més saben que ho resoldran.

Miri, parla de polítiques pressupostàries, de participació. Miri, nosaltres hem plantejat un pla de reformes, que tampoc inventem res, recollim tot el pla de reformes que des de fa molt temps s'estava treballant, que en diem «Pla de salut», que és un pla de reformes que, per cert, compleix a bastament amb el que diu que ha de contenir el Pla de salut la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya.

I aquest plantejament –no sé si s'hi deu haver participat, si tindrà consens o no, però aquest, en l'òrgan de màxima participació del departament, igual que en tots els territoris– no va ser rebutjat per ningú, ni per Comissions Obreres ni pels sindicats; va ser..., van fer abstenció en la seva posició. Però, miri, ja que em recorda que els municipis no hi participen, li diré que la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis van votar a favor d'aquest pla que ens ha de permetre sortir de la situació en què estem, perquè entenem que més diners no en tindrem i mentre no..., i lluitarem per tenir-ne més, per descomptat, però mentre no en tinguem, hem d'utilitzar el millor possible aquells diners que tenim, fent allò que havíem dit fa molts anys que havíem de fer i que s'havia començat, per cert, a fer.

No em digui que tanquem centres d'urgències a les nits en l'atenció primària quan estem aplicant un pla que és del 2005, que va fer una aturada, es va tornar a imposar el 2008 i va tornar a fer una aturada. O sigui, si no passa re, si hem de reconèixer les coses com són. És a dir, nosaltres ho basem en criteris no de tancar ni deixar sense prestació els ciutadans, sinó que aquests ciutadans rebin la prestació d'una altra manera i en un altre lloc. Per tant, no confonguem els dispositius amb els drets i les prestacions, i no fem confusió a les persones.

Per tant, miri, de veritat que quan diu això de la mútua fa riure molta gent, quan diu que als hospitals preguntem a la gent si té una mútua. De veritat que quan això s'ha comentat amb el sector..., home, no aixequi a categoria general una estratègia del departament que fem que als hospitals públics a la gent li demanin una mútua, per favor, eh?

Per tant, jo crec que..., siguem tots una miqueta més conscients que una situació és difícil, que hi han mesures per sortir d'això, que hi ha una manera d'arreglar-ho. I jo no li dic que no es demani, però no aixequi a categoria d'actitud general que a tots els hospitals públics de Catalunya pregunten a la gent si té una mútua. Per tant, home, jo crec que, al sector sanitari en el seu conjunt, l'esforç que han fet els gestors, que han fet els professionals, segurament es mereix un millor tracte polític per part de tots, i m'incloc jo també, eh?, per part de tots. No es pot veure una situació com la que estem en aquests moments plantejant quan, escolti'm, tots estem d'acord en què és l'accessibilitat, tots estem d'acord que l'accessibilitat va lligada a la resolució, tots estem d'acord que és una prioritat d'aquest Govern, com ho ha de ser..., com de tots els governs, com no pot ser d'una altra manera. No fem aquest discurs..., que, de veritat –de veritat–, senyor Sabaté, aquest discurs del transvasament. Vostè s'ho creu això? Es creu algú que nosaltres volem fer un transvasament dels recursos? S'ho creu algú? Ho hem fet? Ho estem fent? Jo crec que deixem de dir coses que sí que trenquen aquell acord tàcit que el sistema sanitari és el que és, el model sanitari d'aquest país és el que és. I, per cert, no hem tocat res del model sanitari d'aquest país que jo sàpiga, eh?, ni hem fet cap transvasament de cap tipus. Per tant, l'únic que hem tocat, evidentment, són una sèrie d'inversions, com vostè molt bé ha dit, que no solament era impossible fer-les en aquests moments, sinó que, a més a més, en alguns casos hauríem de revisar-les, i les estem revisant.

Per tant, home, jo crec que el sector sanitari, els ciutadans d'aquest país, els professionals no es mereixen que abordem el problema de la salut pública d'aquest país, que és un problema de crisi econòmica, de crisi financera, molt important, que sembla que no existeix, que això és un tema que no existeix, les tresoreries no tenen problemes... Vostès han estat tenint tensions de tresoreria. Vostès han hagut de fer un ajustament pressupostari en el segon semestre del 2010... Escolti'm, i han tingut tot el suport del sector sanitari, el van tenir tot –tot. Per tant, home, aquesta situació econòmica que no es resol el 2011, ni el 2012, ni el 2013, jo crec que..., cercar una transcendència d'apocalipsi en aquests moments quan ha passat allò que vam dir que passaria, que hi hauria una llista d'espera i que, precisament, tant en el Pla de salut com en el pressupost d'enguany intentarem reconduir-ho i el compromís és aquest: igual que vam dir que augmentaria la llista d'espera, també diem que reduirem la llista d'espera el 2012. I vostè sap com es fa això? I no es fa, segurament, fent una partida pressupostària excepcional, si-

nó amb els recursos que tenim, i, gestionant-los d'una altra manera, jo li puc assegurar que reduirem la llista d'espera.

Perquè hi ha coses en aquest país que hem d'avaluar tots. I, per tant, hem d'avaluar també el contingut de les llistes d'espera, i també allò que estem fent. I, a més a més, ho estem fent a cada territori. No em digui que això no té en compte el territori. No em digui que no té en compte el món local. No em digui que no té en compte ningú, perquè això sap tan bé com jo que no es produeix així.

Queda molt bé el discurs, i entenc molt bé que, des de la seva posició política, sigui el discurs que ha de fer, i ho entenc perfectament; però el discurs que ha de fer pensi que el discurs no solament el fem aquí a dintre, sinó que també el discurs va cap a fora i que, precisament, no generem –no nosaltres, sinó segons quines interpretacions– una inseguretat als ciutadans, que jo crec que després, afortunadament, quan els ciutadans utilitzen el sistema sanitari curiosament la seva satisfacció és molt superior al 2010 perquè la seva expectativa, vist l'ambient, és molt més negra quan van a un centre sanitari que la realitat que s'hi troben quan els atenen.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Sabaté.

Josep M. Sabaté Guasch

Gràcies, president. Conseller, precisament –precisament– perquè sóc un gestor amb molta experiència no li contestaré aquesta qüestió amb temes apocalíptics, perquè jo crec que això ratlla l'obscenitat. Però sap el que és una qüestió obscena? És posar-li qüestions concretes damunt de la taula. I això està passant, i jo no ho he fet. No li posarem casos de malalts i casos de qüestió en retards diagnòstics i d'altres coses que sap que estan passant. No ho faré. Això és fer apocalipsis, i això mai ho hem fet. El nostre grup des del primer moment, conseller, s'ha posat al seu costat per si ha calgut fer coses, no al seu dictat al seu costat, que és molt diferent, conseller. Precisament per això estem parlant de política sanitària, i no és cert que molta gent no entén determinades coses, perquè no es preocupi, no hi ha tanta gent pendent de mi, però sí que hi ha molta gent pendent de vostè, conseller; moltíssima més gent pendent de vostè que no pas pendent de mi.

Miri, el Govern del president Mas no li permetia desviar-se del pressupost, però vostè s'ha desviat igualment, i, per tant, ara ja no li serveixen aquests arguments com excusa per atacar el Govern anterior. *(Veus de fons.)* Ja sé que diu que no. Ha gestionat malament el pressupost i a més ha lesionat, i molt, els drets de catalans, i ara sí que ho ha fet perquè fent això lesiona els drets. No val a dir que *de aquellos gastos vienen estos recortes*, com afirmen alguns aliats de més enllà de l'Ebre. I sí que li recordo que estem parlant de transvasaments, perquè jo sóc d'allí i és un símil molt –molt– adequat al que està passant ara. I no pot dir-ho perquè vostè, a part de no complir el pressupost, ha hagut de reconèixer l'eficiència en la gestió sanitària del Govern catalanista i d'esquerres. I ho explica molt bé, i així li hem agraït, en el Pla de salut 2011-2015. Per tant, no ho han fet tan malament. I, quan li donem alguna recepta perquè ho faci millor, cregui, si us plau, i escolti, perquè en sabem, d'això, una mica.

La protecció de la salut es reconeix com un dret fonamental de la persona, els ciutadans i ciutadanes són titulars d'una sèrie de drets i deures en matèria de sanitat, i, per tant, li demano que no frivolitzi en aquest tema. No es pot dir que ha de recuperar un temps d'espera i que el 2012 disminuirà un 2 per cent la llista d'espera quirúrgica després d'haver-la incrementat com l'està incrementant –ho esperem i ho suposem, i no ho voldríem– al voltant d'un 40 per cent –i no ho voldríem. Ja sé que ha dit que està esperant que nosaltres desitgéssim aquest tema. No s'equivoqui conseller, no s'equivoqui amb mi.

A finals del 2011 més de 225.000 persones, comptant totes les intervencions quirúrgiques, absolutament totes, només les de procediment garantit integren les llistes d'espera. I vostè ho sap: un total de 75.000 persones més que l'any anterior. Ja ho tenen tot monitoritzat i ho poden comptar. Ens explicarà una part, i l'escoltarem amb atenció, però parli de tot. Ho té monitoritzat i ho pot fer. Expliqui'ns-ho del tot com queda, i no ens n'alegrarem, sinó que li farem propostes perquè ajudi a disminuir-lo; no en dubti ni un moment, d'això.

També li hem de recordar que la seva reconversió, perquè és una reconversió el que està passant en el sistema de salut, està expulsant molts professionals dels centres de salut i hospitals. I això pot arribar, conseller, li ho deia al principi, aquestes mesures que va començar a aplicar a costar més de catorze mill llocs de treball directes i indirectes, no només de persones que hi puguin comptar i que els sindicats ja tenen comptat en vuit mil, li estic parlant de directes i indirectes en altres sectors: hoteleria, construcció, etcètera.

«El Pla de salut aprovat pel Govern pretén articular la reforma del sistema sanitari per donar resposta» –ho diu– «a les noves necessitats socials del país.» Però quines són aquestes, conseller, si no són millorar i evitar les desigualtats de salut i millorar l'assistència sanitària i la qualitat de vida dels catalans? Quines són aquestes necessitats? Per solucionar tots aquests problemes ara trossejarem l'ICS? Es pot fer d'una altra manera, i vostè ho sap. No diu Convergència i Unió i el PP a Barcelona i a Madrid que s'han d'eliminar empreses públiques? Com s'explica que el Govern de Catalunya en vulgui crear de noves? I per fer-ho no se li acut res més que trossejar l'empresa pública més gran de Catalunya: cada hospital una empresa, cada primària una empresa a nivell territorial? Amb quins objectius, amb quins propòsits? On queda la seva aposta –ho recorda, conseller– per les organitzacions sanitàries integrades si ara vol separar primària i hospital?

Conseller, en lloc de fomentar la relació metge i pacient anima altres tipus de connivència sense comptar

amb els professionals i usuaris. I és cert, els ho dicta, no hi compta, més que per dictar-los al Consell de Participació l'ultima ocurrència, probablement, del conseller d'Economia.

Conseller, es pot fer millor, és possible i vostè ho sap. La crisi, i no els socialistes, en té la culpa, d'aquesta situació. La crisi, i no Madrid, és qui ens impedeix avançar i ens obliga a retrocedir. Cal abordar la crisi recuperant, però, el sistema de salut com a font de cohesió social, i cregui, sigui realment útil per reforçar el capital salut dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, el capital salut, no altre capital. No faci com a València, ni com a Madrid, on es treuen a concurs els territoris i es reforci l'assegurament públic per evitar aquestes situacions a Catalunya.

Conseller, el sistema sanitari és com un transatlàntic que no es pot passar de frenada, perquè si ho fa acaba enfonsant-se, i els catalans i catalanes no ho podem permetre. Hem d'aconseguir articular millor els centres de salut i els hospitals i també les organitzacions.

Conseller, presentarem moció en el proper Ple per tal de garantir terminis en l'atenció dels serveis de salut a les organitzacions sanitàries sense fer, com vostè sí fa, qüestions d'obscenitat i apocalíptica respecte al sistema de salut.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També, per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Bé. Senyor Sabaté, amb aquesta batedora de barrejar-ho tot, permeti'm que li digui que el dia 3 de febrer aquest conseller va dir que gastaríem 896 milions menys d'euros en sanitat perquè no els tenia, en atenció sanitària. Sí que no he complert el pressupost, és veritat, he arribat només a gastar-ne 840. Ara, si vostè fa la interpretació comptable i no la política del que estic dient, jo vaig dir a 3 de febrer, que això comportaria esforços per als professionals, llista d'espera i que la gent segurament no podria rebre allà on rebia els serveis i s'hauria de desplaçar una mica més enllà. Això ho vaig dir el 3 de febrer. I això és el que ha passat: hem gastat 840 milions menys que l'any anterior. I les conseqüències de gastar 840 milions menys de l'any anterior són aquestes de què parlo. I aquesta és la realitat –aquesta és la realitat– del pressupost tal com li estic dient. Després, si el pressupost comptable és un altre pressupost..., evidentment respecte al pressupost comptable clar que hi ha dèficit, perquè la Generalitat feia dèficit, recordi, no presentava un pressupost equilibrat.

Per tant, escolti'm, no barregem les coses, ni traslladem..., a sobre de l'esforç que ha fet tothom, la gent esperant-se, els professionals abaixant-se el sou i tot això..., que no ha servit per a res perquè a sobre han fet dèficit. Per favor, eh? Jo crec que quan diem que faríem 846 milions menys en despesa, i n'hem fet 840..., 896, perdó, i n'hem fet 840..., doncs, home, sí, evidentment, en aquest sentit no he complert el pressupost.

Que l'impacte ha sigut en llistes d'espera? Sí. I quan jo presenti el resultat de salut en la comissió parlamentària, tal com m'he compromès, veurà que no solament hi ha llista d'espera, en el sistema sanitari hi ha moltes coses més que s'han preservat, inclús millorat. I ho sap molt bé. I seguirem sent respectuosos amb el procediment i rendirem comptes de l'atenció sanitària en el seu conjunt, i de les llistes d'espera també... –ja sé que només les llistes d'espera sembla que és el problema, perquè és el problema, és l'únic problema, i això ho he reconegut des del primer dia. Per tant, rendirem comptes al Consell de Direcció del Servei Català de la Salut, al Consell Català de la Salut, al Consell consultiu de pacients, a tots els consells de salut de les regions sanitàries i a la Comissió de Salut del Parlament en última instància, tal com hem sol·licitat a la sessió.

Per tant, centrem-nos en el que ens hem de centrar. És a dir, el sistema sanitari tenia menys diners l'any passat, va haver de gastar 896 milions i només va poder gastar 840 menys; evidentment, va fer el dèficit que estava pressupostat fer. El conjunt de la Generalitat no ha assolit el dèficit, n'ha assolit una miqueta més. És així, però al que ens vam comprometre en el pressupost de Salut, que no solament és un pressupost comptable que surt d'Economia i Finances, és un pressupost d'actuacions, és un pressupost d'activitat i és un pressupost de gestió..., aquest pressupost l'hem complert fins on vam dir que compliríem. No s'han produït les altes que vam dir que no es produirien, hem augmentat la llista d'espera en allò que l'hem augmentada i acabarem de depurar-lo en aquests propers dies.

Però hem de revisar determinades coses també, no és possible que Catalunya sigui la comunitat autònoma que més pròtesi de genoll posa de tot Espanya i d'Europa. Hem de revisar determinades coses. I això forma part de l'element qualitatiu.

I, per tant, escolti, nosaltres rendirem comptes del que ha de rendir comptes un departament de Salut, que és d'alt compromís econòmic de despesa que l'ha assolit no exactament, i dels resultats de salut que esperava obtenir amb aquest pressupost de despesa de què estava dotat.

I parlarem dels resultats de salut, però no parlem d'altres coses: no parlem del trossejament de l'ICS, no parlem del desplaçament, no parlem de les mútues... Parlem dels resultats, eh?, perquè, si no, totes aquestes hipòtesis van creant una sensació que jo crec que no ens fa bé a ningú, eh?, a vostès tampoc –no fa bé a ningú. Per tant..., i ens genera un descrèdit que no acaben d'entendre, determinats agents, que estiguem parlant d'aquestes coses i que no estiguem parlant d'altres coses en sentit més positiu.

Escolti, nosaltres vam plantejar en el Pla de salut..., i ho hem explicat a bastament a tots els nivells que ens volien escoltar, i, per cert, hem recollit totes les iniciatives, incloses les dels municipis, a cada territori aquelles que són assumibles, les hem inclòs totes, aquestes estan aquí. Vostè sap, tan bé com jo, que hi ha capacitat, encara, de millorar l'activitat, des del punt de vista

d'això que ens preocupa a tots, que és guanyar accessibilitat. Que perdem accessibilitat no vol dir que perdem prestacions, tampoc confonguem la població, eh?

Per tant, nosaltres intentarem guanyar aquesta accessibilitat, que forma part de l'equitat; buscarem l'equitat territorial, que sap tan bé vostè com jo que les «càpites» territorials no s'ajusten a la necessitat de cada territori, que les hem de corregir, que les hem de col·locar, etcètera.

Per tant, transmetem el missatge de tranquil·litat; transmetem que, tant vostès, des de l'oposició, com nosaltres des del Govern, sabem el que estem fent, i no donem aquesta sensació que aquí ningú sap el que està fent, inclosa la mateixa oposició quan fa determinats plantejaments.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació
al Govern sobre l'aeroport de Reus
(tram. 300-00136/09)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'aeroport de Reus. Està presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i, en el seu nom, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alícia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, president. Honorable conseller, l'aeroport de Reus és un dels principals pols econòmics de la província de Tarragona, una infraestructura amb una llarga història i amb un enorme, amb un gran potencial que malauradament no s'està aprofitant. Avui, de nou, s'han reiniciat, per fi, les activitats, no les que voldríem, perquè aquest hivern ha estat dur, ha estat llarg, i l'aeroport més que un aeroport ha semblat un desert. En l'actual context de crisi econòmica infraestructures consolidades com l'aeroport, el port de Tarragona o l'estació de l'AVE necessiten un impuls especial de cara al fet que actuïn com a eixos dinamitzadors de l'activitat econòmica del territori; són clau per al desenvolupament de les comarques de Tarragona, ja que aquestes infraestructures tenen un impacte directe i real en la seva economia.

Tenim un aeroport a Reus competitiu, preparat per al present i per al futur, amb unes instal·lacions renovades i amb capacitat per absorbir un volum d'operacions i de passatgers molt superior al que està tenint actualment, fins i tot superior al que ha tingut en els darrers anys, tot i anar a l'alça fins a l'estroncament que ha patit aquest hivern.

Tenim un aeroport preparat per al segle XXI, i, en aquest sentit, cal destacar que AENA ha fet els deures... –va fer els deures durant els darrers anys, especialment en les inversions realitzades des del 2005–, invertint més de 85 milions d'euros a l'aeroport de Reus. Les principals inversions les recordarem: la terminal d'arribades, l'edifici provisional de sortides, la remodelació de la central elèctrica i el condicionament dels accessos, que van suposar una inversió de més de 8 milions d'euros l'any 2005; el condicionament de pistes i carrils de rodatge, que va suposar 4,6 milions d'euros a la terminal d'embarcament l'any 2006; l'edifici de facturació i sortides, amb una inversió de 37 milions d'euros l'any 2008 –ho repeteixo, 37 milions d'euros–; 9 milions d'euros en l'ampliació final de la plataforma l'any 2010, i un total de 13 milions d'euros en l'adequació i millora del camp de vol aquests darrers anys.

Parlem, doncs, d'un aeroport que havia duplicat el nombre d'operacions entre el 2001 i el 2009, en passar de 13.400 a 31.000 operacions l'any. Un aeroport que va passar de tenir 700.000 passatgers l'any 2009 a tenir-ne el 2011, l'any passat, més d'1.350.000 passatgers, i que no volem que es torni a situar-se en xifres de 700.000 o de 900.000 passatgers l'any; volem anar amunt i no avall, senyor conseller.

Les instal·lacions actuals de l'aeroport, amb les inversions i la remodelació que li he comentat ara, són modernes, amb una capacitat real per tenir tres milions de passatgers cada any; això serien els números òptims, i vostè ho sap. Un aeroport dimensionat per atendre 1.500 passatgers/hora entre terminals de facturació i d'arribades; capacitat per atendre 1.500 passatgers/hora avui, en el present, preparat per fer-ho ja, la infraestructura hi és. El que li volem dir és que aprofitem la infraestructura molt millor, optimitzem-la. Aquest ha de ser el nostre repte i volem que sigui també el seu repte com a conseller.

Tenim l'aeroport de referència del sud de Catalunya que tants anys havíem reclamat des del territori i que ara és una realitat gràcies a l'impuls dels diferents governs centrals, gràcies a les inversions d'AENA d'aquests darrers anys. I aquesta és una realitat que hem de saber aprofitar molt millor. S'imagina l'impacte que suposaria tenir tres milions de passatgers l'any a l'aeroport de Reus? Nosaltres sí que ens ho imaginem i creiem que és hora de treballar-hi amb més fermesa.

En paral·lel a la infraestructura es va constituir i efectivament funciona la Taula Estratègica de l'Aeroport de Reus, una eina amb una àmplia participació del mateix territori, molt més enllà de la presència política, que ha funcionat prou bé i que ha servit per impulsar l'activitat de l'aeroport durant els darrers anys. Si bé l'estructura de la taula, les dinàmiques i els objectius d'aquesta taula que ha liderat, efectivament, la Generalitat de Catalunya, el seu Govern, entorn de la qual s'han anat situant la resta de participants del territori, són més que lloables, també és cert que en el context actual creiem que és necessari un nou impuls, amb tres objectius fonamentals: el primer, elaborar un full de ruta per a l'aeroport de Reus, d'acord amb les instal·lacions de què ja disposem; el segon, diversificar les destinacions i les connexions de l'aeroport amb la resta d'Europa –és molt important diversificar, actualment depenem massa del mercat britànic i irlandès–, i en tercer lloc, desestacionalitzar l'activitat ae-

roportuària i convertir l'aeroport de Reus en una porta d'arribada durant tot l'any. No volem ser un aeroport turístic, volem que l'aeroport de Reus sigui un aeroport desestacional.

Creiem que la Taula per a la Promoció de l'Aeroport és una bona eina de treball. Creiem, no obstant, que qui ha de liderar aquesta taula, que és la Generalitat de Catalunya, que és el seu Govern, hauria de tenir un full de ruta més clar respecte al mapa aeroportuari català, el paper que ha de jugar l'aeroport de Barcelona a nivell nacional i internacional, i també el paper que han de tenir els aeroports de Reus i Girona en aquest full de ruta. Només amb les idees i els objectius clars podrem treballar més ferms i aconseguir els objectius que tots volem.

L'aeroport de Reus ha de ser la porta d'entrada a la Costa Daurada, a Tarragona i a Reus. Si volem convertir-la efectivament en destí turístic consolidat i amb identitat pròpia, necessitem que tingui connexió directa amb la resta d'Europa. En aquests moments és evident que hi ha una excessiva dependència del mercat britànic i irlandès. Com li deia, concretament el 72 per cent dels passatgers de l'any passat van venir amb Ryanair d'aquestes destinacions, mercat britànic i irlandès. Malgrat això, però, Ryanair, incomplint... –i sabem les negociacions que han dut a terme–..., finalment Ryanair ha deixat de tenir Reus com a base operativa, fet que provoca una disminució del nombre d'operacions i, en conseqüència, del nombre de passatgers i del volum d'activitat econòmica a tota l'àrea d'influència de l'aeroport, per no parlar dels llocs de treball directes que aquesta base operativa generava i els molts centenars d'indirectes que també.

En seu parlamentària, en el Ple del 5 d'octubre de 2011, vostè mateix ens va dir –i el cito textualment–: «Estem buscant nous operadors per a aquests aeroports» –referint-se als aeroports de Girona i de Reus– «i que hi ha companyies que ens asseguren que operaran els propers mesos en aquests dos aeroports» –l'octubre de l'any passat, del 2011. Estem a les portes de la temporada turística i no hem tingut més notícies al respecte. És cert que avui s'ha anunciat alguna cosa també del mercat britànic. És cert, a més, que a més de Ryanair hi han altres operadores que treballen a l'aeroport, totes elles només en temporada turística i portadores pels operadors turístics Thomas Cook i Thomson, com Sky World Airlines, Jet2.com.

Cal que siguem valents, ambiciosos i proactius. Des del Partit Popular no ens resignem als volums actuals de passatgers, no volem aquests 700.000 o 900.000 passatgers l'any. Cal que la taula estratègica pugui treballar de forma més proactiva en la recerca de noves destinacions turístiques, més enllà del mercat britànic. Hauríem de recuperar la connexió amb França, amb Itàlia i amb Polònia.

Creiem que la nostra competència directa no és Barcelona. La nostra competència, la de l'aeroport de Reus, és Turquia, és Egipte; són destinacions turístiques pròpies, com és la Costa Daurada, com poden ser Tarragona, Reus, Salou, Cambrils..., tot el que alberga la Costa Daurada com a marca. Només sent més competitius i oferint al turista europeu la possibilitat d'arribar directament a Reus aconseguirem a incrementar el nombre d'operacions i de passatgers i, en conseqüència, fer créixer l'impacte econòmic del turisme internacional a casa nostra. Li demanem ambició i força per poder-ho aconseguir i li oferim col·laboració també per poder-ho aconseguir.

Per donar només una dada, l'aeroport de Reus va generar prop de 2,4 milions de pernoctacions de viatgers que viatjaven amb Ryanair i 1,3 milions més de pernoctacions de vols xàrter durant el 2011 a la zona; més de 3 milions i mig de pernoctacions al territori, amb l'impacte que això suposa. Li demanem que amb les eines de què disposa, amb el lideratge efectiu que realitza vostè, el seu departament, la Generalitat, a la taula estratègica, no talli les ales a les oportunitats, sinó que marqui un nou impuls, que dupliquin o tripliquin aquestes xifres els propers anys.

Una assignatura pendent de l'aeroport de Reus és la manca de connexió actual amb destinacions de la resta d'Espanya. És conscient de la quantitat d'oportunitats perdudes que suposa això? A tots els nivells: econòmic, empresarial, congressual, turístic, en l'àmbit dels negocis? Per això li volem preguntar: quines mesures s'estan prenent des de la Generalitat per recuperar vols com el de Santander, Santiago de Compostela o Sevilla? No ja només pel turisme, sinó per l'activitat econòmica que es pot generar augmentant aquests fluxos d'arribada a Reus, a Tarragona, a Port Aventura... Un exemple: la Fira de Reus i la necessitat de facilitar a nivell d'infraestructures l'activitat econòmica i les iniciatives congressuals, empresarials i firals del territori, com a generadores d'activitat, d'ocupació i de volum de negoci, a cinc minuts de l'aeroport.

I, d'altra banda, quines gestions s'han fet amb «touroperadors» russos per enllaçar directament Reus amb Rússia i permetre que el bon moment del mercat turístic rus que estem vivint pugui arribar directament a Reus? S'està treballant en aquesta línia, senyor conseller? S'està treballant amb altres països per aconseguir atreure els fluxos turístics europeus directament cap a l'aeroport de Reus, porta d'entrada de la Costa Daurada?

Estem parlant d'un tema estratègic de territori, d'un tema estratègic per a Catalunya i d'una aposta seriosa i decidida pel sud de Catalunya. El centralisme de Barcelona en aquest tema a vegades és exasperant, i precisament el que necessitem ara mateix és que la Generalitat treballi amb la mateixa intensitat i dedicació a Tarragona, Girona i a Lleida que a Barcelona. Fins i tot li demanem més intensitat en el territori, si és possible. Perquè el territori està unit en la defensa i promoció del seu aeroport, i ho demostren tots els agents presents en aquesta mateixa taula estratègica que comentava, prova de la unitat, de la importància estratègica que l'aeroport té a la zona.

Anem tots a una i volem tirar endavant independentment de titularitats, de gestions o de polítiques. Aquest no és el debat que avui li voldria plantejar a la interpel·lació, el debat de les competències o de les titularitats, i sé que possiblement em dirà que la titularitat

és d'AENA i potser estarà temptat de desviar el debat al traspàs o no de titularitat. Confio que no ho faci, perquè el fons que li plantegem és aprofitar les oportunitats reals que avui ens dóna la infraestructura i la seva integració al territori; que els més de 85 milions invertits els darrers anys i que posicionen l'aeroport de Reus com un aeroport competitiu, modern i amb capacitat de gestionar tres milions de passatgers l'any es posin en valor i s'aprofitin per generar sinergies i nous impactes econòmics a les comarques del sud de Catalunya.

Necessitem, per tant, que la institució que lidera la Taula per a la Promoció de l'Aeroport de Reus, és a dir, la Generalitat, exerceixi un lideratge real i que es visibilitzi amb més vols, més companyies, més destinacions i més actuacions, en la línia que li estic plantejant. Vostè té la capacitat per fer-ho; li demanem que ho faci. No li parlem de competències; es tracta d'equilibri territorial i d'oportunitats. No podem desaprofitar aquesta oportunitat que tenim sobre la taula. Cal un cop de timó que redreci la situació i les actuacions, i, a partir d'aquí, que continuem remant tots en una única direcció, per l'impacte, pels llocs de treball directes i indirectes i perquè ens posiciona en el mapa i perquè ens obre al món.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre a aquesta interpel·lació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat, senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyor president. Senyora Alegret, bé, gràcies per la interpel·lació, que ens dóna l'oportunitat de debatre en seu parlamentària una qüestió que és realment important, que és el present i el futur de l'aeroport de Reus, un aeroport que –coincideixo amb vostè– és d'una importància cabdal per al conjunt de Catalunya, però molt especialment per al seu territori més pròxim, és a dir, per la mateixa ciutat de Reus, pel Camp de Tarragona, per a la Costa Daurada, per a tota la indústria del territori..., en fi, tota aquesta amplíssima conurbació que representen les comarques de Tarragona; però, a més, la influència de l'aeroport de Reus, doncs, arriba bastant més lluny que el seu propi territori immediat.

Vostè ens demanava si nosaltres tenim clar el model. Nosaltres el tenim molt clar; el tenim molt clar, el model aeroportuari català, per descomptat. Escolti, nosaltres el model aeroportuari català, integrat per una sèrie d'aeroports però fonamentalment per l'aeroport de Barcelona, pel de Reus, pel de Girona i el de Lleida, volem que funcioni exactament igual o d'una manera molt similar que funciona el model aeroportuari francès, alemany, nord-americà, anglès –o britànic–, holandès, etcètera. Triï vostè el model que vulgui. No em triï el de Romania, perquè aquest sí que no el volem.

I quin és el model que funciona en aquests països? Doncs, una gestió feta des del territori. O sigui, el model aquest singular d'AENA és un model que és com l'ample ibèric: un fet diferencial espanyol; però no existeix enlloc més. Els aeroports del món funcionen amb una gestió individualitzada. Hi han moltes fórmules: hi han aeroports municipals, hi han aeroports gestionats per les cambres de comerç, pel corresponent departament..., és igual. Però el model és un model, el model general, on els aeroports competeixen entre si.

I no puc estar-me d'entrar en un tema en què vostè m'ha dit: «No parli d'això.» Senyora Alegret, n'haig de parlar, perquè, escolti, vostè la titularitat de l'aeroport la considera un detall, i no és un detall, és un tema fonamental. Aquest aeroport no és de la Generalitat, ni és de l'Ajuntament de Reus, ni és de la Diputació de Tarragona: és de l'Estat, és del Ministeri de Foment, és d'AENA, com ho és l'aeroport de Barcelona i com ho és l'aeroport de Girona. No ho és l'aeroport de Lleida; a Lleida, tot el bo i tot el dolent que passi..., escolti'm, aquí tenen un servidor per donar la cara. A Reus fem el que podem, en funció d'unes competències que no tenim, perquè són inexistents. Perquè si un dia el Ministeri de Foment tanca la porta i diu: «Vostès no poden entrar aquí», ens hem de quedar a la porta. No tenim cap mena de possibilitat d'intervenir l'aeroport.

Ara bé, sí que és cert que, malgrat aquest, diguem-ne, àmbit estret d'actuació, doncs, hem fet coses; i hem fet coses no ara, si no des de fa temps. Jo penso que, si ho posem amb relació a les nostres competències, hem fet més que el mateix Ministeri de Foment, que és cert que hi ha invertit, i és cert que l'aeroport de Reus ha millorat els darrers anys, i encara millorarà més aquesta temporada. Vaig tenir ocasió, no fa gaires setmanes, en una visita a Reus, on vàrem coincidir, doncs, després d'anar a visitar l'aeroport, de veure tot el que s'està fent en aquest moment i que avui suposo que ja ha començat a funcionar, i tenim un aeroport, escolti, que Déu n'hi do. Ens en podem sentir, doncs, orgullosos i satisfets, i estic segur que vostè, com a reusenca, se'n sent, i jo també me'n sento.

Què és el que hem fet? La Taula Estratègica per a la Promoció de l'Aeroport, on hi ha tothom: hi ha la Diputació, hi ha l'Ajuntament de Reus, el de Tarragona, el de Salou, el de Cambrils, el Port de Tarragona, les cambres de Reus, de Tarragona i de Valls, la Federació d'Hosteleria, la Confederació d'Empresaris de Comerç i Serveis i el Govern de la Generalitat. Estem treballant plegats per buscar oportunitats per a l'aeroport.

No li negaré que aquesta taula estratègica, que no té competències però té molt bona voluntat, té també una vocació, que és la vocació d'esdevenir algun dia el Consell d'Administració de l'Aeroport de Reus. Aquesta és la vocació autèntica de les persones i de les institucions que seuen en aquest consell d'administració.

Què és el que tenim en aquest moment? Avui és un dia, doncs..., suposo que és casualitat, però avui, després d'aquest parèntesi hivernal que se'ns ha fet tan llarg i que l'any que ve ja no es tornarà a repetir, ha

tornat a arribar el primer vol a l'aeroport de Reus. Tindrem uns 900.000 passatgers portats, transportats per Ryanair, però, a més, tenim contactes i tindrem, doncs, la presència de Jet2, de TUI, de UK, de Thomas Cook, de BMI, de Flybe, de Monarch o de Czech Airlines, entre altres companyies. Quin tipus de vols faran? Depèn. En alguns casos seran vols xàrter, en altres casos seran vols regulars, amb la temporada que ve ara; però, el treball de la taula estratègica òbviament és poder-los allargar i aconseguir això que vostè reclama i que hi estem totalment d'acord, que és la desestacionalització. La imatge de l'aeroport de Reus tancat durant l'hivern és una imatge trista i que no volem que es repeteixi. No ho vol vostè, no ho vol el territori, no ho vol la taula estratègica. I, per descomptat, el Govern de la Generalitat tampoc ho vol, i farem el que estigui en les nostres mans per evitar-ho.

Què més hem fet? Hem creat el Fons de promoció. Hem creat entre tots els membres de la taula estratègica..., qui més hi ha posat, òbviament, és qui més hi havia de posar, que és la Generalitat de Catalunya. Doncs, hem creat aquest fons de promoció al servei d'afavorir la connectivitat i el coneixement exterior i interior, dins del país i fora del país, de l'aeroport de Reus.

Un element clau que no controlem i que és importantíssim en el que és la política de captació de vols: les taxes aeroportuàries. Senyora Alegret, en això no hi tenim res a dir, tenim opinió però no hi tenim res a dir. Però és tan important..., jo ho assimilaria als preus de qualsevol negoci. Una persona que tingui un comerç pot intentar fer-lo atractiu sent amable, tenint un bon aparador, posant anuncis..., però hi ha un element clau en la seva competitivitat, que són els preus.

Doncs, miri, nosaltres en els preus de l'aeroport de Reus, que és allò que l'aeroport cobra a les companyies que aterren i que cobra per operar en els diferents passatgers, perquè això se'ls inclou en el preu del bitllet..., la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Reus, el de Salou, el de Cambrils, ningú dels que estan a la taula ho controlem. Això es controla des d'aquest original sistema de gestió aeroportuària que té Espanya, que és el model d'AENA. És una qüestió que, ho repeteixo, no és menor, no és un detall i que espero que algun dia, doncs, puguem superar.

Tot això és el que estem fent, sense entrar, doncs, molt en detalls, però realment crec que són accions, doncs, que estan donant fruits. L'acord amb Ryanair ha estat un acord que no ha sigut fàcil, però que ha estat un acord, al final, reeixit i que penso que serà de gran utilitat per al conjunt del territori i serà una oportunitat més per al desenvolupament d'un territori que, com el conjunt del país, doncs, necessita tenir la capacitat de crear riquesa, necessita poder crear oportunitats, i molt especialment en un sector on el Camp de Tarragona és terriblement competitiu, com és el sector del turisme.

Ara, una darrera qüestió que voldria plantejar: la reivindicació de la nostra capacitat –i quan dic «nostra» ho dic en plural–: institucions territorials i Generalitat de Catalunya, institucions polítiques i representants del món econòmic. Aquesta reivindicació, molt compartida i molt transversal de poder gestionar algun dia l'aeroport de Reus, senyora Alegret, no és, diguem-ne, una dèria ideològica, eh? En el meu cas òbviament que ho és. Jo vull que les infraestructures estratègiques de Catalunya siguin gestionades des de Catalunya i en aquest moment no ho són. Jo vull que sigui així, això ja li ho confesso, eh?, no sé si vostè ho vol o no ho vol.

Però, situem-nos en un altre terreny, situem-nos en el terreny de la realitat pràctica, d'aconseguir allò que compartim, que és que l'aeroport de Reus sigui un gran aeroport, sigui un aeroport que sigui una porta d'entrada d'oportunitats cap a les terres de Tarragona.

Aleshores, si estem d'acord en això, escolti, vostès ens han d'ajudar a canviar el model. I fixi's en el que li he dit abans, eh?, no li he dit que volem la gestió individualitzada, no, no..., li he dit d'una manera que li sigui molt més païble al seu grup parlamentari. Dic: «Fem-ho com ho fan a França.» He dit França en el primer lloc, perquè el jacobinisme, és a dir, aquest centralisme ilustrat que a Espanya, doncs, té tants defensors se'l van inventar els francesos, eh?; no se'l va inventar ningú altre. Vostè segur que ha volat a aeroports d'aquests francesos, on arriba i veu: «Cambra de Comerç de Montpeller», que gestiona l'aeroport de Montpeller, fixi-s'hi; «Cambra de Comerç de Tolosa», «Cambra de Comerç de Lió». Són ells els que estan gestionant aquests aeroports. No s'han inventat una cosa com AENA. O el model d'Alemanya, o el model d'Anglaterra, o el model dels Estats Units.

No fa gaires dies la ministra Pastor ens deia: «És que els aeroports no han de competir; millor Barcelona i Madrid junts.» Doncs, què vol que li digui? I per què Barcelona i Madrid hem d'anar junts i resulta que Munic i Frankfurt, que estan a quatre-cents quilòmetres estan competint?, o Gatwick i Heathrow?, o Orly i Charles de Gaulle? Que hem de fer experiments? –Que hem de fer experiments? No, escolti, fem allò que estan fent arreu, en el món al qual ens volem semblar. Escolti, i tota la meva admiració per Romania, eh?, però estic segur, senyora Alegret, que si vostè i jo haguéssim de triar algun lloc per anar a viure triaríem abans la majoria d'aquests països que he esmentat que no Romania, que és un país que deu tenir molts encants i potser si hi vaig me n'enamoro i m'hi quedo, eh?, però no hi he estat.

Mirem de fer les coses com es fan en els països que s'hi assemblen..., perdó, els països que..., en fi, que sí que funcionen. Segur que aquí podem coincidir i segur que aquí ens poden ajudar i ens poden recolzar.

Perquè no ens n'oblidem, senyora Alegret, vostè em planteja una interpel·lació. Jo li dono la resposta, però haurem de tenir molt present que qui fa la pregunta avui és qui té la clau de la resposta, i aquests són vostès.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Alícia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, vostè és molt hàbil –és molt hàbil– i ja m'ha girat el debat. Però, abans d'entrar-hi, li asseguro que si jo hagués de triar un lloc del món per viure tornaria a triar Reus, però li demanaria que es posés les piles perquè aquest aeroport funcionés molt millor del que ha funcionat aquest hivern, que ha sigut zero.

I, en tot cas, és hàbil perquè m'ha girat el debat. I vostè ens compara una suposada AENA catalana amb el model francès, nord-americà, alemany, però oblida que Catalunya, de moment, fins a aquesta transició nacional que ens vol portar el seu Govern, no és un estat, sinó una comunitat autònoma, i que també AENA, d'Espanya, ha invertit 86 milions d'euros en els darrers anys, que no sé jo si els hauria invertit si tinguéssim una AENA catalana.

Però, en tot cas, el debat sobre la titularitat o no d'AENA no és el que jo li he plantejat. I si el que vostè ens proposa és una AENA catalana tampoc sé massa bé si ens hi trobarà, perquè nosaltres som partidaris de la gestió privada amb participació de les institucions públiques i privades catalanes, no d'una AENA catalana. I, en tot cas, avui, com li deia, no és el debat.

No vull interpretar que ens diu que si l'aeroport de Reus fos de titularitat catalana funcionaria millor, perquè no vull interpretar que la Generalitat no fa el possible perquè funcioni per al sol fet que no és de titularitat catalana, sinó que és de titularitat estatal. I, és més, vostès crec que fan els deures, que han fet feina, que amb el lideratge de la Taula Estratègica de l'Aeroport han fet feina durant aquest mandat, però el que li plantejava jo era ara un nou model, nou model aeroportuari, no un model de competència, sí un nou impuls a aquesta taula per a un full de ruta més clar.

La identitat aeroportuària que vostè ha defensat, per nosaltres, no ens farà més competitius. I les taxes de l'aeroport de Reus en aquests moments són de les més baixes de l'Estat. L'aeroport de Reus seria més competitiu si Barcelona - el Prat no hagués deixat entrar el baix cost, segurament, a la seva T-2, o si Barcelona - el Prat tingués les taxes equiparades a altres aeroports de primera europeus i no pas als aeroports complementaris del territori. I aquí el Govern de la Generalitat sí que hi té a dir. Vol el Govern..., treballarà el Govern per tal que Barcelona - el Prat sigui un *hub* internacional amb la mateixa fermesa que reclama la titularitat de l'aeroport?

Miri, per al territori el centralisme de Barcelona és pitjor que el de Madrid i no ens convenç canviar una AENA espanyola, amb visió d'estat, per una AENA catalana. Aquesta no és la via, ho creiem nosaltres, és el nostre posicionament –no se m'enfadin, senyores i senyors diputats, és el nostre posicionament– per treure millor rendiment de l'aeroport de Reus. Ho és, però, treballar amb les eines que tenim; les eines hi són, les infraestructures també. C al ara la decisió, l'impuls també del Govern de la Generalitat per deixar de reclamar la titularitat, o no posar el centre del debat en la titularitat, i posar-se a treure rendiment, dimensió, optimització, impacte real de l'aeroport de Reus. I, en tot cas, si volen plantejar aquest debat, mentre ho fan posin-se també a treure'n rendiment.

Volem un plantejament de full de ruta a seguir amb l'aeroport de Reus, i aquest full de ruta només es produirà si institucionalment el formulem. I és molt necessari per a la salut econòmica, turística i social que ens posem a treballar més intensament a partir d'avui mateix. Evidentment que des de la Generalitat estan treballant, no ho he posat en dubte en cap moment. Evidentment que s'han invertit diners en la promoció de l'aeroport de Reus; res a dir al respecte. Però no critiqui AENA o no deixi entreveure que AENA..., amb la contundència que ho fa, perquè no ha fet la seva feina, perquè ha invertit 85 milions i mig d'euros en l'aeroport de Reus en els darrers anys. I no ho ha fet només el Govern del Partit Popular, sinó també l'últim Govern socialista. Aquests diners els hauria invertit la Generalitat en cas de tenir la titularitat de l'aeroport? Doncs no ho sabem, potser sí o potser no; però, atenent la situació econòmica, permeti'm que li digui que aquest ara mateix no és el debat. En qualsevol cas, crec que és de justícia reconèixer també el paper d'AENA, les inversions realitzades, que han de saber aprofitar-se.

L'aeroport de Reus no vol ser un aeroport estacional, ho repetim, vol ser turístic i està preparat per tenir tres milions de passatgers l'any. Com ho fem? Amb qui negociem? Quines operadores poden venir? Serem competitius per fer-ho? Amb qui competim per fer-ho? És conscient el Govern de la Generalitat de les oportunitats i els reptes que les inversions d'AENA ens posen sobre la taula?

Senyor conseller, li demano concisió i respostes concretes a problemes concrets. Hem tingut tres mesos d'un aeroport aturat, mot trist –vostè mateix n'ha pogut ser testimoni–, buit, un desert, i evidentment sense cap tipus d'impacte econòmic ni turístic. Li demanaria que no em parlés de titularitat. Vostè és lliure de parlar del que vulgui, només faltaria, o de traspassos de competències; però li demanem, li proposem que treballem perquè l'aeroport de Reus torni a ser base operativa de Ryanair l'any 2013, que ens ho pugui garantir; treballem perquè l'aeroport no torni a tancar cap altre hivern, com ha passat enguany, i perquè hi hagi el màxim d'activitat possible, per desestacionalitzar aquest aeroport; és clau per a la seva supervivència i per a la seva rendibilitat.

Volem el compromís del Govern, volem el seu compromís, el compromís del seu equip per aconseguir-ho. Ens agradaria treballar per recuperar rutes que havíem perdut –acabo, senyor president– amb el nord i sud d'Espanya, amb França, amb Itàlia, amb Polònia, amb Israel, amb Marroc. Què en sabem dels vols que hi havia a Marràqueix i a Nador i que han desaparegut? Ens agradaria que treballéssim més intensament amb els «touroperadors» russos per fer de

Reus una porta d'entrada del turisme rus directa, per obrir nous mercats, per començar a treballar ja amb els turistes potencials del futur per tal d'oferir-los la nostra oferta turística integral, més enllà del mercat britànic i irlandès. A la zona del territori tenim sol i platja, tenim comerç, tenim cultura, tenim gastronomia i tenim una porta d'arribada a tot això, que és l'aeroport de Reus.

Creiem que és la nostra responsabilitat, la de tots els partits que estem representats en aquest hemicicle, actuar de forma conjunta en aquest tema. Estem davant d'un tema estratègic, que ens afecta a tots. Les eines hi són. Li demanem un nou impuls, un impuls renovat i un nou full de ruta, amb visió global i territorial.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. També, per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Miri, senyora diputada, en moltes coses estem d'acord. Estem d'acord en què volem el millor per a l'aeroport de Reus, que volem que creixi l'aeroport de Reus, que volem un sistema aeroportuari a Catalunya que sigui un sistema que es complementi i que no sigui el desert d'un gran aeroport, el de Barcelona, i uns aeroports que lluiten per sobreviure, que serien la resta d'aeroports del país. Aquest no és el model que defensem des del Govern, de cap manera.

A vostè li fa por el centralisme de Barcelona; doncs, escolti, a mi potser me'n fa, també. Jo quan era alcalde de Sant Cugat un dia se'm va escapar una frase de dir: «Escolti, recordin que darrere Collserola també hi ha vida intel·ligent.» I estava aquí al costat. I a vegades els ho hem de recordar, als nostres amics, familiars, etcètera, barcelonins, no?, que Barcelona, doncs, és una part del país, fonamental, però que aquest és un país que volem que sigui equilibrat. I ho volem, ho vol la gent que són del Baix Camp i ho volem els vallesans i ho volen els de l'Alt Urgell i ho volen els del Vallès Oriental. Ho vol absolutament tothom o gairebé tots, i als que no ho vulguin els hem de fer entendre que això és important.

I fixi's si estem d'acord que fins i tot estem d'acord que no volem una AENA catalana. Jo no vull una AENA catalana. El Govern no vol una AENA catalana. El Govern el que vol són aeroports que s'espavilin ells solets –ells solets. Volem portar, fixi-s'hi... Fixi's què hem fet amb les competències, migrades per la nostra voluntat, portuàries. Al port de Barcelona o al port de Tarragona el Govern de la Generalitat designa més de la meitat dels membres del consell d'administració. Va haver-hi un canvi de govern fa un any. Sap qui ha canviat a Tarragona? El president del portde Tarragona; la resta són exactament els mateixos: el de a Cambra, el de..., són els mateixos, no n'hem canviat ni un. Al port de Barcelona va canviar el president i va canviar una altra persona. El conseller Nadal va nomenar una persona de la seva confiança i, malgrat que és una persona excel·lent, jo vaig decidir que hi posaríem una altra persona, que és en Joan Amorós, president de Fermed, o director general de Fermed, que és el lobby que està lluitant perquè el corredor mediterrani sigui una realitat. No sé de quin partit és..., no, és que no en tinc ni idea, ni li ho hem preguntat. Sabem que és una persona que lluitarà pel port de Barcelona. Aquest és el model que volem. No en volem altre. Per tant, escolti, fins i tot en això estem d'acord: no volem una AENA catalana. El Partit Popular no vol una AENA catalana i nosaltres, Convergència i Unió, tampoc la volem.

És cert que AENA ha invertit a l'aeroport de Reus, només faltaria! I m'agradarà veure acabada l'obra que vaig veure ara fa unes setmanes amb l'alcalde de Reus, doncs, que estava..., bé, estava avançant. Penso que l'aeroport, doncs, farà goig. Però, escolti, només faltaria que no invertís, AENA. Vull dir, no li hem d'estar agraïts; és el que li toca fer –és el que li toca fer–, simplement. Ara li podria dir que si Catalunya no tingués dèficit fiscal, imagini's el que podríem fer nosaltres. Però és un altre debat. Però, bé, també li ho deixo perquè ho reflexioni.

Totalment d'acord que hi hem de donar un impuls. No diré «un nou impuls», perquè si li reconegués, senyora Alegret, que hi hem de donar un nou impuls, estaria dient-li implícitament que en algun moment hi hem deixat de donar aquest impuls. I hem viscut un ensurt amb la negociació amb Ryanair; una negociació que no és fàcil. I si hi ha algú que es pensa que les negociacions amb Ryanair són fàcils, està absolutament equivocat, absolutament. Aquesta setmana vaig assistir a un esmorzar en una tribuna barcelonina, amb un president d'una comunitat autònoma molt llunyana d'aquí, la que està més lluny, eh?, i espontàniament va sortir el tema de Ryanair, i em va explicar els problemes que tenien ells amb Ryanair als seus aeroports, els problemes que tenia el Govern de les Illes Canàries amb Ryanair. Per tant, no som els únics. No és que ens consolem, perquè aleshores seríem «tontos», eh? Però no som pas els únics que viuen aquesta situació. I això ens ha portat a un ensurt, que és aquest parèntesi temporal, però que confiem que això no torni a passar. Ho tenim molt ben lligat. I confiem, ho repeteixo, que aquesta tristesa hivernal ja no es repeteixi de cara a l'hivern que ve.

Estem d'acord en una altra cosa. Nosaltres no volem que l'aeroport de Barcelona sigui un aeroport de *low cost*. No li toca; no és al paper a què aspirem per a l'aeroport de Barcelona, per al qual aspirem al paper d'un *hub* intercontinental que ens garanteixi les millors comunicacions amb tot el món, que serveixi de porta també d'oportunitats per al conjunt de la nostra economia, i que, en definitiva, doncs, sigui un aeroport que pugui ser complementari, amb uns altres aeroports amb una especialització diferent, i que seria el cas de l'aeroport de Reus, que seria el cas de l'aeroport de Girona i que seria el cas de l'aeroport de Lleida.

Bé, i res més. Escolti'm, disposats a donar l'impuls, però disposats a donar-lo col·lectivament. O sigui, nosaltres liderarem; nosaltres remarem en la direcció de

fer créixer l'aeroport de Reus. No ho farem sols, ho farem amb els ajuntaments del territori, amb la diputació, amb les cambres de comerç, amb les associacions empresarials, en definitiva amb tots aquells i aquelles que creuen que aquest aeroport, doncs, pot ser molt més del que ha estat en el passat i que, havent millorat les seves instal·lacions i havent millorat també la infraestructura del seu entorn –no ens oblidem que la infraestructura turística, per exemple, de la Costa Daurada cada vegada és millor; segurament hi haurà gent que aquest any vindran atrets per llançar-se d'aquella monstruosa nova muntanya russa de la qual no em penso llançar jo, òbviament–, però, bromes a part, els atractius van creixent. L'aeroport és una porta d'entrada i una bona comunicació per poder gaudir d'aquests atractius. Treballem plegats, posem-hi fil a l'agulla. Ara, si algun dia tenim les mans lliures per treballar des del territori per l'aeroport i podem gestionar-lo, aleshores segur que volarem molt lluny.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació
al Govern sobre la territorialització del 0,7% de l'impost sobre la renda de les persones físiques (tram. 300-00130/09)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la territorialització del 0,7 per cent de l'impost sobre la renda de les persones físiques. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i, en el seu nom, té la paraula la il·lustre diputada senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, president. Il·lustres diputats i diputades..., honorable conseller, avui fa un mes escàs que aquesta diputada que li parla i que l'interpel·la en aquests moments va fer-li una pregunta oral en una sessió plenària durant la sessió de control. La pregunta, que versava ja sobre la territorialització de la gestió dels fons provinents del 0,7 de l'IRPF per als projectes socials, venia motivada pel dictamen de dues sentències, una del Tribunal Constitucional i una altra del Suprem, doncs, respecte, diguem-ne, a la concessió de subvencions; sentències que cal dir, doncs, que reconeixien el Govern de la Generalitat com a òrgan de gestió d'aquestes.

Però anem a pams, perquè aquesta lluita sobre la territorialització d'aquests fons, doncs, no és una quimera d'aquesta diputada que els parla ni del seu grup parlamentari, que també, sinó que fa més de trenta anys que diferents governs de Catalunya, per dir-ho d'alguna manera, han reivindicat la necessitat de gestionar directament els fons provinents del 0,7 de l'IRPF que els catalans i les catalanes destinen per a efectes socials. Però no tan sols els governs, sinó que la mateixa societat civil catalana, que n'és una dels principals, diguem-ne, afectats de la no-territorialització d'aquests fons, també ha estat lluitant des dels anys vuitanta per aconseguir ja no tan sols la proximitat, diguem-ne, i la transferència de les convocatòries, sinó que d'una vegada per totes es faci justícia i els projectes socials nacionals d'aquest país i llurs beneficiaris, els d'aquest país, puguin gaudir, doncs, de tots els recursos que la solidaritat dels catalans i de les catalanes destina a tals efectes.

Perquè, com bé s'ha recordat en aquests últims mesos, amb tot el tema, doncs, d'aquestes sentències, ha aflorat definitivament el que Catalunya destina als fons del 0,7 de l'IRPF. I un s'esgarrifa quan resulta que els catalans i les catalanes, solidàriament, destinen 52 milions d'euros diguem-ne per a fins socials, marcant la casella del 0,7 de l'IRPF, i el que l'Estat reverteix, diguem que el que es rep de l'Estat per a projectes socials nacionals catalans, amb beneficiaris d'aquest país, és de 29 milions d'euros, conseller, i per tant, doncs, Déu n'hi do, poc més de la meitat i no massa més. En un moment on les necessitats socials d'aquest país són tan altes, és injust segurament que hi hagi, doncs, aquesta desproporció entre el nivell de solidaritat catalana i el que realment reben els projectes socials d'aquest país, que es nodreixen dels fons del 0,7 de l'IRPF que hi destinen els catalans i les catalanes.

Però seguim amb el relat que li deia: dos dies després d'aquesta sessió de control a què jo feia referència, on l'interpel·làvem sobre el tema, la Taula del Tercer Sector Social de Catalunya, amb quaranta-set entitats diguem que aplega, portava a terme un acte, diguem-ne, d'important ressò mediàtic, de suport, de recolzament, d'acceptació, doncs, d'aquesta sentència del Tribunal Suprem que obliga a transferir al Govern de la Generalitat els recursos i la gestió dels fons provinents, diguem-ne, de la marca de la casella del 0,7 per cent de la declaració de renda per a finalitats socials.

En aquesta ocasió, en aquest acte, diguem-ne, doncs, de suport a la gestió i a la territorialització d'aquests fons, la Taula del Tercer Sector rebia el recolzament explícit de totes les forces polítiques amb representació al Congrés, eh?, de totes les forces polítiques catalanes amb representació al Congrés dels Diputats. I, per tant, donaven suport, totes aquestes forces polítiques, que el Govern de l'Estat acatés les sentències tant del Suprem com del Constitucional, que no diu res més, doncs, que la Generalitat gestioni les subvencions en allò que hi té competències exclusives, com és en l'àmbit de les polítiques socials, i així també reconeixia aquestes competències en aquest àmbit; donaven suport que s'acabi, diguem-ne, amb el greuge històric del repartiment desigual d'aquests fons del 0,7 per part de l'Estat, ja que aquests fons no provenen, diguem-ne, d'una major riquesa per part dels catalans, sinó d'una major solidaritat, eh?, per part, doncs, de la gent que viu en aquest país.

També donaven suport a la contribució de més transparència i d'una convocatòria pròpia catalana, doncs, per a aquests fons. I, a més a més, doncs, tots aquests grups parlamentaris amb representació als Congrés dels Di-

putats donaven suport, diguem-ne, i veien la necessitat actual d'atenció a la situació creixent de vulnerabilitat i amb aquests fons fer front a l'augment de la demanda social i a la necessitat, diguem-ne, de recursos per preservar la cohesió social, també, doncs, a partir d'aquests fons que parlem.

Fins aquí tot bé, conseller. Diguem, doncs, que semblava que el sentit comú i la unanimitat imperava i que totes les forces polítiques clamaven, les forces polítiques catalanes, la necessitat de gestionar els nostres propis recursos d'una manera, diguem-ne, més efectiva que fins ara i per tant, doncs, premiar la proximitat dels propis projectes que són els que realment reverteixen en el nostre país.

I aquí sí que voldríem, doncs, ja, començar-li a fer algunes qüestions o que ens pugui aprofundir en determinats temes, com pot ser si ens pogués fer una valoració més o menys detallada del que han representat aquestes sentències, també dels antecedents, i sobretot del que ha reportat, diguem-ne, la centralització dels recursos de l'IRPF, eh?, del 0,7 de l'IRPF, durant aquests darrers quasi trenta anys.

Però entrem, diguem-ne, en la part més embolicada i sorprenent d'aquest relat que li explico i de tots els..., i que a més a més han succeït amb molts pocs dies de diferència unes coses de les altres, no?

I diguem que la part més embolicada i sorprenent de la història esdevé quan es debat, una setmana més tard d'aquest acte que li explicava de la Taula del Tercer Sector, al Congrés una moció d'Esquerra Republicana, que no anava pas més enllà del que havien demanat una setmana abans aquestes quatre mil entitats aplegades, diguem-ne, a la Taula del Tercer Sector, i a més a més avalada per tots aquests grups parlamentaris que li explicava, i es aquí que resulta que alguns *donde dije «digo» digo «Diego»*, i per part, doncs..., no, per part no, diguem que per art de màgia es volatilitza el suport, per exemple, del Grup Parlamentari Socialista a aquesta causa, no? I és que, a banda, diguem-ne, de canviar el discurs i el posicionament del PSC, diríem, d'aquesta manera, doncs, presenten una esmena a la moció que, sota els postulats, deixin-m'ho dir així, encara que no els agradi, diguem-ne, centralistes, del partit que els engloba i els engoleix, si m'ho permeten, del Partit Socialista Obrer Espanyol, defensa un *café para todos* un altre cop, doncs, també amb projectes socials, sense tenir en compte les necessitats reals, la solidaritat real, diguem-ne, dels catalans i les necessitats socials del nostre país. I un cop més el Partit Socialista de Catalunya s'arronsa a l'hora de defensar els interessos de Catalunya i en aquests cas els interessos socials dels catalans i sobretot dels catalans que actualment, doncs, pateixen més dificultats socials.

Tot plegat, doncs, un contrasentit i una gran contradicció d'aquells que aquí clamen contra les retallades socials i demanen més i més inversió i a Madrid són incapaços de reclamar que la solidaritat catalana sigui íntegrament gestionada des de la Generalitat i vagi adreçada als catalans que realment ho necessiten.

Tot i així, doncs, escolti'm, nosaltres, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió no defallirem en l'intent, i via la moció subsegüent a aquesta interpel·lació els donarem l'oportunitat, ara sí, d'aplicar la justícia social que tant defensen i, doncs, que hi hagi una distribució dels recursos del 0,7 en funció de la solidaritat i de les necessitats socials reals d'aquest país.

Però no tenint-ne prou amb aquest canvi de posicionament, diguem-ne, doncs, dels socialistes catalans, el Govern de l'Estat, segurament, potser, envalentit pel suport del seu suposat adversari, ara és partidari de no acatar la sentència en qüestió i per tant seguir gestionant des del Govern de l'Estat, des de Madrid, tots els fons provinents, diguem-ne, de la solidaritat dels catalans i de les catalanes. Un cop més es demostra que el Partit Popular i el Partit Socialista es posen d'acord per no defensar els interessos de Catalunya, aquest cop els interessos socials dels catalans, diguem-ne, en pitjors condicions, perquè aquests són els qui patiran els efectes d'aquesta distribució injusta i endèmica que pateix Catalunya també en els recursos econòmics provinents del 0,7 de l'IRPF.

Sabem, conseller, que el Govern no defalleix ni defallirà en l'intent d'aconseguir el que ara, no?, per sentència, doncs, ja té reconegut, com és la gestió dels fons del 0,7. I voldríem..., després, en tot cas, doncs, ja li ho detallarem una mica més o hi incidirem, però voldríem, sí, conseller, que ens detallés, com a mínim inicialment, què és el que el Govern ha fet fins ara, quins són els avantatges clars i potents, diguem-ne, que té el fet de la gestió per part de la Generalitat d'aquests recursos, i potser així, doncs, serem capaços de convèncer tant el Partit Socialista com el Partit Popular, diguem, que via aquests recursos també es pot ajudar la gent que més ho necessita d'aquest país.

Jo, en tot cas, em reservaria, perquè veig que no tindré temps de seguir exposant el que després, doncs, li exposaré, i, en tot cas, ho deixo aquí i seguiré després.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre a aquesta interpel·lació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller de Benestar Social i Família, senyor Josep Lluís Cleries.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades..., diputada Figueras, bé, amb aquesta interpel·lació que ens fa al Govern precisament sobre aquestes sentències que darrerament hi ha hagut sobre el 0,7 de l'impost sobre la renda de persones físiques dedicat a finalitats socials, doncs, és una oportunitat precisament per parlar d'un tema que de sempre els diferents governs de la Generalitat han reclamat, que és aquesta territorialització d'aquests recursos que van destinats precisament a una competència que és exclusiva de la Generalitat.

I això..., vull recordar que al Pla de govern del Govern de la Generalitat precisament ja diem: «aconseguir el traspàs de l'Estat de la part que correspon a Catalunya de la gestió del 0,7», i a més a més també en el debat de política general hi va haver una resolució

que va ser aprovada en aquest sentit i, per tant, també respon, això, al Pla de govern que ens hem marcat des del Govern de la Generalitat.

Recordar que ja l'Estatut de l'any 79 també recollia la competència exclusiva en assistència social i que després l'Estatut de l'any 2006 ens diu que en les activitats de foment, ja siguin de l'Estat, i fins i tot de la Comunitat Europea, que siguin matèries de competència exclusiva de la Generalitat s'hauran de territorialitzar aquests imports i gestionar-los des de la mateixa Generalitat de Catalunya. És l'article 114.2 de l'Estatut de Catalunya.

També, dir que l'article 142..., o l'article 166 parla de totes les competències exclusives en l'àmbit de joventut, de serveis socials, de voluntariat, de menors i de promoció de les famílies, que són precisament l'objecte d'aquestes subvencions del 0,7. Per tant, estem parlant de competències exclusives de la Generalitat i que per tant, doncs, correspon a la Generalitat la gestió de tots aquests recursos.

Fixem-nos que la sentència del Tribunal Constitucional de 8 de novembre de 2011 ja ens parla que precisament caldrà que es convoqui tota la concessió de subvencions des de la Generalitat i que les convocatòries que fa l'Estat vulneren les competències autonòmiques de gestió de subvencions; una sentència del Tribunal Constitucional. N'hi ha alguns, algunes formacions polítiques, que sempre tenen un entusiasme que es compleixin les sentències, que s'acatin les sentències; però es veu que només segons quines. I aquesta és del Constitucional.

Tenim una altra sentència molt important precisament també, que és del Tribunal Suprem, que és una sentència de 16 de desembre de 2011. I precisament ho diu així de clar, i ho vull citar: «Considerem inclosa en la competència estatal la regulació dels aspectes centrals del règim subvencional, objecte i finalitat dels ajuts, modalitat tècnica, beneficiaris i requisits, mentre situarem dins de la competència autonòmica allò relatiu a la seva gestió, que vol dir tramitació, resolució i pagament de les subvencions, així com la regulació del procediment corresponent a tots aquests aspectes.»

Una sentència del Constitucional, una sentència del Tribunal Suprem. I hi ha un govern de l'Estat que vol no acatar aquestes sentències. Sentències claríssimes, perquè parlen de competències exclusives de la Generalitat i parlen també tant de les competències com d'un altre article, el que he dit de foment, que diu clarament que aquests són objectes precisament que ha de regular i gestionar la Generalitat de Catalunya.

Nosaltres vam parlar amb el ministeri, i concretament hi va haver una primera comunicació a la ministra, i després una reunió que se'ns va dir més tècnica, el 27 de febrer, amb el secretari d'Estat d'Asuntos Sociales. I ens diu, a més a més, en aquesta reunió que l'única comunitat que té interès en aquest tema és Catalunya; que des de sempre ell ha mirat els documents, i és l'única comunitat que al llarg dels anys s'ha preocupat d'aquesta temàtica. I resulta que també som l'única comunitat que n'hem reclamat la gestió. I aleshores aquest senyor ens diu: «Es que esto se hace así por solidaridad interterritorial», i avui ho ha tornat a dir a Madrid. Jo li vaig dir que li podíem fer uns cursets d'uns quants segles de solidaritat interterritorial, que ja ens la coneixem, aquesta solidaritat, que és un estat que convida pagant els altres. I precisament ens trobem en una situació en què estem cansats de, sempre, pagar els mateixos, i a més a més en una temàtica que és l'assistència social, atendre a les persones, i a més a més unes entitats del tercer sector social en què qui té la relació és el Govern de Catalunya, que a més a més som qui gestionem tots els recursos que van cap a aquestes entitats i coneixem, per tant, els programes que desenvolupen. Per què ha d'intervenir-hi un govern que queda lluny, que és el Govern de l'Estat, i no ho ha de fer el Govern de la Generalitat, quan pel règim –allò que tant emociona a alguns– constitucional li correspon al Govern de Catalunya?

I, per tant, nosaltres, com a Govern de la Generalitat, serem bel·ligerants en la defensa d'aquest tema, d'aquesta competència, d'aquests recursos, perquè creiem que sempre els hem reclamat però avui més que mai els necessitem. I avui mateix el secretari d'Estat, que ha tret una nota de premsa, s'ha reunit «con las principales ONG» de l'Estat. I precisament diu el mateix que ens va dir a nosaltres: «El Gobierno mantiene su voluntad de seguir convocando y tramitando ambas convocatorias como hasta ahora.» És a dir, un govern de l'Estat que no acata les sentències dels tribunals: Tribunal Suprem i Tribunal Constitucional. On queda l'estat de dret quan un govern de l'Estat diu que no vol acatar aquestes sentències? I, per tant, nosaltres precisament per això serem bel·ligerants, i així mateix li ho vaig traslladar al secretari d'Estat, i també li ho he traslladat a la ministra, amb diferents cartes que li he tramès i en les quals li demano veure'ns urgentment, perquè el Govern de la Generalitat el que vol és parlar d'aquest tema.

Ja sé que algú parlarà de negociar aquest tema. Nosaltres creiem que és molt més fàcil: la sentència és tan clara que l'únic que ha de fer el Govern de l'Estat és acatar-la. I, per tant, quan alguns ens deien, doncs, fa temps que volien donar una lleial col·laboració des del Govern de l'Estat –i això ho deia el Partit Popular– a Catalunya, es referien a l'incompliment de sentències com aquestes, que garanteixen els nostres drets i vulneren l'autogovern del poble català? Perquè aquest no és un tema de gestionar uns quants euros més o menys, és un tema de defensar el nostre autogovern. I de la manera que t'ho diuen et recorda un famós decret del segle XVIII, que és fer-ho *con gran esmero y sin que se note el empeño*. Doncs, nosaltres el que defensarem és el nostre autogovern, i el defensarem amb fermesa.

Fixem-nos que, a més a més, en aquest cas, el Govern de l'Estat tampoc respecta un acord adoptat pel Ple del Congrés dels Diputats el 17 de setembre de 2008, que també deia que s'emprendrien i s'establirien mesures i criteris que permetessin un procés gradual de distribució territorial entre les comunitats autònomes d'aquest 0,7 per cent de l'IRPF. I també recordar el que deia la senyora diputada: el 21 de febrer, el Grup parlamentari Mixt, en aquest cas d'Esquerra

Republicana, van presentar una moció posterior a una interpel·lació, i precisament el PSOE i el PSC i el PP, i algunes altres formacions polítiques, van votar en contra d'aquesta moció que defensava precisament que s'apliqués aquesta sentència. I, per tant, veiem que moltes vegades, en el moment de defensar Catalunya i el seu autogovern, algunes formacions polítiques ens trobem soles i altres no ens hi acompanyen.

Creiem que aquesta manca de voluntat del Govern de l'Estat..., que no és només a no aplicar la sentència, sinó que el que hem de reclamar és que, en funció dels recursos que es recapten a Catalunya i de les persones que posen la creueta a «altres finalitats socials», també ens vinguin els recursos que ens pertoquen; que només l'any 2011 van deixar de venir a Catalunya 23 milions d'euros. I, per tant, això també ho reclamem.

I nosaltres també ho reclamem amb tota la fermesa, perquè creiem que una nació comença amb les persones, i els programes socials són aquells que van a defensar les persones més vulnerables. I també el que sempre hem dit és que nosaltres volem un sol poble cohesionat, i on precisament les persones més vulnerables tinguin tot l'acompanyament i tot el suport. I aquests recursos són també indispensables per fer-ho possible.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Gràcies, president. Breument, però m'han quedat coses per dir-li, conseller. Miri, en aquest relat que li explicava, i precisament, doncs, durant el posicionament dels grups parlamentaris en aquesta moció a què vostè també feia referència, una diputada socialista al Congrés, una diputada catalana, al Congrés dels Diputats, que fou capaç de defensar, en aquell acte que els explicava de la Taula del Tercer Sector Social, davant de les entitats tots els avantatges d'aquesta gestió pròpia dels recursos del 0,7, però que no fou pas capaç..., o fou necessària, diguem-ne, per evitar-los després posar en pràctica què és el que demanava aquesta moció, deia així –la parafrasejo, però a més a més la tradueixo, evidentment–: «Podem afirmar, després de vint anys, que aquests recursos fonamentalment s'han convertit en un instrument per a la lluita contra l'exclusió social en temps de crisi.» I, certament, la senyora Esteve, certament, doncs, deia la veritat: en temps de crisi és absolutament necessari poder gestionar tots els recursos que els catalans destinen, diguem-ne, al 0,7 per cent de l'IRPF per fer front a les creixents necessitats socials, a les de Catalunya, evidentment. I és per això, diguem-ne, de l'interès del nostre grup parlamentari de poder-los gestionar des del Govern de Catalunya, que és qui coneix les necessitats socials d'aquest país i, a més a més, els projectes necessaris per fer-hi front.

Conseller, sabem que vostè, doncs, el Govern i el grup parlamentari i d'altres grups parlamentaris d'aquest Parlament compartim íntegrament les paraules de la senyora Esteve, i, per tant, farem plegats el possible per aconseguir un dret que preveuen, com vostè deia, les diferents sentències, no? Ara sí que els demanem, o li demanem directament a vostè, que ens expliqui com pensa fer-ho; quines són, diguem-ne, les actuacions estrictament governamentals que pensa executar, i quines, si és que en té previstes, doncs, són les actuacions que podria portar a terme conjuntament el Govern al costat, també, de la societat civil, no?, i, per què no dir-ho?, conjuntament amb els grups parlamentaris que hi estiguin disposats.

Sabem de la seva sensibilitat social i de la seva sensibilitat nacional, i no dubtem que hi esmerçarà tota l'energia possible per tal, diguem-ne, que la gestió dels recursos provinents del 0,7 de l'IRPF..., és a dir, que la solidaritat dels catalans per a fins socials sigui gestionada des de la Generalitat, justament, i en la seva totalitat.

I, per la nostra part, dir a la moció subsegüent, diguem-ne, a aquesta interpel·lació, que també treballarem per la justícia social –i m'adreço segurament a un determinat grup de la cambra–, treballarem per la justícia social, és a dir, perquè es faci justícia i la societat civil catalana que treballa en projectes socials pugui fer la seva feina a través dels fons del 0,7 de l'IRPF.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. També, per a la rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Josep Lluís Cleries.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, miri, nosaltres, seguint una mica el fil d'on m'he quedat abans, en la primera intervenció, veiem com amb el 0,7 de l'IRPF també s'està produint un dèficit fiscal social, no?, que s'està produint també per aquestes dues coses: són uns diners que pertoca que nosaltres els gestionem des de Catalunya, pel marc *constitucional*, i a més a més perquè no ens arriben tots els recursos que s'han de destinar a Catalunya, i, per tant, això també està creant un dèficit a les nostres entitats.

Avui, quan es reunien a Madrid les ONG d'àmbit estatal, parlaven d'aquesta solidaritat interterritorial. Escolti, per què no s'espavilen i fan més campanya perquè posin la creueta arreu de l'Estat com fem aquí a Catalunya, que tots els governs han fet campanyes amb la Taula del Tercer Sector per implicar la societat perquè posin aquesta creueta? I és compatible amb les persones que la volen posar a l'Església, que moltes vegades es pensen que són incompatibles; no, se'n pot posar una o les dues, i no resten, sumen. I, per tant, doncs, això també és important, que la gent ho sàpiga, i aquí a Catalunya ens n'hem preocupat, de fer-ho.

I, a més a més, per què? Perquè tenim una xarxa d'entitats del tercer sector molt potent, que la gent coneix, i saben la feina que fan totes les entitats socials, i sa-

ben que destinar aquests recursos és que arribin allà on han d'arribar, a allò que en diem les entitats de primera fila, les entitats de trinxera, que estan atenent aquelles situacions de més vulnerabilitat.

I, per tant, nosaltres reclamem els recursos i la seva gestió i tenim unes sentències del Tribunal Constitucional i també del Tribunal Suprem que ens avalen i que diuen que aquesta és la línia. I l'únic que demanem a l'Estat és que acati aquestes sentències. Hi ha alguns que sempre han parlat que Catalunya acati les sentències, però només les que els agraden a ells. Doncs, demanem que aquestes sentències, que defensen el nostre autogovern, que també els partits que diuen que s'han d'acatar les sentències, aquesta vegada també ho facin i defensin l'autogovern de Catalunya.

I nosaltres, en aquest sentit, jurídicament, la Generalitat farà tot el seu treball que ha de fer de defensar l'aplicació d'aquestes sentències. Ho farem també via negociació, per això hem demanat reunir-nos amb la ministra; amb el secretari d'Estat ja ho hem fet, ferho amb la ministra. I, a més a més, també fer un front comú amb les entitats del tercer sector social, que ja ens hem reunit, n'hem parlat i farem diferents accions. I després també demanar..., i també ho farem, jo mateix també convocaré els grups parlamentaris que vulguin participar-hi, perquè conjuntament també fem, totes les forces que vulguin, doncs, treballar conjuntament per aconseguir aquest objectiu.

I a més, vostè ho ha dit, també hi haurà una possibilitat, que serà la moció que presenti el seu grup parlamentari, doncs, per buscar un gran acord d'aquest Parlament, perquè el que voldríem és que se sumin el conjunt de grups parlamentaris a una cosa tan fàcil com aquesta: fer que l'Estat compleixi una sentència del Tribunal Suprem i una sentència del Tribunal Constitucional. Perquè, si l'Estat no acata aquestes sentències, quines garanties tenim? On queda l'estat de dret?

I, per tant, el que demanem és que es faci cas a aquestes sentències, que s'acatin, que el que fan és donar raó a una defensa històrica que el Govern de la Generalitat havia fet perquè tenim el que és el nostre gruix constitucional, que és el nostre Estatut d'autonomia, emparat en la Constitució espanyola, que dóna aquestes competències a la Generalitat en l'àmbit de les polítiques socials i també en la territorialització d'aquestes ajudes.

I per tot això demanem que tots els grups parlamentaris se sumin a aquesta reclamació i junts amb el tercer sector social aconseguim el que és nostre: uns recursos que neixen i surten de l'esforç dels catalans i catalanes, que després amb la nostra creueta diem que es destinin a finalitats socials i que una vegada més el Govern de l'Estat ens vol escatimar i no destinar aquests recursos a on han d'anar.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació
al Govern sobre l'emissió
de certificats d'adequació de l'habitatge
i d'informes d'inserció social
per a estrangers (tram. 300-00137/09)

El darrer punt d'avui és la interpel·lació al Govern sobre l'emissió dels certificats d'adequació de l'habitatge i d'informes d'inserció social per a estrangers. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i, en el seu nom, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, l'any passat el Govern de la Generalitat va assumir noves competències en matèria d'immigració i per tant des del Partit Popular creiem que és important que es rendeixin comptes sobre el seu exercici en aquesta cambra.

Sóc conscient que potser a vostè no li agrada parlar del tema de la immigració. Entenc que no vulgui trencar el pacte nacional o el pacte de silenci sobre aquest tema, però crec que és necessari que se'n parli i que se'n parli amb rigor i seriositat, però sense correccions polítiques que desvirtuïn la realitat, perquè és un tema que preocupa i preocupa molt. No és un tema electoral, perquè també importa i en volem parlar ara, ara que no hi ha eleccions a la vista. Per a nosaltres és un tema molt important, perquè és important per a la societat catalana. És un tema que afecta el dia a dia de milers de catalans, com així ho demostren els baròmetres del Centre d'Estudis d'Opinió, que situen la immigració com un dels principals problemes dels catalans, un problema molt més important per als catalans que les transicions nacionals o altres cortines de fum del seu Govern.

Però jo no vull parlar de la immigració com un problema; pot ser un problema o pot ser una oportunitat, depenent de les polítiques de la societat d'acollida. I Catalunya sempre ha estat una terra d'acollida on la immigració ha aportat una major riquesa econòmica, social i cultural, i hem de reconèixer que aquells que estan disposats a deixar casa seva per tirar endavant una família sempre solen aportar un plus de ganes de treballar i d'enginy a la societat d'acollida.

Jo vull parlar del problema d'un govern i d'una política immobilista, d'un problema per als catalans que és tenir un govern com el de la Generalitat amb competència sobre immigració que prefereix el maquillatge abans que les solucions de fons.

Totes les administracions han de vetllar pels drets i la dignitat de totes les persones sigui quina sigui la seva situació legal, sigui quina sigui la seva situació administrativa. I també és una obligació de l'Administració vetllar perquè els fluxos d'immigració siguin ordenats i legals.

Els catalans tenim el deure d'acollir degudament l'immigrant al si de la nostra societat, hem d'intentar que ni el recel ni les pors a les diferències culturals superin la nostra capacitat d'acollida. Però aquesta capa-

citat d'acollida sempre té uns límits, uns límits que, no ens equivoquem, són més baixos en època de crisi econòmica com l'actual. I cap govern hauria de donar l'esquena a aquesta realitat, perquè, per molt que es miri cap a un altre costat, la realitat no canviarà. Si es volen evitar tensions futures, la immigració s'ha de gestionar amb convicció, sense demagògies, però també sense fantasies i sense autoenganys. Hem de ser una societat oberta i oberta també a la immigració, però sempre que aquesta respecti les lleis del nostre país i tingui la voluntat d'acceptar uns compromisos mínims amb els nostres valors i la nostra manera de viure. Hem d'actuar, doncs, amb generositat però també amb realisme, perquè evitar qualsevol debat polític sobre la qüestió de la immigració és un error que pot portar al col·lapse una societat redistributiva de les riqueses com la nostra.

És cert que, a causa de la mala gestió dels últims governs de la crisi econòmica, avui els fluxos migratoris ha canviat de sentit. Són molts els catalans que marxen del nostre país per motius econòmics i són molts els immigrants que retornen als seus països. Però aquest canvi ens els fluxos no és excusa per a no fer una política d'integració dels nouvinguts seriosa i revisar tot allò que s'ha fet malament els últims anys.

Segons l'Idescat, l'any passat van marxar de Catalunya més de 12.600 immigrants, sobretot llatinoamericans; en canvi, hi ha grups d'altres nacionalitats que continuen augmentant sense parar: marroquins, romanesos, paquistanesos o xinesos, per posar només quatre exemples.

L'any 2003 a Catalunya hi havia uns 549.000 immigrants; avui comptem amb gairebé 1.200.000. Deia abans que totes les administracions han de garantir els drets que són inalienables a qualsevol persona tinguin la condició legal que tinguin. I amb els deures hem de ser tan exigents com amb els drets. Drets i deures. Posem casos concrets.

Si no hi ha una exigència mínima en la concessió dels certificats d'habitatge adient per al reagrupament familiar, l'únic que estarem provocant és un efecte crida que porta més immigració sense feina i sense papers que difícilment podrà viure en unes condicions dignes. No oblidem mai que la concessió de la ciutadania de drets o d'ajuts no comporta automàticament la integració; la relació entre ambdós conceptes hauria de ser el contrari.

El aquest sentit, el reglament de la Llei d'acollida que tenen previst aprovar aquest any no sembla que vagi en la bona direcció. La formació per aconseguir el certificat de primera acollida, com diuen: noranta hores de català, quinze hores d'orientació laboral i quinze hores de coneixement de l'entorn, que molt em temo que serà un curs accelerat de transicions nacionals i altres conceptes del relat convergent, perquè aquesta és una formació que sembla més encaminada a formar futurs votants de Convergència que no pas integrats ciutadans de Catalunya, que no és el mateix.

Miri, senyor conseller, el Partit Popular vol que Catalunya continuï sent una societat oberta, plural i tolerant, però una societat oberta no vol dir una societat sense fronteres, una societat plural no vol dir una societat que accepti vulneracions dels seus valors i dels seus principis democràtics, i una societat tolerant no vol dir una societat indiferent, perquè tolerància no és indiferència, tolerància no és passotisme, ni tolerància vol dir relativisme, perquè per a ser tolerant s'ha de creure en algun principi i s'ha d'estar disposat a defendre'l.

Hem de creure i estar disposats a defendre, per exemple, la igualtat entre gèneres, la igualtat de drets entre l'home i la dona. No fer-ho no seria signe de tolerància amb cultures diferents, sinó un signe de intolerància envers la llibertat de les dones. La societat oberta ha de tenir límits si no vol deixar de ser oberta i aquests límits vénen definits pels drets humans i pel respecte als valors de la societat d'acollida.

Si es vol conviure en una societat oberta, plural i respectuosa, la ciutadania no pot ser gratis; ha de tenir el preu del respecte pels drets humans i pels valors constitucionals. Cap idea multiculturalista, senyor conseller, hauria de permetre càstigs corporals ni matrimonis forçats ni altres tractes degradants envers la dona. Recordem que per moltes al·lusions que faci el seu Govern a la dignitat de la dona, el grup parlamentari que li dóna suport no va permetre que tirés endavant la proposta del Partit Popular de Catalunya de prohibir el burca i el nicab en espais públics.

Finalment, senyor conseller, vull fer-li una sèrie de preguntes sobre la implementació de les noves competències del Govern sobre immigració.

Primer, vull preguntar-li pels certificats d'habitatge adient emesos per sol·licituds d'autorització de residència per a reagrupament familiar. La Llei orgànica 2/2009, en el seu article 18.2, estableix com a requisit legal la disponibilitat d'un habitatge adequat, adient, perquè l'estranger puga reagrupar la seua família.

Aquesta previsió legal fou desenvolupada per l'article 55 del Reial decret pel qual es va aprovar el reglament d'estrangeria, que determina que l'estranger que sol·licita autorització de residència per al reagrupament dels seus familiars haurà d'adjuntar en el moment de presentar la sol·licitud un informe expedit pels òrgans competents de la comunitat autònoma pertinent per tal d'acreditar que es disposa d'un habitatge adient per atendre les necessitats de la seua família. Per tant, des del 30 de juny de l'any passat, la Generalitat és competent en l'elaboració i expedició dels certificats d'habitatge adient per al reagrupament familiar.

En aquest sentit, senyor conseller, les preguntes són clares i esperem que així ho siguin també les seves respostes. Quants certificats d'habitatge adient per al reagrupament familiar ha emès la Direcció General per a la Immigració del seu departament? Quin percentatge d'aquests certificats han estat positius?; és a dir, en quants casos s'ha considerat que l'estranger reagrupant posseïa un habitatge adient per a reagrupar els seus familiars. Tercer, quins són els criteris per decidir si l'informe és positiu o negatiu. I, finalment, també ens agradaria saber qui fa treball de camp d'aquests informes, si el fan els tècnics de la Generalitat o si el fan els

tècnics dels diferents ajuntaments, com ja es feia abans de l'aprovació del reglament.

Per altra banda i en virtut de les mateixes normes que he mencionat anteriorment, també des del 30 de juny del 2011 la Generalitat és l'Administració competent per a l'emissió dels informes d'arrelament que acrediten la inserció social dels immigrants en situació irregular.

I, en aquest sentit, li volia fer les mateixes preguntes que abans. Des del 30 de juny del 2011 quants informes d'aquest tipus ha expedit la Direcció General per a la Immigració? En quants d'aquests informes es considera que l'estranger en situació irregular acredita la seva integració total? Tercer, quins són els criteris per a decidir si l'informe és positiu o negatiu?, perquè em temo, senyor conseller, que ens podem trobar amb relativa facilitat amb persones que tenen un informe positiu però no parlen castellà ni català. I finalment també m'agradaria saber qui fa aquests informes, qui fa la feina de camp, si són els tècnics de l'ajuntament o els tècnics de la Generalitat.

Moltes gràcies, president; gràcies, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpel·lació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Josep Lluís Cleries.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor diputat, bé, agrair que em faci aquesta interpel·lació, perquè, escolti, a mi parlar d'immigració, doncs, cap problema, eh?; es parla d'immigració, en parlem, i precisament celebro que vostè també ens doni aquesta oportunitat de fer-ho avui.

I, miri, de les coses que ha dit n'hi ha una que jo m'he posat aquí la primera, eh?, i que vostè ha dit. Parlar d'immigració, parlar de ciutadans, de persones que estan en un territori és parlar de drets i és parlar de deures –és parlar de drets i és parlar de deures–, perquè això és el que fa que la persona se senti vinculada a un territori; no és només donar uns drets, sinó uns deures que també li donen precisament aquests drets, és el lligam de les dues coses.

I, a més a més, per mi, parlar sempre de persones nouvingudes també vol dir parlar de dues coses: d'esforç, d'esforç d'integració, que hi és i s'ha de valorar, que és l'esforç que fa la persona nouvinguda que ve a un territori, a un país com Catalunya; però també d'un esforç d'acollida: la comunitat de referència on ve la persona nouvinguda també fa un esforç. I la suma d'aquests dos esforços és la convivència, és la cohesió. I a Catalunya tenim convivència i cohesió perquè hi ha esforços en general en els dos sentits. I això és el que construeix comunitat, quan hi ha aquests esforços.

I precisament el Reial decret 557/2011, doncs, ens dóna, eh?, la possibilitat de fer uns informes: l'informe d'adequació de l'habitatge per al reagrupament familiar, l'informe de l'arrelament social, l'informe d'integració social per a la renovació de residències temporals, l'informe d'adequació de l'habitatge per a la renovació de residències per reagrupament familiar. I vostè se n'ha deixat un, que també tenim la possibilitat de fer, que és l'informe d'esforç d'integració per a l'adquisició de la nacionalitat espanyola, que també té la competència per fer-lo la Generalitat de Catalunya. I, precisament, doncs, li vull fer notar una cosa. Vostè diu: «Home, a vostès no els agrada parlar d'això.» Escolti, jo ara no tinc les dades, però som o l'única o de les poques comunitats que hem optat per fer aquests informes.

I m'agrada que vostè també ens faci aquesta interpel·lació, perquè ja que és del Partit Popular és una bona oportunitat per reclamar al Govern de l'Estat que, amb tots aquests informes que gestiona la Generalitat de Catalunya –i els ajuntaments, com ara li explicaré–, doncs, ens haguessin donat algun recurs per fer-ho. Perquè ho fem per voluntat política, perquè nosaltres creiem en la força de la integració de fer un sol poble, de la cohesió social, i que les persones nouvingudes s'integrin a la societat catalana.

I per això nosaltres som qui ho vam demanar, amb la gestió política, que es contemplés, en els canvis de la llei orgànica i en el reglament, que les comunitats autònomes ho poguessin fer, però l'única –recordo la reunió que vam fer sobre aquest tema a Madrid l'any passat–, l'única comunitat que vam dir que ho faríem som nosaltres, i que ho volíem fer.

I precisament jo vaig donar unes xifres i amb les xifres que després li donaré al llarg de la meva intervenció veurà que el Govern de l'Estat, que en aquell moment era del Partit Socialista..., doncs, ell deia que no n'hauríem de fer, d'informes, i com veurà les xifres són gruixudetes i s'aproximen i van a la tendència del que nosaltres vam dir que passaria. I el Govern de l'Estat va dir: «No hem de traspassar recursos.» I es pensaven que amb això nosaltres diríem: «Aquests..., ja no ho agafaran.» Doncs, nosaltres vam voler agafar aquesta competència perquè precisament nosaltres creiem important aquesta feina d'integració.

I una cosa que vam dir quan es va negociar el Pacte nacional per a la immigració a Catalunya, i que es va introduir, i que no tothom hi estava d'acord, i es va introduir, que s'havia de valorar l'esforç d'integració. I aquests informes, acompanyats de quan hi hagi el reglament de la Llei d'acollida, que vostè n'ha fet menció i després en les dues intervencions espero tenir temps de parlar-ne..., vam dir: «Això ens dóna oportunitat d'això, de valorar, de posar en valor l'esforç d'integració», perquè aleshores és quan valorem allò que vostè ha dit que és tan important, els deures. Doncs, els deures els podem valorar si es fan. I a la persona que fa i a la família que fa aquest esforç d'integració li hem de donar valor a aquest esforç d'integració. I això el pacte ho reconeix, la Llei d'acollida ho reconeix i els canvis que es van fer en l'anomenada «llei» –per dir-ho així ràpid– «d'estrangeria», o de drets i llibertats de les persones nouvingudes, de l'Estat espanyol, doncs, també ho reconeix. I vam aconseguir, gràcies a la influència política d'un determinat grup, doncs, això, introduir tot això, perquè hi crèiem, i creiem que és important.

Però el que no farà tampoc aquest Govern és prescindir d'una administració que és la propera, que són els ajuntaments. I per això nosaltres el 6 d'abril de 2011 el primer que vam fer quan ja s'estava parlant d'aquest tema és reunir-nos amb l'Associació Catalana de Municipis i amb la Federació de Municipis de Catalunya per arribar a un acord per treballar plegats en tot aquest tema. Perquè hem de prescindir, com vostè m'ha semblat..., o, no ho sé, si no, perdoni'm, vull dir. Nosaltres el que fem és treballar Generalitat de Catalunya amb els ajuntaments de Catalunya, perquè, en definitiva, aquestes persones nouvingudes, vinguin d'on vinguin, perquè, vostè, ha semblat que posava etiquetes si són d'aquí o són d'allà, persones nouvingudes, doncs, aquestes persones nouvingudes resideixen en un municipi. I hem de prescindir del municipi? No; nosaltres creiem en una tasca conjunta Govern de la Generalitat - ajuntaments, perquè junts fem la feina.

És cert que portem encara no un any d'aquests certificats i que hem de millorar coses. I estem treballant ara un nou acord amb els ajuntaments perquè tots els criteris d'habitatge, d'arrelament social, etcètera, quedin absolutament més homogenis en el conjunt de municipis de Catalunya. Perquè –i m'ho imagino, pel que intueixo de les seves paraules– és cert que hem vist en els certificats, en els informes, més ben dit, que ens aporten els ajuntaments, que hi ha disparitat. I precisament això ho anem comentant. I hem dit: «Hem de fer que aquest conjunt d'informes que es fan sigui encara molt més homogeni.» I estem treballant amb l'Associació i la Federació de Municipis per homogeneïtzar aquests criteris molt més, després d'uns mesos de praxi de fer aquests informes que anem desenvolupant. Però jo li vull fer menció d'això: que tant l'esforç que fan els ajuntaments com l'esforç que fa el Govern de la Generalitat l'Estat ho va valorar en zero euros, és a dir, no paga ni un euro per fer tots aquests informes, no ha volgut donar ni un sol recurs per això. I, evidentment, és un tema important.

També hi havia una cosa que vull fer-ne menció, que es demana un temps rècord per fer tot això entre l'ajuntament i la Generalitat; ho hem de fer en trenta dies. I nosaltres també vam dir que era un termini molt just i molt «apretat», aquest dels trenta dies per fer-ho tot, perquè, precisament, si volem que de la família que s'ha de reagrupar saber que l'habitatge està bé, el que han de fer els serveis tècnics, i ho fan, dels ajuntaments, és anar a visitar aquell habitatge, veure les condicions de metres quadrats i de condicions d'habitabilitat d'aquell habitatge i certificar-ho, que és el que aporta l'ajuntament, entre altres coses, per exemple, en els casos d'habitatge. Per tant, tot això nosaltres creiem que s'ha anat fent en un temps rècord, però ho hem anat posant en marxa.

Perquè, fixi's, a data 9 de març, hem obert 23.059 expedients –23.059 expedients– de les diferents tipologies, totes juntes, totes sumades, que després en la rèplica li detallaré per les diferents tipologies. Però precisament nosaltres creiem que és molt i molt important tot aquest treball que fem amb la certificació i que farem amb el desplegament del reglament de la Llei d'acollida per a la integració d'aquestes persones; són un instrument per a la integració.

I li vull recordar una cosa. Nosaltres desplegarem un reglament d'una llei en què nosaltres vam participar però que la va votar la majoria de la cambra de la legislatura passada i que la va fer l'anterior Govern. Perquè vostè diu: «Vostès estan desplegant un reglament, eh?, per orientar políticament.» Escolti, aquesta Llei d'acollida es va pactar entre diferents formacions polítiques. Nosaltres no estàvem al Govern en aquell moment, i precisament hi vam participar fent esmenes, intentar-la pactar. I ara nosaltres el que fem és respectar una llei aprovada per aquest Parlament desplegant el seu reglament.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats..., senyor conseller, jo li faré unes preguntes molt clares i molt concretes sobre la quantitat de certificats d'habitatge adient per al reagrupament familiar i certificats d'inserció social dels immigrants en situació irregular emesos per la Direcció General per a la Immigració, sobre quants d'ells han estat positius i quants negatius.

També li pregunto ara, quan parla d'aquests milers d'informes, a què es refereix: a informes emesos o a sol·licituds, moltes de les quals poden haver estat resoltes pel silenci de l'Administració?

També li he preguntat sobre els criteris per a decidir el sentit d'aquests informes. Tampoc m'ha respost. Aquesta és una pregunta molt important, perquè no sabem quins criteris es fan servir. I seria bo saber què pensa el seu Govern sobre què considera que és integració.

I també li he preguntat sobre qui fa la feina i quina és l'Administració que realment suporta els costos d'aquests informes. I vostè, senyor conseller, només m'ha contestat el que ja coneixíem del poc que ja va dir el senyor director general per a la Immigració, senyor Bosch, la setmana passada en una compareixença, i les dades que ahir el seu departament donava als mitjans de comunicació, per cert, demostrant un cop més que per aquest Govern és més important l'agència de notícies que el Parlament, els mitjans de comunicació que la interpel·lació i la nota de premsa que la moció; mocions que, per altra banda, i permeti'm ara una digressió, incompleixen encara que siguin aprovades per unanimitat, com la que feia referència als centres especials de treball. Tanco la digressió.

Sigui com sigui, aquesta sèrie de preguntes que li he fet en el primer torn de la meua intervenció tenen tot un sentit que es veurà reflectit en la moció subsegüent, perquè no pot ser que el seu departament no tingui un criteri sobre integració, que doni la conformitat pas-

siva a la gran majoria d'informes d'arrelament social. I deu ser així quan hi ha nombrosos casos de persones amb informes positius d'arrelament social que no parlen ni castellà ni català.

Per altra banda, senyor conseller, també m'agradaria saber què està fent la Generalitat per evitar un frau força comú: el de l'empadronament de molts estrangers en un mateix habitatge. A més, ens temem que el seu Govern tampoc té un criteri clar sobre què és un habitatge adient, perquè la majoria de certificats són positius quan hi ha a Catalunya nombrosos casos d'infrahabitatge. En definitiva, senyor conseller, m'hauria agradat una mica més de claredat per la seva part i espero tenir-la en el torn de rèplica.

Finalment, respecte a la moció subsegüent a aquesta interpel·lació, ja puc avançar que seguirà aquests eixos. En primer lloc, demanarem al Govern de la Generalitat una major transparència. I en aquest cas ho farem demanant la publicació periòdica de les dades sobre certificats d'habitatge adient per al reagrupament familiar i sobre els informes d'arrelament que acreditin la inserció social dels immigrants en situació irregular emesos per la Direcció General d'Immigració, al mateix temps que demanarem que es faci públic quants d'ells són positius i quants negatius.

També demanarem que es clarifiqui els criteris que determinen el sentit dels informes i que ens clarifiqui qui són els encarregats de fer el treball de camp. Abans, al primer torn, li he preguntat si eren tècnics de la Generalitat o dels ajuntaments. I li reconec que no era una pregunta innocent, sinó una pregunta motivada per la queixa que sabia que vostè em faria quan deia que l'executiu central no havia previst una partida pressupostària per a cobrir el traspàs d'aquestes competències sobre immigració.

Miri, senyor conseller, no ens faci trampes; els certificats d'habitatge adient, per exemple, abans del nou reglament els feien els ajuntaments, no el Govern central, i ara –ara– també els fan els ajuntaments. Vostès, pel que es veu, o el seu departament, només hi donen el vistiplau.

L'article 55.3 del Reial decret que abans mencionava diu que aquest informe pot ser emès per l'ajuntament, si així ho decideix la comunitat autònoma. És el cas de moltes comunitats autònomes, com vostè deia, però no és el cas de Catalunya, tot i que, a la pràctica, senyor conseller, qui està fent el treball de camp, el treball que realment té un cost, són els ajuntaments, no el seu departament. Aquest departament assumeix com a propis els criteris dels ajuntaments i després expedeix el certificat. Llavors, si tant abans com ara la feina la fan els ajuntaments, em sorgeixen tres preguntes: per què demana una compensació?, per què no fa una valoració del que fa la Generalitat?, i compensarà la Generalitat els ajuntaments pels seus esforços, per la seva feina?

En definitiva, tots aquests dubtes sobre la política del seu Govern em fan pensar que no estan sent exigents en la integració de la immigració, estan deixant la feina per als altres i estan facilitant una política de papers per a tothom, estiguin integrats o no, tinguin la voluntat d'integrar-se o no.

I tapar-se els ulls amb les mans com fan els infants no farà desaparèixer la realitat. Expedir certificats d'habitatge adient o d'inserció social de manera sistemàtica i sense criteri no resoldrà cap problema, ans el contrari, els pot agreujar tots, perquè com diu el prestigiós politòleg italià Giovanni Sartori, «ciutadanitzar» –i perdó per utilitzar aquesta paraula inventada per ell–, «ciutadanitzar» no és suficient per a integrar. I ell mateix assevera literalment que la ciutadania per a tots, sense mirar a qui, no només és una política destinada al fracàs sinó que a més és una política que agreuja i converteix en explosius els problemes que es pretenen resoldre. Són paraules literals i traduïdes, com deia, del senyor Sartori.

Gràcies, senyor president, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També, per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Josep Lluís Cleries.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, ha dit que s'havia de parlar d'immigració i de no fer demagògia. Estaria bé practicar-ho, també. Perquè vostè, tot el que està dient, m'agradaria que ho traslladés al seu grup parlamentari a nivell de l'Estat, perquè el que ens està dient és que la Generalitat tingui més competències de les que té, perquè ja ens parla del padró, com si nosaltres poguéssim intervenir en l'empadronament, i potser aleshores que es miri la legislació i sàpiga el que podem fer i el que no podem fer. Per tant, no vingui aquí a dir coses perquè, en tot cas, són els diferents ajuntaments qui tenen la potestat d'empadronar, amb una llei que ho marca. I, per tant, ara no ens vingui a dir: «Vostès, què fan per l'empadronament?»

I després em surt amb els papers per a tothom. Nosaltres no som qui donem els papers. Si ens ho volen transferir –si ens ho volen transferir–, ens ho transfereixen. Nosaltres el que fem són uns informes i uns certificats. I el que li vull dir també..., i jo no ho he amagat, he dit que ho fèiem *conjuntament* amb els ajuntaments. I qui fa el treball de camp són els ajuntaments, però precisament nosaltres el que hem parlat amb l'Associació i la Federació de Municipis, evidentment, és compensar les seves despeses. I estem parlant d'això, perquè són encàrrecs que fa el Govern de l'Estat però que després no se li paguen a l'ajuntament. I l'ajuntament ha de desplaçar un tècnic, moltes vegades l'aparellador municipal, a fer la inspecció d'aquell edifici, d'aquell habitatge, i fa l'informe corresponent. I li puc dir que també hi ha informes desfavorables, que a l'haver-hi l'informe desfavorable de l'habitatge o de la integració social es tiren enrere.

Nosaltres..., en aquests moments n'hi ha hagut 636, de desfavorables. Vostè em diu: «Per què?» Doncs, miri, en el cas de reagrupament familiar es fa desfavorable

quan l'habitatge no reuneix les condicions requerides. I en l'arrelament o esforç d'integració es fa desfavorable quan no es pot demostrar cap activitat de sociabilització, formació de l'entorn o desconeixement de les llengües del país que són oficials. Per tant, això s'ha fet i es fa.

I ho hem de millorar, també li ho he dit, no ho he amagat; he dit: «Fa uns mesos que estem fent aquesta feina, i hem parlat amb l'Associació i la Federació de Municipis, que hem de millorar-ho, perquè no tots els ajuntaments ho estan aplicant igual.» I en aquest sentit ens ajudarà el Reglament de la Llei d'acollida que aprovarem properament, perquè dóna uns criteris.

I, sí, ensenyarem i farem noranta hores de català, i explicarem l'entorn, i també tota la part de coneixement laboral. Sap qui ho diu, això, també? La Unió Europea. Vostè miri els principis que marca la Unió Europea per a la integració de persones nouvingudes, i dóna aquests mateixos criteris, en els quals es va inspirar la Llei d'acollida, i també el Pacte per a la immigració. Perquè són uns criteris que s'ha vist arreu que són els bàsics, que són el coneixement lingüístic, la socialització de la persona per poder-se relacionar amb els altres i, alhora, també el coneixement de l'entorn on viu. Perquè el que volem és que aquests ciutadans i ciutadanes sàpiguen que s'integren en un país que és Catalunya, que té una llengua que també és la catalana, i a aquesta llengua nosaltres no hi renunciarem. Perquè hi ha alguns a qui els agradaria parlar de «nosaltres i vosaltres». I nosaltres només parlarem de «nosaltres», perquè volem una única comunitat, en què tothom s'integri, fent efectius els seus deures, perquè integrar-se vol dir deures, i, evidentment, això comporta també uns drets.

I aquí és on ens trobaran, i espero que ens puguem posar d'acord, perquè aquesta és, diguéssim, la clau per fer una societat cohesionada, la dels drets i els deures, que és el que dóna igualtat d'oportunitats, que la gent es guanya les oportunitats. I nosaltres volem construir i estem construint una nació d'oportunitats; amb dificultats, evidentment, en aquest moment, perquè estem en un moment de crisi econòmica, però igualtat d'oportunitats és el nostre repte i és, a partir dels drets i els deures, que és el que aquest Govern sempre hem dit. Ho dèiem abans i ho dèiem ara, i ho diem ben clar: nosaltres posem en valor l'esforç d'integració de les persones, la voluntat d'integrar-se, de formar part. I és cert que en aquest tema nosaltres hem de millorar, senyor diputat, en tot el tema dels certificats; ja els ho he dit al començar. Però no perquè avui ens ho diguin aquí, sinó perquè hi estem treballant, i ho estem fent colze a colze amb els ajuntaments de Catalunya, perquè sabem que ens hi juguem el futur de la nostra nació. I, a més a més, posem el més preuat que tenim, que és la nostra llengua i la nostra cultura, el més íntim que tenim, perquè creiem que la cultura i la llengua catalana, com a cultura i llengua comuna d'integració, és el que precisament ens fa sentir a tots membres d'aquesta comunitat i sense «nosaltres» i sense «vosaltres», fent un sol poble que avança junt, amb igualtat d'oportunitats, des del respecte dels drets, però sense oblidar els deures que cada persona té.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió fins demà al matí, a dos quarts de deu, que començarem amb el punt número 9, que és la darrera interpel·lació, i seguirem amb les mocions. La primera està prevista a les deu.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i set minuts.